

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
ОДРЖАНОГ ДАНА 4. МАЈА 2007. ГОДИНЕ**

Председник већа: Наставак главног претреса у кривичном предмету КП.бр.5/03 по оптужници Окружног јавног тужилаштва у Београду - Специјалног тужиоца КТС.бр.2/03 од 21.08.2003. године која је прецизирана усмено на главним претресима одржаним дана 23.03.2007. године и 23.04.2007. године.

Веће је у истом саставу. Председник већа-судија Ната Месаровић, чланови већа судије Милимир Лукић и судија Радмила Драгичевић-Дичић.

Констатујем да су на главни претрес приступили:

заменик Специјалног тужиоца Јован Пријић-лично, пуномоћник породице оштећеног др Зорана Ђинђића адвокат Рајко Даниловић, адвокат Срђа Поповић – нико, уредно обавештен о дану и часу одржавања главног претреса, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића адв. Божо Приловић-нико, а уредно обавештен о дану и часу наставка главног претреса,

окривљени Милорад Улемек - лично са браниоцем адв. Слободаном Миливојевићем, окривљени Звездан Јовановић - лично са браниоцем адв. Ненадом Вукасовићем, окривљени Александар Симовић - лично са браниоцима адвокатима Миодрагом Рашићем и Желимиром Чабрилом који су истовремено и браниоци окр. Милоша Симовића коме се суди у одсуству,

бранилац окривљеног Владимира Милисављевића адвокати Александар Поповић - лично, бранилац окривљеног Нинослава Констатиновића адв. Оливера Ђорђевић - лично, бранилац окривљеног Сретка Калинића адв. Александар Ђорђевић - лично, бранилац окривљеног Милана Јуришића званог «Јуре» адв. Александар Зарић - лично, окр. Душан Крсмановић - лично са браниоцем адвокатом Вељком Делибашићем и адвокатом Марком Вукшом, окр. Саша Пејаковић – лично са браниоцем адвокатом Крстом Боботом, окривљени Бранислав Безаревић са браниоцем адвокатом Жељком Грбовићем и окривљени Жељко Тојага са браниоцем адвокатом Крстом Боботом.

Главни претрес настављамо изношењем завршних речи оптужених.

У наставку главни претрес је јаван и сходно решењу председника Врховног суда Републике Србије може се вршити емитовање након завршетка радног дана изнетих завршних речи окривљених.

Позивам да завршну реч изнесе окривљени Звездан Јовановић. Изволите.

Окр. Звездан Јовановић: Уважено веће, пред овим већем је ових три и по године речено много тога. Након свих ових примедби током суђења и завршних речи браниоца господина Улемека, мало тога се шта може рећи ново. Ја ћу се трудити да будем кратак. Пре свега, указао бих на ову наменску групу сведока које је овде предложио заменик Специјалног тужиоца. Ту мислим на Душана Михајловића, Чедомира Јовановића, Горана Петровића и Зорана Мијатовића. Подсетићу само да сам дао већ примедбе на њихове исказе, али подсетићу укратко о томе. Душан Михајловић бивши министар који је 15.марта 2005. године дао овде исказ, на страни 16 и 17, покушао је да укаже овом већу да себе у ствари опере од те одговорности да је управо његовим доласком на месту министарства Јединица за специјалне операције први пут почела да даје обезбеђење некоме ван службе и ван тих државних структура. А то је лично његовим усменим наређењем је дао да се да обезбеђење Мирославу Мишковићу, као и заједно у договору са Чедомиром Јовановићем да се да обезбеђење Душану Спасојевићу. То су непобитне чињенице које је Душан Михајловић овим својим речима на страни 16 и 17 покушао да прикрије. Затим, такође на страни 40 тог истог записника Душан Михајловић је покушао односно објаснио овом суду је ли, покушао да објасни да је током протеста он схватио да је Душко Маричић тадашњи командант да је био под утицајем Душана Спасојевића и Љубише Бухе Чумета. Ја се надам да ћете се ви запитати ако је то тако схватио Душан Михајловић тадашњи министар зашто је пар месеци након протеста тог истог команданта Маричића мајора команданта Маричића унапредио у чин потпуковника. Зашто га је исто након протеста наградио Сабљом. Зашто га је крајем 2002. године поставио односно одредио у тим за реорганизацију специјалних јединица. Тако да изнећу своје мишљење, такође Душан Михајловић овим покушава да прикрије у ствари те везе тих појединаца из врха власти управо са овим људима о којима покушава да наметне команданту Маричићу. Ја ћу само напоменути да тај Чуме није упадао у канцеларију команданта Маричића, него је упадао у Амбасаду ове државе у Турској. Да исти Чуме није када је пуцано на њега позвао команданта Маричића, него је позвао Бебу Поповића. Тај исти

командант Маричић није пустио Душана Спасојевића из затвора него неко други. То ме не интересује ко је, али знам да командант Маричић није. Тако да је ово само једна прича Душана Михајловића који покушава наменски је овде позван да покуша да скрене причу са правог пута. Ја нећу судити шта је ово веће стога закључило, али ја износим свој став. Затим, један најбољи пример тога добронамерности Душана Маричића, пардон, извињавам се, Душана Михајловића, према овим судом, према истини, је у томе што је на питање да ли је био само план да се постављају оне цистерне, или краљевска гнезда, одговорио је да је то био само план. Наравно да то није истина. То чак није могао да сакрије ни Жарко Кораћ у оној својој тамо, у оној комисији која је направила онај извештај. И то не може да сакрије зато што је у томе учествовало пуно људи. Можда би Душан Михајловић могао да нам објасни овде по којем је то као министар полиције, по којем је то полицијском приручнику нашао да може да се постављају цистерне са бензином на путу тамо. Али толико за сада о Душану Михајловићу. Кратко ћу се осврнути на Чедомира Јовановића, само у два примера, искључиво зато што је на један начин покушао такође да тај протест Црвених беретки усмери на неку другу страну. Наиме, он је дао исказ 11. априла 2005. године. На страни 10, говорећи о наводном почетку, разлозима почетка те побуне, односно покушај да сакрије истину, он говори следеће, цитирам: «Потпуна је неистина да је команда ЈСО-а захтевала од начелника ресора да са њим разговара, да је тако нешто одбио. Ја сам сведок покушаја Горана Петровића да ступи у контакт са командом ЈСО-а». Завршен цитат. Наравно да ово није тачно. Он каже он је сведок такво нечега. Горан Петровић сам Горан Петровић га демантује. Демантује га, он је дао, Горан Петровић је дао исказ 18.5.2005. године и на страни 26 и 27 јасно говори, да је прво зван од стране Веселина Лечића, па затим и од команданта Маричића да дође у Кулу. Да је он то одбио, неке своје разлоге, али сада већ нећу улазити. Дакле, чак ни Горан Петровић није ово рекао зато што је он желео да говори истину пред овим судом, а то ћу касније, већ зато што су то чињенице, зато што за то постоје докази. Зато што постоји комплетан извештај, докази који су предати, чак и оној комисији која је долазила, у којој је био Батић, која је долазила у Кулу, разговарала са официрима, разговарала са припадницима. И њима је предата и то. И зато је ово један покушај Чедомира Јовановића на овај начин, ви га карактеришите како хоћете, а ја ћу да кажем једна обична неистина и покушај манипулације овим већем. Такође, Чедомир Јовановић на страни 14 истог тог записника говори о томе како је наводно у тим разговорима, у тим између команде Јединице и Душана Михајловића отворено споменута могућност оружаног сукоба. Апсолутна неистина. Пре свега, зато што је јасно стављено до знања Душану Михајловићу да нема ни примисли о било каквој употреби силе. То је и сам Душан Михајловић

на оној конференцији за штампу у Кули пред свим оним новинарима на онај свој начин рекао. То постоји у тој изјави. То може да види свако. Дакле, још један начин покушај манипулације Чедомира Јовановића који нити једног јединог секунда није присуствовао тим званичним разговорима. Ја сам већ рекао да је једини његов допринос свему томе то што је ајде да кажем урлао на министра, отео му онај папир, поцепало и што је покушао исто тако да урла на команду ЈСО-а, па сам га ја избацио из клуба. И није било то морам да додам, зато што се у јавности стално појављује да сам ја потезао неки нож, управо он прича о том, није било никаквог потезања ножа, па не мисли ваљда неко да за Чедомира Јовановића треба нож. Требају само неке хигијенске рукавице да у контакту са њим нека болест се не добије. То су ти покушаји Чедомира Јовановића овде, ето да он расветли истину и да он помогне овом већу у свему овоме. Све ове сведоке, сви ови сведоци су се овде заклели да ће говорити истину. Њих је предложио заменик Специјалног тужиоца. Указао бих на Горана Петровића и Зорана Мијатовића. У својим исказима Петровића од 19. маја 2005. године на страни 11 и Мијатовића од 28. децембра 2004. године, страна 57, они су овде изјавили пред овим судом да сам ја истеран из службе. Избачен из службе. Да сам се судио и судским путем враћен у службу. Чак је Горан Петровић то и продубио неким својим да сам наводно добио и неких 25.000 марака. Ми смо тражили од овог већа да се то провери, да се тражи у МУП-у и у било којем суду да ли сам ја икада се судио. Да ли сам икада био уопште на некој дисциплинској комисији. Ви сте то одбили. Нећу коментарисати. Али ја вам тврдим да то није тачно. То може врло лако да се провери. Затим, кроз саме те изјаве и Душана Михајловића и Зорана Мијатовића покушава се да се стави до знања овом већу, покушало се, да је једна група људи на челу са командом, значи једна мања група људи из Јединице за специјалне операције покушала да, односно натерала све остале да протестују или они како кажу да се побуне. Да су чак одузимани пиштољи, да су држани у неке просторије, што апсолутно није тачно. Управо је то један од разлога зашто смо изашли испред, значи у Београд онде пред ову Газелу. Управо те њихове изјаве, а то може лако да се провери у то време које су одмах на почетку протеста лансирани у јавност и Душан Михајловић и Горан Петровић преко тих својих називи новинара и лично да се ради о једној малој групи људи, која тера све остале припаднике из страха значи ја бих волео да се овде појави иједан једини припадник да су довели овде иједног јединог припадника који би овде рекао да га је било ко натерао да протестује, да је било коме одузето оружје. Једног јединог припадника да овде доведу. Наравно да нису. Него говоре о неким чак Душан Михајловић у тој својој изјави говори како се једна група искрала из Куле и дошла код њега, као да му то каже. Дајте молим вас. Чиста будалаштина. Указао бих, рекао сам овом већу, односно већ сам овом већу рекао о томе да

Зоран Мијатовић је лично одговоран за изношење оних касета и поверљиве документације која се налазила под посебном заштитом у бази, једној од бази ЈСО-а. Да су ти сандуци били запечаћени и нико без одобрења команданта, писмене наредбе, без посебне комисије није смео да отпечати те сандуке. Управо Зоран Мијатовић је наредио официру ЈСО-а кога сада нећу спомињати, али сви значи, свакоме било ко жели то да истражи ја ћу му ставити до знања та своја сазнања које имам са више страна и лично од људи који су учествовали у томе. Дакле, из тога су извадили поверљива документа, извадили су касете међу којима је и она касета која се касније појавила у Хагу, и све то однели без записника, без знања команданта. Видели смо и ових дана те покушаје Зорана Мијатовића да се опере од тога. Не може да се опере од тога никако. И управо њихова смена Зорана Мијатовића, нису они смењени зато што је то тражио Звездан, Гумар или Легија, смењени су зато што су искључиви кривци за протест Јединице за специјалне операције и смењени су зато што смо ми сазнали за ове касете и за ово. Због тога су смењени. Ја то стојим пред свима и погледаћу сваком у очи у вези тога. Нећу говорити о оним снимцима обзиром да се ради о женској, нећу говорити зашто је, ко је снимио и зашто. Стојим иза тога што сам рекао. Говорим о снимцима одвођења бившег председника пок. Милошевића. Председавајућа, овде нећу говорити о сведоцима сарадницима.

Председник већа: Нисам вас разумела, о којим снимцима сте рекли?

Окр. Звездан Јовановић: Знате када сам давао примедбе, говорио сам ко је снимио и продао касете одвођења пок. Милошевића за Хаг.

Председник већа: Предају Милошевића Хашком суду је ли?

Окр. Звездан Јовановић: Да. Да. Обзиром да се ради о женској особи, не бих говорио о томе. Нећу говорити већу о заштићеним сведоцима, укључујући ту и Ненада Шареа. Пре свега зато што никог од њих сем Ненада Шареа нисам упознао лично. Никада разговарао са њима. Никада самим тим ни учествовао у ниједном делу. Придружићу се речима браниоца и Улемека у вези њих и одговорно тврдим овом већу, сведоци сарадници укључујући и Ненада Шареа не говоре истину. Време ће показати. Указаћу овом већу пре свега на тај период што они овде покушавају да представе као истрага. Ту се налазе сви одговори за све ове недоумице и све ово. Ту се налазе одговори зашто ови наменски сведоци, зашто оволико заштићених сведока, зашто три и по године. Зашто ово кажем? Не кажем ја ово зато што сам ја нешто посебно паметан. Него зато што сам ја још увек жив сведок шта су радили у том периоду и да се то не сме назвати истрагом. Да су ме уценама приморали

да учествујем у лажирању овога што представљају доказима. Да није била важна истина, да је једино било важно направити папир, дати му законску форму, оно што ће касније бити овде пред овим судом алфа и омега. Само у циљу да се подржи та прича коју су лансирали само пар сати након убиства пок. Премијера. Ту лежи кључ свега овога. И тврдим да пре било које приче, пре било чије приче, Душана Михајловића, Дејана Миленковића, евентуално неке моје приче овде може да се нађу сви одговори. Указаћу на то и указаћу овом већу шта све ово време покушава да се прикрије у вези мене. Дозволите пре свега да укажем на то шта нисмо имали прилике да прибавимо на овом суђењу, а оно што је користио у својој завршној речи заменик Специјалног тужиоца. Знате да је одбрана тражила да се прибави мој досије да се прикаже овде, макар и на јавној седници, небитно. У својој завршној речи заменик Специјалног тужиоца очигледно да је имао увид или још увек има увид у мом досијеу, из њега извлачи неке детаље, то приказује на свој начин. Али о томе ћу нешто касније. Такође, одбрана је овде тражила да се прибаве ти извештаји о дешавањима 18.3.2003. године, испред улаза у Центар Куле.....Такође видимо исти тај предлог одбране нећу коментарисати. Такође видимо да заменик Специјалног тужиоца био или је још увек има увид у неке од тих записника, да га приказује на један свој начин као нешто небитно, као нешто што Улемек покушава да манипулише са тим. Пре свега наравно да је то важно, итекако важно. Важно је зато што управо то покушава да се прикрије. Важно је и за то што заменик Специјалног тужиоца наводи само два имена. Вујков Саша и Чанчаревић Миленко и други. Важно је зато што се међу то други крије име Горана Петрушића, тадашњег радника савезне полиције, блиског сарадника тадашњег Премијера Зорана Живковића, шефа његовог обезбеђења. Важно је и зато што се то дешава 18.3.2003. године само 6 дана пре него што ће ме ухапсити. Важно је и зато што никог никада од тих лица ја нисам упознао. Важно је и зато што су они покушали да ме одведу на разговор код Премијера како су рекли. Важно је и зато што је тај Вујков Саша представљајући се као пуковник полиције показао службену легитимацију почасног члана савезног синдиката полиције. Исто онакву какву је како смо овде имали прилике да видимо са именом Дејана Миленковића Багзија. Важно је и зато што је управо генерал Сретен Лукић наредио да се они не обрађују, да се не испитују већ ће доћи екипа да их одведе. председавајућа, ја немам тада у то време ми није било јасно зашто се то, није ми било јасно шта се ту десило. Међутим, након хапшења, након све оне тортуре ја немам дилему шта је ту требало да се деси. Апсолутно немам дилему. Да ли је можда у најбољем случају требало тада да започне ово што је започето 24.3. када сам ухапшен. Али време ће донети своје. То ће некада неко морати да испита. Ја се само надам да ћете се ви запитати зашто је ово овако. Да се вратим на оптужницу. Само пре тога подсетио бих вас да сам само дан

након мог хапшења значи да сам у јавности од представника највиших државних органа на челу са Зораном Живковићем јавно у медијима осуђен као убица пок. Премијера. Само дан након хапшења. Да се вратим на оптужницу као што рекох. У грубо речено оптужујем се да сам из снајперске пушке испалио два хица. Једним убио пок. Премијера, једним ранио Милана Веруовића. Оптужујем се да сам наводно ту пушку испробавао, упуцавао, небитно. Оптужујем се такође и да сам зољом покушао убиство. Ја као оптужени за ова дела пре свега морам да се запитам из никаквих намера злих према вама, према већу, а објаснићу зашто то морам да се запитам, колико је ово веће упознато са тим битним детаљима, шта је то снајперски хитац. Како се упуцава снајперска пушка. Колико брзо могу да се испалују прецизни хици снајперске пушке. Који степен обуке би требао да има снајпериста да би испалио такве хице. Да не говорим о томе сада да ли је био један или два. То ће време донети. Дакле, све те врло битне детаље који су важни за ово за шта се ја оптужујем.

Председник већа: Да ли мислите само време? Или треба још нешто поред времена?

Окр. Звездан Јовановић: Молим?

Председник већа: Сада кажете време ће показати па ме интересује да ли треба још нешто поред времена? Ја се сећам да смо ја и ви разговарали у просторијама Централног затвора у присуству вашег браниоца када сте ви обећали да ћете рећи, знате. Па зато вас и подсећам да није време једини фактор.

Окр. Звездан Јовановић: Јесте време је председавајућа зато што пре свега објаснићу вам кроз ово, па ћу се вратити на ово ваше питање. Није проблем да ја објасним шта год хоћете. Апсолутно није проблем. Све оно што ја знам и што могу, то апсолутно није проблем. Али пре свега рекао сам да прича најмање прича је важна. Да. Прича моја би била можда само још једна прича. Важно је оно шта се радило у истрази. То је најважније председавајућа. Али нема везе, вратићемо се и на то. Иста питања кажем и за зољу. Ово морам да се питам из два разлога. Први разлог је шта би то било неопходније него да нам је Јован Пријић овде довео експерта, предложио експерта који би објаснио и ето поткрепио те његове тврдње, који би нам објаснио све ове детаље. Очекивали смо одговоре од Висбадена. Јер заиста оваква оптуживања, оваквог дела и свега овога, без разјашњења свих тих битних делова, ја своје мишљење износим, је, не могу да нађем реч за то. Али мислим да је у сваком случају требало овде да се појави особа која би јасно ставила како, шта, чиме, како се упуцава, како, шта да би могли овде да се провере наводи

свих ових сведока, све ово овде што смо чули. Међутим, то се није догодило. Имали смо стручњака из Висбадена који су чак и вештачили ту пушку и ту сам очекивао да кажу да могу, јер постоји тај систем, ја га не знам, али постоји тај систем снајпериста који имају како брзо могу да пуцају, како могу да нишане. Разумете? Јер, онако лаички гледано сви мисле да је из снајпера најлакше пуцати. Сви би били снајперисти да је тако. А објаснићу касније зашто то кажем. Одбрана је предложила стручњака за зољу и ви сте одбили, нећу коментарисати. Други разлог председавајућа исто тако ако сам већ оптужен за оваква кривична дела, шта би било неопходније него да се овде показао мој досије, који се уредно води од првог момента мог појављивања у служби. Много пре него први датум који је споменуо Јован Пријић. Али нећемо сада у то улазити, разлоге због других разлога. Јован Пријић извињавам се што му име спомињем, заменик Специјалног тужиоца је био у поседу тог досијеа. Из њега је извадио поједине датуме, поједине чиновне. И то приказао на свој начин. Међутим, то је занимљиво како у тим датумима, у тим чиновима нема чина из 1999. године када сам добио орден од ове државе. То се не може сакрити. То се вртело данима на телевизији. То постоји неки траг горе да је тај и тај, под тим и тим чином добио орден, али све то је најмање важно за овај суд. За овај суд је много важније, за овај суд је много важније да ли сам ја икада био снајпериста, то је важно. Да ли сам икад био члан снајперског тима. Да ли сам био непосредни шеф снајперског тима. Да ли сам икада учествовао у некој акцији као снајпериста. То је важно за овај суд. О томе би морао да постоји неки траг. То не може да се сакрије. То би морало да се зна да је Звездан Јовановић снајпериста, да је у некој акцији имао, немао успеха или тако, да је дужио снајперске пушке, као што се за Тојагу зна да је «зољаш». То би морало да се зна. Управо из тог разлога се овде стално шаљу неке различите изјаве, о томе ћу ја већ мало касније говорити, покушава од овог већа да се то сакрије. Никада нисам био снајпериста, никада нисам припадао члану снајперског тима. Никад непосредни шеф, дакле посредни да, али непосредни никада. Никада нисам учествовао у снајперској било којој акцији као снајпериста и никада нисам имао, дакле самим тим ни пуцање на човека из снајпера. Дакле, то је оно што се овде покушава да сакрије. Такође покушава да се сакрије моје здравствено стање. Није то толко битно, установљено је у самом мом прегледу приликом пријема да имам проблеме са очима, да не говорим сад о туберкулози, оно што сам годинама покупио кроз то, али управо из тих разлога у Јединици су постојали специјалистички тимови. Дакле, по тим психо-физичким способностима су се момци усмеравали и стављали у те тимове. Дакле и самим тим и међу тај снаперски тим и о томе мора да постоји негде траг, то је оно што покушавају сви овде да сакрију, сво ово време. Оно што је још занимљивије уместо свега тога по мени битно, овде се, овом већу послао извештај од стране Безбедоносно

информативне агенције, из тог времена, значи који носи датум 20.5.2003. године, која је једна државна институција као БИА о човеку који је оптужен за оваква кривична дела послала онакав извештај, ако се оно сме уопште назвати извештајем, који смо ми доказали да је нетачан. Зашто? Зашто? Као што сад видимо, не знам кад је имао увид заменик Специјалног тужиоца у мој досије, али је из тога могао да види да је нетачан, није реаговао а сваком нашем предлогу да се то провери, предлог одбране да се то провери, он се противио. Да ли је оне хице, кад кажем да не улазимо да ли је био један или два, нећу сад у то улазити, да ли је то испалио професионалац или неко ко никад није био снајпериста, то ћете Ви ценити. Међутим, ја се надам да ће се, да ћете се само запитати, зашто је то тако, зашто сте Ви имали мој досије, зашто се Вама доставља један онакав извештај из БИЕ. Као што сам реко, указашу на ово што они такође зову истрага, што покушавају да представе као истрагу. Браниоци су о томе доста говорили, ја ћу а наравно придружујем се свима њима, али указашу на неке детаље који су важни, за које постоје одређена сазнања а мислим да ће врло брзо то изаћи у јавност. Не могу сад о томе да говорим зато што немам доказе, али постоје одређена сазнања о којима ће се врло брзо о томе у јавности сазнати. Ја се само надам да ћете се Ви управо због тога, сад само због овога што стоји у списима запитати, зашто је то тако. Пре свега знамо да је наша полиција изузетно добра. Ја познајем много људи, да је ажурна и да има и те како добар стручан кадар. О самом, о самом изласку судије Александра Чолића нећу говорити, то су говорили браниоци, али морам да кажем да ми је онако благо речено врло чудно да истражни судија само пола сата се задржи на улазу број 5, по његовим речима и само пола сата у Гепратовој у једној овако озбиљној ствари. То је само, у том извештају истражни судија је дао налог да се пошаље одећа покојног Премијера у СУП на вештачење. Зоран Трајковић који је примио ту, ту одећу није, значи констатује све то, али без сакоа покојног Премијера, без кошуље покојног Премијера и без мајице покојног Премијера. Дакле, деловима одеће које су оштећене, које је покојни Премијер носио у тренутку поготка. Исти тај Зоран Ђорђевић дакле у том записнику од 13.3.2003. године констатује да на чарапи покојног Премијера постоји оштећење и мрља крви око ње. Констатује такође да на кравати Милара Веруовића постоји оштећење. То се издваја из предмета, ставља се на њега државна тајна. Сад нисмо добили одговор ко је тај? Ко је тај, ако није судија а нисмо добили да је судија, ко је тај који сме на делове одеће, посебно што се раде о деловима одеће који су у тренутку погодака и убистава поконог Премијера имали на себи и Милан Веруовић. Дакле, ко је тај који на то ставља државну тајну. То може само полицајац или неко из тужилаштва. Ко? Нисмо добили одговор. Такође исти Зоран Ђорђевић у том извештају констатује да на панталонама покојног Премијера нема оштећења. На кошуљи Милана

Веруовића поред тога што је исцепана, односно искројена констатује и оштећење које слика и које овај, слика са сликама 8 и 9. Означава се 8 и 9 сликама. Те исте делове одеће се 15.3. шаљу на Институт безбедности – биолозима, е сад биолози Наташа Миливојевић и Марија Ђурић констатују на истим тим панталонама, да на панталонама покојног Премијера постоје 2 оштећења а на кошуљи Милана Веруовића оно оштећење о коме је говорио Зоран Ђорђевић и о коме је говорио и, значи који је сликао, то не констатује. Дакле, то оштећење нема сад на тој кошуљи. Не знам којим ћете од ова два извештаја веровати. Надам се да ћете се запитати, који од тих извештаја подржавају или неподржавају ону причу коју смо чули овде од вештака Дуњића и Куњадића. Дакле, да ли то нешто подржава и како то, да ли је могуће да један Зоран Ђорђевић који није уочио та оштећења, посебно зато што Марија Ђурић на питање Улемека, управо на питање Улемека, да ли су та оштећења визиелно могла да се виде, он одговара да су могли да се виде визуелно. Ако је тај Ђорђевић нашао оно оштећење на чарапи и све тако описао, да ли је могао да предвиди оваква оштећења. Зато се надам да ћете се запитати, зашто? Још, ако се уз то има увид да је онолики број оних узорака крви, није могао да се узме ДНК, значи све је то у склопу једне, једне занимљиве приче за које постоје сазнања. Казао бих, на увиђају у Гепратовој, овде су такође доста тога говорили браниоци. Ја се надам, свему томе придржавам и ја ћу се трудити да се не понављам, али морам да нагласим управо неке појединости. Значи, пре свега доводи се након 2 сата Радован Китић који се поставља за шефа прегледа криминалистичко-техничког прегледа лица места, након 2 сата. Прво што он констатује да је већ, обележени су неки трагови и да је угажено да не може да се скидају трагови газеће обуће а подсетио сам овде да су на лице места прво били тамо дошли управо њихови шефови, поред оних првих који су ушли, да не говорим о њима. Ту су се појавили први полицајци и пази, доводи се, доводе се крим. техничари који обележавају и након тога 2 сата се доводи, доводи човек који ће да буде шеф криминалистичкој, који није од почетка постављен на лице места. Питам, говорим ово, пре свега председавајућем, надам се да ћете себи поставити пар логичких питања. Пре свега, ако се иде у заседу на убиство Премијера, небитно у заседу, ко би нормалан понео шарено ћебе које бљешти и ћебе уопште, шта ће ћебе. Прво ја могу да говорим о тим оружијима за блиску борбу, дакле о пиштољу ово и знам шта значи да сваки контакт са оружјем је важан да би се осетило оружје. Дакле, сами снајперисти имају своје системе и сигуран сам да нико не би понео неко ћебе за тако нешто. Ово је моје мишљење, наравно, може се побити. Зато је било важно довести човека стручњака да нам то објасни. Шта ће ћебе, не разумем. Стварно никако ми није јасно шта ће ћебе, да се на њега положи пушка, не знам. Посебно зато, ја сам «Црвена беретка» можете да замислите да нека «Црвена беретка» иде у акцију и носи ћебе на

леђима. Да се не враћам, овде су говорили о тим пикавцима и оним чаурама доста. Заиста мислим да је оно један, ја да кажем јавашлук који не приличи полицији, посебно ако нико од оних потписника тог записника не може да каже, ја сам нашао ту чауру, ја сам је први видео и ја сам нашао. Мислим, то доказује једну, једну, човек који је снимио, који је пео се тамо, гледао, тражио, он се не уводи у записник, него је рекао неко, неко показао, ако се зна, ако се зна да је овде први пут, значи, овај Копривица рекао да је одмах након убиства стајао полицајац на прозору и да му је рекао да види две чауре. Врхунац наравно свега тога је њихов главни шеф, Владимир Миловановић који прави извештај да је наводно 14. предао пикавце који су наводно нађени 17., како он рече, неко је реко овде од ових, покрива датумима. Не ради се ту о покривању датума, постоји зашто, разлози зашто је то рађено. Били смо сведоци овде и да су Вам, да нам је приказана она касета са увиђаја. Касета која уопште није оргинална. Говорим ово из једног разлога, зато што сам лично учествовао на Фрушкој Гори, видео како то раде а касније гледао овде шта су приказали. Управо из тога разлога Вам говорим да та касета је монтирана јер знамо да су више пута снимани, снимали на лице места и на оно њихово, на оно моје питање да објасне зашто нема датум, зашто нема тон, зашто нема времена, Драган Јанковић, дозволите само, да, Драган Јанковић, значи то је транскрипт од 20. фебруара 2007. страна 134, на моје питање да то објасни он одговара, цитирам: «Па то је да вам кажем, то је сукоб мишљења, на том плану како ми то сада, шта ваља, шта то не ваља». Завршен цитат. Да ли је то сукоб мишљења председавајући, то је сукоб са законом. Знам шта су радили, знам како монтирају, шта треба, шта не треба и шта њима одговара. То је сукоб са законом. Видли смо чак на оном снимку да у једном делу тај чувени траг број 10, има ознаку број 9, а особа која је вршила увиђај се не сећа да је мењала, да је мењала бројеве. Мислим да Вам само илуструјем начин на који то раде. Поново Вам тврдим да наша полиција није, није тако непрофесионална и није тако неодговорна. Да. Оптужницом се теретим да сам наводно том снајперском пушком која је нађена 25.3.2003. «Хеклер и кох» на Новом Београду извршио ова дела. Сам начин проналаска те пушке нећу коментарисати, мислим да ће опет то време донети, време ће показати, али судија Бранислав Пантелић на записнику од 25. констатује између осталог цитирам «На снајперској пушци и то на њеном кундаку и рукохвату приметио сам црвене мрље налик на крв», завршен цитат. У наставку он даје налог да се то, да се то провери, да се испита од чега. Крим. техничар Ђурчић Предраг на записнику од 25.3., дакле човек који је био на увиђају и који је извршио тај увиђај, јел, проналаска пушке, констатује да је пушка предата УБПОК-у. Та иста пушка по записнику долази истог дана, предаје се вештаку МУП-а Стојану Костићу, дакле 25. Све се то у једном дану догађаја и вештак Стојан Костић не налази никакве трагове налик на крв, чак и на питање

господин Крста Бобота, дакле записник од 11.7.2005. године страна 32, говори да никакве видљиве трагове, иначе би обавестио своје претпостављене. Да му је била дужност, значи да уколико нађе трагове крви, видљиве трагове било какве, уколико нађе делове косе, делове коже да он то мора, дужност му је да пријави, да пријави. Дакле, нема, нема тих, то се изгубило. Зна се шта су урадили и чију су крв прскали управо Миловић и ови, то ће се доказати, па су сакривали извештаје. Стојан Костић на питање Улемека, пошто знамо, претходно знамо да је та по записнику наводно пушка нађена са једним оквиром, Стојан Костић који је вештачио, који је вештачио ту пушку, на питање Улемека у истом том записнику, да каже о тој пушки, пушци, одговара: Да, да то је достављено на вештачење са више оквира. Дакле, пушка је достављена на вештачење са више оквира и још једном је ја мислим било, баш кад је пред овим већем, да је реко два или више, не сећа се. Од куд сад, два или више оквира ако је та пушка нађена са једним, то се надам да ћете се запитати. Да. Та пушка за коју се тврди да сам ја из ње убио покојног Премијера и ранио Милана Веруовића, овде се кроз оптужницу, се тврди да је то Ненад Шаре предао, посредно предао мени и да је из те пушке убијен Премијер. Тај Ненад Шаре тврди да је уз ту пушку био пригушивач. Председавајућа, ја се надам да ћете се запитати, који то стрелац не би искористио погодност пригушивача да сакрије место одакле је пуцао, да се неприметно извуче. Дакле, само једна, једно логично питање да се запита човек. Указао бих председавајућа на сведока Бранка Бугарског, где смо чул, видели овде његово сведочење да је тај сведок, изузетан сведок, да је видео ту тројицу, троје већ шта из непосредне близине, да је по његовим инструкцијама је рађена, рађен онај фото-робот, да је ишао на препознавање тих слика, да су му све слике приказивали, да су, да је чак ишао на препознавање лица. По његовом препознавању је ослобођен онај музичар који је био ухапшен. Питам се, а надам се да ћете се и Ви запитати зашто ја нисам вођен на препознавање. Имате таквог капиталног сведока, очевица а не водити једног Звездана Јовановића да га препозна, до душе ја нисам маркантан, али сигурно нисам ни тако неприметљив. Питам се посебно зато, ако полиција није хтела да води на препознавање ја, мене је жао што морам то да споменем, али Бранко Бугарски је овде препознао и покојног Радовановића да је био присутан кад је давао изјаву. Зашто покојни Радовановић није покренуо то питање. Можда би било важно, кажем ја се само запитам да ћете се ви запитати зашто то није урађено. Такође имамо сведока Ивана Поповића који је такође исто сведок, који је чак по његовој причи и разговарао са једним од тих лица, који је ишо на препознавање, давале су му слике, зашто ја нисам вођен такође тамо. Мислим да су неке ствари које такође, такође заслужују пажњу, зашто? Овде су представљени да су наводно нађена два моја отиска прстију у два различита стана. У оба случаја ради се о кажипрсту исте руке. Ми

смо сви били овде сведоци колико је ту нађено отисака, одеће, «фантомки», свега. Посебно наглашавам на пикавце, који су чак овде неки сведоци рекли да сам ја пушио «Давидов», чини ми се да је то онај «Мутави», да сам пушио «Давидов» у том стану и такође у том стану су нађени «Давидов» цигаре. Ја се стварно надам да ћете се Ви запитати како је могуће да из свега тога нађу, се само два прста, кажипрста исте руке. Нећу даље о томе говорити, само ћу рећи да је то још једна у низу подметачина, ових појединаца, пре свега из полиције и тужилаштва, а кад то кажем мислим пре свега на Милета Новаковића и на овде присутног Јована Пријића. Указао бих управо у вези тога на мој стан, начин на који су упали у мој стан. 26.3. прво по наређењу начелника Поповића у 13 часова тројица полицајаца разбијају прозор на тераси, улазе у мој стан, вршљају тамо сат времена и након изласка затичу УБПОК који има мој кључ и који је послао тај исти, начелник Поповић. Прво председавајућа мој кључ су ми одузели од стана управо на хапшењу. Имали су мој кључ од 24.3.. Дакле, зашто то раде? Видели смо да у том, ономе што је приказано овом већу да ни једна слика није приказана, тачно место где је наводно нађен било који предмет. Видели сте за разлику од оних станова који су тамо сликани тачно где је шта нађено, овде ни једна слика тачно на место где је нађен тај предмет. Ни једна реченица о томе, тачно место где је нађен тај предмет и оно што је, значи нема ни једне, оне групних слика које су приказивали. Тај стан је имао 69 м² ја мислим. Није то велики стан и није имао пуно ствари. Друга ствар, водили су два техничара. Цео стан ми је био значи уцрњен са том, оним прахом од узимања отисака. Ни једног слова, ни једне речи о томе у записнику. Зашто? Такође постоје сазнања. Указао бих председавајућа, видели смо да је овде на сам крај суђења заменик Специјалног тужиоца приказао списак припадника ЈСО који су боравили на Копаонику. На том списку нема мене. Тај његов, такође сарадник Ненад Шаре каже да је долазио доле на Копаонику са неким Спасојевићем и да се састаје самном. Шта то ради Јован Пријић? Одакле тај списак који, на којем ја нисам на Копаонику. Да ли је то неки специјални списак, то ћете Ви закључити. Председавајућа, ја сам сигуран да МУП Србије може да истражи ко је водио, ко је командовао са 70-ак специјалаца који су боравили 10 дана на Копаонику. Посебно зато, што не постоји дан да ме најмање 10 људи није видело и то не само из ЈСО-а, Жандармерије, оних полицајаца момака који су задужени за обезбеђење Копаоника. Сам онај, онај што себе зове «Гури» такође је био један од присутан ту управо у то време кад је покојни Премијер ногу повредио. Постојао је кафић у којем сам ја био свако вече, чак је, чак мислим управо да је у то време и овај Миле Драгић, овај чувени, што држи ову фирму, био управо у нашем присуству. У присуству самном, командантом, тим људима, у том кафићу, управо у то време када је, била је велика, велика гужва. Значи у 7 за столом са нама човек. Значи и ти

људи и тај кафић, значи све се то могло врло лако истражити, ако не може МУП да истражи ко је командовао, да ли је Звездан био на то, значи тамо тих 10 дана, поред свих тих људи, о чему онда можемо овде да говоримо да се утврде чињенице. О чему можемо, ако то не може, ако овим списковима неким, неким изјавама овога Шаре, ако се тим тврди или видели сте молим Вас, онај, онај извештај МУП-а у коме се, у коме се наводно питала собарица нека, дајте молим Вас. Јел то истрага МУП-а, јел то, то је прикривање. Зато кажем, сигуран сам да МУП може да утврди да ли је Звездан Јовановић био горе, дал није био горе. Посебно што се ради ту бре, много људи. Одбили сте да се овде доведе сведок Јовица Мандић, инструктор падобранства и да се прикаже моја књижица падобранска. Председавајућа, нећу коментарисати али морам да објасним да Јовица Мандић није никакав мој ратни друг, није никакав ЈСО, да се ради о човеку који је доведен по уговору само да ради, да обучава људе падобранце. Ту је постојао још цео тим падобранаца. Све то може да се утврди, само је потребно мало воље за истином. Ово веће је прихватило као доказ то што су вам представили као моју изјаву. Наравно, одговорно вам тврдим да није моја изјава и да никада нисам давао изјаву. Добро, знам да моја реч има још увек малу тежину, али ћемо да видимо шта кажу списи. Сведок Родољуб Миловић, 27.12.2004. године, на страни четрнаестој на питање Срђе Поповића да објасни како сам се ја то помагао из његове свеске, тако током тог наведеног давања изјаве, Родољуб Миловић одговара, цитирам – «У глобалу, сада ћу да вам објасним, ја сам седео поред Звездана Јовановића. Свеска је била на столу. Звездан је повремено сам причао, повремено је инсистирао да му се помогне. Питања му нисам постављао ја уопште држећи се тог договора. Питања је након овог уводног дела разговора постављао господин Александар Милосављевић, али Звездан се оглушио на сва та практично питања, није желео да даје неке одговоре, тако да се углавном остало на тој првој изјави коју је Звездан дао».

Председник већа: Могу ли да вас замолим да прекинете.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес ради одмора, па се одређује пауза у трајању од 15 минута.

Наставак главног претреса у 11 сати и 14 минута.

У наставку главног претреса наставља са излагањем завршне речи опт.Звездан Јовановић.

Опт.Звездан Јовановић: Као што сам већ рекао, значи прихватили сте то што су вам представили као моју изјаву и цитирао сам овај извод из исказа Родољуба Миовића. Из овог цитата пре свега видимо, Миловић говори, да сам ја одбијао да одговарам на питања тужиоца Александра Милосављевића. Ви имате моју изјаву, видите да у напоменама нема ништа. Значи, како сам ја то могао да одбијам питања, а да се бар не унесе напомена да Звездан Јовановић није хтео да одговара на питања тужиоца. Друга ствар, та свеска, ја нисам правник...

Председник већа: Извињавам се, има једно лице које припада овој притворској стражи, која је ушла у једном тренутку у средини претреса, седи тамо близу опт.Улемека, молим тог господина да се заиста уздржи од нон-стоп приче и задржавања људи да не могу да прате претрес. На крају крајева, кад се заврши претрес доћи ћете код мене да узмем ваше податке и да напишемо о томе управнику. Так се не можете понашати на месту где се налазите.

Опт.Звездан Јовановић: Као што сам рекао, ја нисам правник. Прво, нисам никада видео рукопис Милета Новаковића и како то да сам могао да се помажем том свеском са тим рукописом Милета Новаковића. Надам се да ћете се то запитати. Као друго, стално се провлачи кроз ову изјаву некаква моја претходна изјава. Управо то Милојевић покушава да представи као да сам ја пре тога дао неку изјаву. Одговорно тврдим да није било никаквог давања изјаве ни пре тога. 04-тог увече након свих оних уцена од стране Милета Новаковића, од стране Аце Јовановића, а то ћу касније објаснити, дакле ја сам пристао да им потпишем шта год они буду тражили само да ми не дирају породицу. Нећу се сада враћати на то да Звездан нешто кука, али то је био једини услов да ми не дирају породицу и ја сам пристао да урадим све што буду тражили од мене. 04-тог увече, имате тамо чак и у овом фаличном извештају из Централног затвора, су покушавали да ме науче шта треба да причам, али одустали су од тога управо зато што сам био психички у ауту. И психички и физички у ауту. И покушавали су, ту су ми показивали слике, али о томе ћу се исто касније нешто вратити. Међу тим сликама и слику мог детета, који су, првог, другог доласка који такође немате у тим записима, јер је од 26.03., па до 07.04., значи било је само једну или две ноћо да нису дошли. Сваку ноћ су долазили, Миле Новаковић, Родољуб Миловић, повремено је присуствовао тим Ацо Јовановић и једном је 03-ћег био присутан овде присутни Јован Пријић, али о томе ћу касније. Дакле, након тога сам ја пристао све што су

тражили од мене. Они су исто тако од првог, другог доласка су имали одштампану ову изјаву и та свака сеанса је почињала тако што би Миле Новаковић отворио фасцику, на једну страну ставио ту моју изјаву, на другу страну вадио слике, пред мене бацао новине. На насловној страни, први пут је то било да се ја оптужујем да сам убица, тад кад сам оптужен да сам убица, касније су ми пар пута доносили слике када су убијени Душан Спасојевић и овај Луковић Кум, како се зове већ. Дакле то је та сеанса. И дакле, увек у тим првим пре него што сам пристао да потпишем то, увек је било показивање слике те. То се ради о сликама А4 формата које врло добро зна Јован Пријић јер их је видео приликом доласка. Не ради се ту ни о каквом потерници, него слике А4 формата на компјутеру штампане. И те слике сам касније имао прилике да их гледам кроз новине. Нису то са потернице слике. Дакле, те слике где су они показивали и међу сликама када ми покаже – познајеш ли овог, познајеш ли овог, а познајеш ли овог, значи показује ми слике детета. То ћемо ја и он расправити. Ја сам то рекао, до детаља ћемо то кад тад разрешити. До детаља. Дакле, после тога када сам ја пристао да све то потпишем, шта год траже од мене ја ћу да урадим, значи ту више није било приче, ја се апсолутно више нисам ништа питао, само то шта ме науче, шта треба да урдим, ја радим. Одустали су, управо од давања изјаве су одустали 07-мог, јер нисам био у стању да све то запамтим. Ја сам био у очајном психичком стању. Чекали су два дана да се ја мало смирим, али опет нисам могао. И 05-тог су ме изводили, и 06-тог су ме изводили. 05-тог су ми чак дали телефон да се јавим жени, о томе ћемо говорити други пут. То са њима ћу ја говорити.

Председник већа: Јесте ли говорили било шта у тај записник или је то било одштампано?

Опт.Звездан Јовановић: Госпођо судија, ништа нисам говорио. Било је само да потврдим – је ли тако – тако је. Али ту нису били присутни ни Милосављевић, ни овај, чај је и претходно, значи пре тога, пре него што је то почело ја сам изведен, ту је био Миле Новаковић, ту је био Родољуб Миловић, ту је био присутан Јован Пријић. Јован Пријић је изашао на кратко и онда ми је Миле Новаковић причао како ми је посетио породицу, како ми се син мало повредио на колону и тако да ће све бити у реду и да ово завршавамо – не причаш ништа, потписујеш и завршавамо. И тако смо завршили. Прво су значи, прво су они били ту, довели Гордану Радић, ту записничарку, био је он, Пријић присутан, седели су ту. Било је припремљено све. Све је припремљено, ови записници.

Председник већа: То је било 07.?

Опт.Звездан Јовановић: 07., да.

Председник већа: А пре 07. да ли сте разговарали са њима о тој теми да ли је битна, убиство Премијера?

Опт.Звездан Јовановић: 04-тог увече. 04-тог увече су они мене покушавали да науче. Ја сам више пута покушавао да причам, да понављам то и то није ишло, јер сам био кажем вам у лошем... . Причај ово, значи и онда ја изцитирам из те изјаве и ја кажем то, али кажем сасвим погрешно јер не могу да запамтим. И то се понављало до ујутру, до скоро пет сати ујутру, у тим више сегмената. И томе је присуствовао Ацо Јовановић, сву ноћ је био ту присутан, тог 04-тог. И шта сам хтео рећи, и због тога су они одустали и направили ову фарсу од потписивања изјаве. Ето, говорим вам, ни једног тренутка ништа моје у тој изјави нема, нити може да буде. А то ћу објаснити зашто не може да буде. На страни 69. истог транскрипта на питање господина Крсте Бобота да појасним како сам се ја то помагао из свеске Родољуба Миловића, да ли је бранилац давао примедбе, Родољуб Миловић одговара, цитирам – «да, бранилац је често стављао примедбе, прилагођавали смо се захтеву бранилаца, а уједно и тужиоца. И тужилац је имао често примедбе. Било је сегмената неких које је Звездан изван ове белешке диктирао, па је тражио да се то брише итд., итд. И то је неки кинцепт који је он практично тражио као подсетник неки итд». Опет кажем, нисам правник али ако је било тих читања из свеске, тих помагања, како то да адв.Весна Радомировић није бар то унела у записник. Како то да тужилац дозвољава да се оптужени користи свеском полицајца. Мислим, говорим вам само логички да се запитате. А доказ да није било давања изјаве се управо крије из једног разлога који стоји у списима, исти транскрипт, страна 65, на питање господина Александра Поповића да објасним да ли је са мном ишао у собу, у Гепратову, 55, да им објасним све те ствари. Родољуб Миловић одговара, цитирам – «Ја сам на то питање и Звездан је сам тражио да не идемо у ул.Адмирала Гепрата, у сваком случају да не би смо реметили тамо затечено стање на лицу места. Крим техника је то обрађивала итд. Ишли смо на ова места која су била безболна, то је Бубањ поток, Плато код Савезне Скупштине, Лимес и ово где нас је Звездан водио да нам покаже где је упуцавао пушку, где је нађена та чаура, тај исечак из новина». председавајућа, пре сам рекао да се ја апсолутно нисам ништа питао. Друга ствар, нисам никад вођен код Савезне Скупштине и трећа ствар, Родољуб Миловић није тога дана присуствовао ни једне једине секунде, а он ово све говори. Шта бих хтео пре свега да укажем, у нади да ћете се запитати. Ако сам ја тај који је такав морон да не зна речима да објасни то – чудно окренут Премијер, зашто прво нису покушали неким питањем да ме то питају – ајд, шта то значи чудно, па је ли био

овако, или био онако, разумете. Тога нема нигде. Друго, зашто ме нису одвели на улаз број 5, да им покажем, ако сам морон, да им покажем – ево, овако чудно је био окренут покојни Премијер. Зашто ме нису одвели у Адмирала Гепрата ако нисам знао да ли је био први или други спрат. Значи, ја се само надам да ћете се то запитати, да се реши сва ова дилема која се води око тога – чудно окренут. Ја, ово мало сазнања што имам од тих људи снајпериста, знам да они чак изучавају и анатомију. Ти момци су управо бирани из тих посебних разлога, што су посебно психо-физички спремни, здрави и имају моћ запажања. Дакле, једна сулуда прича, једна припремљена прича која је служила само тренутку, том тренутку, не рачунајући да ће се евентуално нешто касније са сазнавати.

Председник већа: Можемо ли да схватимо ово оспоравање изведених доказа и ваше коментаре на то, да ви сада износите своју одбрану и да тврдите да нисте извршили ово дело које вам се оптужницом ставља на терет?

Опт.Звездан Јовановић: Госпођо председавајућа, уважено веће, нисам убио Зорана Ђинђића, нисам ранио Милана Веруловића, нисам урадио нити једно једино дело које ми се ставља на терет овом оптужницом. Дозволите ми да завршим.

Председник већа: Изволите, изволите.

Опт.Звездан Јовановић: Дакле, одговорно тврдим да није било никаквог давања изјаве. Ја бих пре свега, пре него што исто у овоме будем нешто додао, да ли можете да ми дозволите да цитирам кратко господна, извињавам се што сам га назвао господином, заменика Специјалног тужиоца Јована Пријића, што у завршној речи ми је подметнуо реч коју нисам никада изговорио током овог суђења.

Председник већа: Изволите.

Опт.Звездан Јовановић: На страни 41, у својој тој завршној речи, Јован, заменик Специјалног тужиоца, цитирам – «Звездан Јовановић је објаснио да је он ћутао док су они говорили и то је називао сеансама. Рекао је да му је Миле Новаковић на потерници коју је донео на сликама осумњичених писао имена да би их он запамтио, што је сведок порекао, али и сама та тврдња Звездана Јовановића је нелогична, противречна и бесмислена, с обзиром на ноторну чињеницу да је испод слика осумњичених на потерници увек стоје њихова имена». Пре свега председавајућа, никада на овом суђењу нисам рекао да ми је показана потерница. И ја бих молио да ми се овде покаже реч да сам рекао да ми

је показана потерница и да јавно признам да сам лажов. Дакле, Јован Пријић ми намерно инпутира реч, или како то, да сад не лупам неке речи, да бих само омаловажио и тако мало речи које сам изговорио овде и тако износи неистину. А злонамерност његова је утолико већа што он врло добро зна о којим се сликама реди. Он је 03., 04., био присутан на тој сеанси. Тада ми нису показиване слике, али су биле вађене, вадио их Миле Новаковић и ставио са стране, дакле, он је видео да то нису слике са потернице, него А4 формат рађене на компјутеру. У томе је злонамерност Јована Пријића управо већа. И једина ноторна чињеница што се овде утврдила је да заменик Специјалног тужиоца не говори истину. И још једно бих указао. Указао бих на апсолутно небитну ствар за овај случај, али показује један, рекао бих ја, озбиљан приступ мени као човеку, оптуженом, који се оптужује за најгора кривична дела. Јован пријић тврди у овој својој завршној речи да сам ја завршио – «Оптужени Звездан Јовановић је завршио у Пећи школу за квалификоване раднике, трећи степен за алатничара». Могли сте бре мало да прочитате мој досије, да видите да никада нисам ишао у школу у Пећи, да сам се са 14 година одселио из Пећи. Дакле, небитна је ствар, али показује један приступ. Небитно. Ви ћете ценити све ово што сам рекао, али ја морам да кажем да ћу ја, то сам рекао и Милету Новаковићу што погрешно цитира да сам му претио. Не претим ја ни њему, ни никоме. Ја њима тврдим да ћу кад-тад, пред било којим судом расчистити свачију улогу од њих. Улогу посебно у том делу - нису смели да ми дирају породицу и улогу Милета Новаковића и слику мог детета, и улогу Аце Јовановића. Свакодневни доласци код мене у ћелији, доношење поморанци, доношење таблета. Извођење. Све остало. Морам да нагласим, заменик Специјалног тужиоца и овај Родољуб Миловић ме нису уцењивали, мада је заменик Специјалног тужиоца онако кроз шалу, да буде, да изгледа опасан, што је више личило на разјареног лептира, али нису ме уцењивали, али су учествовали и знали су да ово није моја изјава. Знали су да то није моја изјавила и учествовали директно. И учествовали у томе, родољуб Миловић, овај је био присутан па је изашао када се потписивало, значи знао је да није то моја изјава. Најбољи доказ свему томе шта се заправо дешавало тих ноћи је управо онај извештај из Централног затвора који је ово веће, само дозволите, прво, у томе што су вам представили као моју изјаву пише да сам ја наводно са тим давањем изјаве започео 07.04.2003. године у 20,15 часова, да је завршено у 22 часа, да су ту присуствовали Александар Ђорђевић, Родољуб Миловић, Весна Радомировић и Гордана Радић. Званичан извештај из Централног затвора...

Председник већа: Мислите на Милосављевић Александра?

Опт.Звездан Јовановић: Александар, да, извињавам се, хвала на исправци, Милосављевић, да, тужилац. Извињавам се. Док у званичном извештају Централног затвора који је овде послат 27.12.2005. године, стоји 07.04.2003. године са мном су обављали разговор у времену од 20,30 до 23,30, Јован Пријић, Миле Новаковић, Родољуб Миловић. Који су ме, председавајућа, уствари прво, којем ћете извештају да верујете? Да ли Централном затвору или томе што пише у мојој изјави. Друго, ко сме овом већу да шаље погрешне извештаје? Зашто? Ја ћу своје да вам кажем зашто. Зато што крију време уласка Весне Радомировић и Александра Милосављевића, кад су ушли и по томе би сте видели да није било давања никакве изјаве. То крију. Као што крију и све оне датуме када су долазили код мене, када су ме изводили на разговор. Будите сигурни да у затвору се прецизно води на више места, кад, код кога, где. А то све негде постоји. Постоји људи који су радили у то време и све то. Тражио сам да се ово истражи управо из тог разлога јер би сте видели. Џаба моја прича ако нема доказа. Тражио сам да се ово истражи, јер би ту могли да видите да то није истрага. Да то није истрага, да је то фарса једна, коју су направили управо ово о чему причам. Ја бих вас само замолио да се присетите да је у томе што се зове моја изјава постојала та чувена акција – Стоп Хагу. Сетимо се само како је она експлоатисана на почетку, како је то био бум, како је било све и како се постепено изгубило, нигде је више нема. Та се акција свела само на једну реченицу – Звездану Јовановићу је Душан Спасојевић рекао да ће Чуме да буде заштићени сведок у Хагу. Какве везе има Чуме са сведоком, са Звезданом, са Хагом и са Јединицом. Друга ствар, свако ко бар мало познаје Легију, бар мало познаје Легију или бар чуо нешто о Легији, морао би да зна да је Легија ако би осмислио име неке акције, то морало да звучи свемирски, то је морао да буде напад свемираца, значи то је једна фарса коју је неко искористио значи у тренутку. Посебно што су лансирали ону причу да смо ја, Легија и ови били на потерници за Хаг, и ко је био подеснији за то, човек који носи, ајде да кажем – има неку функцију у Јединици. Знају они добро шта сам ја у Јединици био. Знају они добро да су моја задужења у Јединици били блиска борба и резервни састав. Они то добро знају. Сви они знају значи. То не може да се сакрије. Знају они зашто су мене изабрали, зашто 18.03., зато 24-тог, али то ћемо расчистити кад-тад. Најбољи доказ, показатељ свега овога што се зове изјава, истрага и свега осталог, имамо у оном ласерском мерачу даљине. 09.новембра 2005. године приказане су слике уређаја за мерење даљине, марке Бушнел, са натписом да је одузето од мене 23.априла 2003. године. Сетите се само да је овде било спомињано чак и у оном делу са мог шетања по Фрушкој Гори, тамо да су ме наводно и 23-ћег негде водили, што је исто глупост. Све се повезује. Сетите се да су наводно слике сликане код Скупштине 23-ћег, све с то правили конструкцију. Управо на захтев бранилаца, на захтев мог браниоца

затражена је провера да то није тачно да је од мене одузето 23-ћег тај, и након скидања државне тајне овог већа, оног претходног већа, утврђено је да је то узео од Жељка Павловића и то 07.03.2003. године. Ко је тај који је покушао на овај начин да обмани ово веће, то нисмо сазнали. Али оно што је много битније ја мислим и за ово веће и за све овде, ко је тај који је на такав један покушај, значи на покушај обмане овог већа и свих нас ставио ознаку – државна тајна. Самим тим прикривао један покушај преваре овог већа. А то су могли само високи официри из УБПОК-а или неко из тужилаштва, нико други. Ко је и зашто? Да. То они зову истрагом. Да ли је ово једини покушај? Наравно, то ћете ви ценити. Ја одговорно тврдим да није. Није управо из разлога ових што сам говорио и за које постоје сазнања и то мора ускоро да изађе. Ово је Србија, ово не може нико да сакрије. Управо мислим да је овај поступак, сам овај чин указивања на нешто и доказивања да то није тако можда био прави путоказ да се спроведу сви они наводи одбране, да се затражи провера. Сетићете се да смо током овог обновљеног процеса и ја и мој бранилац управо указивали на то шта треба проверити, јер би то право стање показало шта се у ствари радило у то време. Ја још једном морам да поновим, да завршим, да не дужим своју причу више. Ја нисам убио Зорана Ђинђића. Ја нисам ранио Милана Веруовића, нисам урадио нити једно, једино дело које ми се оптужницом ставља на терет. Зато се придружујем предлозима браниоца и Улемека, посебно се придружујем речима мог браниоца Ненада Вукасовића и господина Горана Петронијевића да улица није могла да убије покојног Премијера. Ово износим и своје мишљење, као неко ко има неко искуство, ко може да осети начин на који је то урађено, јер по самој структури неког дела позната је аналитика, по самој структури неког дела може да укаже на нешто. И посебно се придружујем њиховим речима да је он доведен на стрељање. Зато се придружујем свим предлозима браниоца да се отвори овај процес, да се рашчисте управо ови детаљи који би могли тачно да укажу да ли је тај лудак Звездан Јовановић јурио околу снајперима и зољама да прави масакр по Србији. Хвала.

Председник већа: Можете се вратити на оптуженичку клупу. Позивам опт. Александра Симовића, да уколико жели изнесе своју завршну реч.

Опт.Александар Симовић: Добар дан. Поштована председавајућа, поштовано веће, поштовани тужиоце, поштовани браниоци. Слажем се са свим што су изнели моји браниоци. Мени се на терет ставља да сам носио пушку са којом је извршен атентат на председника Владе. Ја никада нисам носио било какво оружје. То није само мој навод. То зна и полиција и то Градски СУП, СУП Земун, Интервентна бригада. Они су ме много пута претресали, тражећи оружје

или дрогу, али никада нису нашли ништа, па сам чак и чуо како полицајац говори другом полицајцу цитирају: «Њега не мораш да претресаш, он нема оружје». Дакле, нити сам носио пушку, нити пиштољ, нити било шта друго, што би имало било какве везе са било којим кривичним делом, па тако ни са делом убиства председника Владе. Где нисам носио ни пушку, ни пиштољ, ни било шта друго. Посебно истичем да нисам био у улици у згради у ул. Адмирала Гепрата бр. 14, нити у канцеларији број 55. Ја сам тог дана на дан убиства председника Владе био у Земуну у стану који се налази изнад ресторана власништво моје супруге. Ту сам се срео са више људи и суд је имао прилике да чује само двоје од њих. Жао ми је што суд није позвао ни саслушао и остале сведоке који су ме тог дана видели, јер то су обични људи. Нити су ми рођаци, нити пријатељи. Дакле, то су обични људи са којима се површно знам и случајно познајем. Ја бих и даље желео да их суд чује и тако утврди где сам био и шта сам радио 12.03.2003. године од пре поднева, до сада када се на радију чуло за убиство председника Владе. Ја нисам Манђо, ја сам помало радио и са аутомобилима и нафтом. Тако сам и упознао радећи те послове Душана Спасојевића и Милета Луковића, покојне. Они су путем мене давали новац на зајам за одређену камату. То је био разлог зашто смо се виђали и зашто су нас други виђали скупа. Чули сте и од мене и од других да ја никада нисам имао било какве везе са дрогом. На ту тему никада нисам хтео да разговарам. И ако сам се често виђао са Милетом и Душаном Спасојевићем они никада самном нису говорили о дроги. И ако се причало да су радили са дрогом. Радећи са колима, са аутомобилима, упознао сам и Дејана Миленковића. Наиме, он ми је на аутомобилима прекуцавао бројеве шасија или мотора, а по потреби и набављао документа и то преко свог кума који је радио у СУП-у Београд. Од Миленковића сам и купио нека кола, па сам пре више година купио Мерцедеса, због чега сам и био у притвору у Нишу. Тада смо се и жестоко посвађали и мислио сам да се више нећемо срести. Међутим, док смо ја и мој брат били недоступни овом суду он је слао своје људе код наших породица, тражећи новац да би нас изоставио од његових будућих измишљених изјава уперених против нас. Не верујем да је Миленковић, да је то дело Миленковића, већ је то дело оних људи који су све ово осмислили, а Дејан Миленковић је био само и остао само једно од оруђа у њиховим рукама. Ја не познајем окривљене, осим можда двојицу. Познајем Милорада Улемека, јер сам га пар пута видео код Душана. Са њим никада нисам разговарао, осим што би га поздравио, а и тада ословљавао са поштовањем, тј. са ви. Душана Крсмановића, слабо познајем. Боље познајем његовог брата Ђорђа, јер сам са њим и Душаном Спасојевићем често играо фудбал. Господу из Јединице за специјалне операције не познајем. Посебно истичем да не познајем Звездана Јовановића. Приликом мог саслушања ја сам тражио

да се суочим са њим. Међутим, то суд није прихватио. Касније када смо прегледали снимке које је полиција направила на Фрушкој Гори, ја сам био посебно заинтересован да их видим, јер на једном месту у невезаном разговору код хале Лимес, Звездан Јовановић одговара на питање полицајца цитирају: «Где су били Милош, Аца и други». Звездан Јовановић одговара, цитирају: «Ја не знам ко су ти људи». Вукојевић Зорана сам познавао, јер он је био шеф обезбеђења код Душана Спасојевића. Њега сам сматрао лошим човеком, јер је сам користио залеђе које је имао код Душана, па је и сам продавао дрогу, преко групе својих дилера које је он организовао, па је и сам давао новац под каматом, али под зверским условима. О томе ћу причати у предмету, ако то суд буде интересовало, у предмету КП.3/04. Сувајцић Миладина сам видео пар пута код Душана. Знао сам да је он главни и највећи купац за дрогу. Зато са њим никада нисам разговарао, нити комуницирао. То је био разлог зашто ме Сувајцић није трпео и вероватно био сагласан са Миленковићем, који ме такође није трпео. Каква је веза између Душана и Миленковића била. Не знам тачно, али како чујем на овом суђењу Душан Спасојевић се одлучио да бежи заједно са Миленковићем. То је доказ да су били у блиским односима. У чему је моја кривица. Ваљда у томе што нисам био, што сам био у лошим односима са Миленковићем и Сувајцићем. Иначе, ја знам кога је убио Сувајцић и то ћу испричати у предмету КП.бр.3/04, ако то суд буде тамо прихватио. Ја нисам правник и причам свој живот и оно чега се сећам. Шта је мој живот. То је моја супруга, коју неизмерно волим и поштујем, то су моје двоје деце, без којих не могу да живим, а ускоро очекујемо и сретно рођење трећег детета. Ја не могу да помислим, да замислим да човек који цени и поштује своју породицу и људе око себе може да помисли, а камоли учествује у убиству другог човека. Зар мислите да би ја планирао још једно дете, да сам имао било какве везе са овим кривичним делом које ми се ставља на терет. Мој живот је моја породица. Шта је мој посао. Мој будући посао се базира искључиво на раду у ресторану моје супруге. Пиштољи, дроге, убиства, нису никада била мој свет. Да вам ја не причам о томе, већ причајте друге који ме познају, па нека вам они сами кажу. Шта да кажем на крају. Ја једноставно не разумем, не могу да разумем шта ми се дешава. Ја и мој брат смо искоришћени, ради мени нејасних политичких циљева. Једина је истина да нисам учествовао у било чему што ми се ставља на терет, а свима којима је до истине стало, то је јасно. Ако, је моја кривица што сам познавао Душана Спасојевића и Милета Луковића онда сам крив, казните ме. Ја се надам да нисте подлегли политичким притисцима који трају ове четири године и да ће те донети једину праву пресуду, да нисам крив. Хвала лепо.

Председник већа: Добро. Вратите се на оптуженичку клупу. Позивам оптуженог Душана Крسمановића да изложи своју завршну реч.

Опт. Душан Крсмановић: Добар дан.

Председник већа: Добар дан.

Опт. Душан Крсмановић: Поштовано веће и сви присутни. У потпуности прихватам завршну реч мога адвоката Вељка Делибашића. Не бих имао шта посебно да додам, а нећу се понављати. Желим само да кажем да се најискреније кајем због свега што ме је довело у ову ситуацију и у овај положај у којем се данас налазим. Кајем се и због своје деце која одрастају без свог оца. Кајем се због још много, много тога, али имам вере у Бога. Он зна моје намере и верујем да ће бити на мојој страни. Немам више шта да кажем. Хвала.

Председник већа: Нисам вас разумела. Због чега се кајете?

Опт. Душан Крсмановић: Кајем се због свега што ме довело у ову ситуацију.

Председник већа: Добро. Можете се вратити на оптуженичку клупу.

Опт. Душан Крсмановић: Хвала. Пријатно.

Председник већа: Нека приступи опт. Саша Пејаковић.

Опт. Саша Пејаковић: Добар дан. Поштовано веће и председавајућа. Ја пре свега подржавам све оно што су рекли моји браниоци у својој завршној речи. Ја нисам учествовао у никаквој завери, атентату или било чему другом и о томе немам никаквих сазнања. У односу на садашњу оптужницу против мене не осећам се кривим пошто сматрам да нисам помагао учиниоцима никаквог извршеног кривичног дела, зато што они у то време, покојни Душан Спасојевић је тврдио да он са тим нема везе, да они то нису учинили, да то сви њему намештају. Ја јесам из медија био упознат, али опет сам био суочен са том његовом причом да он тврди да нема са тим везе. А, то су потврдили сви сведоци, па и сведоци сарадници у овоме поступку. Мени данас на крају овога суђења није јасно, ни зашто, ни како, ни ко је убио покојног Премијера, а тада у то време још поготову. Остајем при свему ономе што сам рекао пред овим судским већем и молим да приликом доношења одлуке имате то у виду. Захваљујем вам се на пажњи.

Председник већа: Добро. Можете се вратити на оптуженичку клупу. Нека приступи опт. Бранислав Безаревић.

Опт.Бранислав Безаревих: Добар дан. Госпођо председавајућа и поштовано веће. Мени је данас доста тешко да изнесем ову завршну реч. За четири године колико се води овај процес, ја сам престао да верујем у правду и истину. За четири године колико сам у притвору у самици на оптужници са људима које не познајем. У животу их нисам видео. Теретим се за најтежа кривична дела која нисам починио. Зато вас молим да ме разумете, јер ћу покушати да изнесем све оно што ме притиска све ове четири године. Тешко је овде и у овим условима борити се за правду и истину, без икакве могућности да је докажем. Моја реч нема никакву јачину. Некада мислим да ми је давно пресуђено и да само правим још већу будало од себе. Ово не причам без икаквог основа. У овом процесу чује се само реч сведока-сарадника. Мој утисак је да бити сведок-сарадник данас у Србији је највећа привилегија. Они могу све, али све. Њихова реч и тачка. Даље нема. Све ово што причам сам искусио на сопственој кожи и због лажи сведока-сарадника, ја сам данас овде. И онда када буду ти сведоци-сарадници ухваћени у лажи. Очигледно на то се нико не обазире јер су и они иконе тужиоца господина Пријића. Да не причам глупости, сада ћу вам то доказати на мом примеру. За моје име пуне четири године везала се једна огромна лаж. Намерно кажем лаж јер када кажем неистина, звучи благо. Лаж да сам припадник обезбеђења покојног Премијера. Ту лаж и прву у сарадњи са тужиоцем признао је покојни Вукојевић Зоран. Када помињем њега, Вукојевића, хоћу да кажем, ма како био схваћен, да ми је жао због свега што му се десило, посебно његове породице и сина Марка. На крају пуно је лакше борити се са живим човеком. Његова лажна оптужба уништила ми је цео живот, а колико год покушавао да нађем оправдање за тако нешто тешко ми успева. Да неко тако може да мрзи друга. Зорана Вукојевића сам познавао још из средње школе унутрашњих послова у Каменици. Други сведок-сарадник који ће подржати ту сву лажну причу је Дејан Миленковић. Миленковића нисам, али нисам у животу ни видео, ни чуо. Први пут сам га видео овде у суду. Но, Миленковић је себи дао за право да прича о мени разно, разне лажи. Он чак иде и даље у својим лажима, па пред овим судом прича много ствари које лаже и прича да сам обезбеђивао и госпођу Ружицу Ђинђић, коју никада нисам видео осим на ТВ-у. Прича сведока-сарадника је прихваћена и била је уперена против мене пуне четири године. Зашто сам тако лажно представљен. Зашто се лагао суд, зашто се лагао народ. Да ли да би била оптужница јача или да би тужилац Јован Пријић имао на броју све карике ланца унапред смишљеног, да искоришћава моје познанство са покојним Вукојевићем или је уз ЈСО требало да стоји и БИА, то не знам. Али, да то не узимају сви здраво за готово, узимају. Чули смо на овом суду чак и најближе сараднике покојног Премијера, Чедомира Јовановића и Бебу Поповића, како уз

моје име кажу да сам радио у обезбеђењу премијера Зорана Ђинђића. На питање Чедомира Јовановића на основу чега зна то на овом суду рекао је да зна из оптужнице. Значи сви су то схватили као једну истину, али нико, па чак ни најближи сарадници покојног Премијера ту истину не проверише. Ко ме је и зашто одговарало да неистину посматра као истину, а бар је ову чињеницу било лако проверити. Свима којима је имало стало до праве истине. Да ли је требало да звучи што бомбастиче да је Премијера издало његово обезбеђење или је тужилац тада правио сценарио, овај лик мој одговарао то не знам. Тужилац 23.03.2007. године из оптужнице брише да сам припадник личног обезбеђења. Брише да је Дејан Миленковић организовао пријем информација о кретању Премијера преко мене, које је преносио Спасојевићу и Милораду Улемеку. Брише да је Вукојевић Зоран прибавио од мене информацију о кретању Премијера и преносио их Спасојевићу и Луковићу. Брише да сам критичног дана рекао да се возило налази у дворишту зграде Владе и да се може очекивати његов покрет. Да сам све то рекао Милошу Симовићу или Вукојевић Зорану. Скоро нечујно одустаје од овога, без речи објашњења. Не мени, ја сам одувек знао истину. Без објашњења суду, народу, свету, можда је то за њега једна мала ситница, али кроз моје име упрљао је лажну једну професију којом се баве часни људи. Због тих људи ја кажем да никада нисам био члан обезбеђења покојног Премијера и његове породице. То познављам било је лако доказати у почетку самог процеса, а не чекати четири године да се провери лако проверљива чињеница. Колико онда времена треба да се провере све друге чињенице. 40 година, цео живот. Ако, сведок сарадник, сведоци сарадници лажу једну овакву ствар, чињеницу и тужилац им верује, вероватно у договору са њим и лажу, како им веровати остало. Остало је теже доказати. Зато сам рекао на почетку да је овде истину тешко доказати, а и када је докажете она остаје негде у сенци, као нема везе. Ко сме рећи да су лагали Миленковић и Вукојевић. Добро, они су лагали, признајемо, ево тужилац ће то да избрише, седи доле и ћути док не смислимо нешто ново. Тужилац није образложио зашто ме неистинито теретио четири године да сам радник личног обезбеђења покојног премијера др Зорана Ђинђића, али зато каже да је моја одбрана бесмислена и комфузна. Јесте, како да није. Оптужница је бесмислена и комфузна, јер једини доказ који је уперен против мене је бујица лажи сведока-сарадника, који да би спрали сопствену кожу причају све што им се каже, али њихова реч је закон, зато је се тешко борити и онда када буду ухваћени у лажи, преко тога се прескочи идемо даље. Ево, ово знамо да су лагали сведоци-сарадници, али то никоме није важно. Говорио сам мало пре о томе. Још једном ћу поновити, ако ту чињеницу нико није проверио четири године, како ће се проверити тек остале. Потогову што знамо да предложени сведоци нису саслушани. Од свих предложених сведока које сам молио суд да саслуша, саслушана су два

сведока и када сте прочитали ви моју радно правну биографију, извештај Кораћеве комисије тужилац је почео да брише. И мислим и знам да је суд прихватио моје сведоке да се саслушају. Ту мислим на Ненада Мирковића, Дејана Јенајића, Биљану Јакшић, Маријана Меденицу и друге да би ово веће имало реалнију и истинитију причу о мени, потогово критичних датума, као и моју могућност знања и давања информација, мог кретања, а и тужилац би онда брисао све што је везано за мене. А питам вас како да се ја онда борим и да докажем истину. Како да се борим против лажних речи сведока сарадника. Чиме? Како? Видели сте да су они у односу на мене слагали једну велику чињеницу, а ако су тако нешто слагали, како би тек остало. Ја у овом излагању не могу да не споменем предкривични поступак у полицији и код истражног судије. Нећу причати о тортури преживљеној у полицији од стране тужиочевих полицајаца. Мислим господина тужиоца Пријића. То сам већ рекао, али ћу поновити ту моју фамозну непотписану полицијску изјаву. Мене су у полицији једни тукли, други саслушавали, трећи чували, а четврти су на крају требали да је потпишу. Овде говорим о Родољубу Миловићу, човеку кога ја нисам видео у полицији, а који је требао да потпише наводну изјаву моју. То није била моја изјава, него унапред написана од стране тужиоца господина Јована Пријића. Родољуб Миловић се преда мном никада није појавио, нити је био ту. Зато изјаву није потписао. Миловић је то рекао и пред овим судом. Како је све то незаконито рађено у том кривичном поступку и у полицији, ја сам то причао пред судом и не бих вас тим оптерећивао, нити одузимао вам више време. Код истражног судије поновила се иста ствар. Додуше без батина. Али без саслушања. Саслушан нисам. Пошто нисам имао сат да бих прецизирао време, трајало је колико може да се испали једна цигарета. Цигаретом су ме и понудили, толико сам се задржао са истражним судијом. Значи колико може да се испали једна цигарета. Судија Вучко Мирчић је то морам да кажем да се противио томе што нећу бити саслушан. Али је покојни тужилац Милан Радовановић рекао да је тако рекао шеф. Мислили су на тужиоца Пријића. Тужилац каже у завршној речи да сам прочитао ову изјаву дату пред МУП-ом и да сам се сложио са њом, јер ту исту непотписану изјаву коју није за доказни поступак, али јесте ако је прочитам и потпишем, пар реченица. Питам вас да ли један документ може бити мало важећи, мало неважећи или је то по потреби може овако и онако. На крају крајева, какав је господин Мирчић судија. Претпостављам добар ако му је поверен тако важан случај. Могу да кажем и ја. Врло кратко време смо били и господин истражни судија Вучко Мирчић, а и господин покојни Милан Радовановић да су јако били коректни и према мени добри. Нису ми обећавали статус, нису ми ништа обећавали. Али једноставно не могу да кажем, а док је господин Јован Пријић ми то све обећавао и чак онај новац који сам спомињао да се не би сада понављао поново, пошто сам

рекао да се нећу понављати. Како тада господин судија Вучко Мирчић не виде да има непотписан записник, како то не видеше остали у просторији. Водила се истрага за убиство Премијера државе. Зар нико не узе у руке тај полицијски записник па да каже тада у истрази да није потписан. Није госпођо председавајућа и поштовано веће јер није био ту. Нисам га читао ни ја, нити било ко, нити шта било одузимао ни додавао. Зашто истражни судија мени није поставио ниједно могуће питање. Ја сам био позвао адвоката Драгишу Поповића који ме је тада заступао да каже како је све било и да чујете да ли ја ово све лажем или говорим истину. Какав сам ја мотив имао или ти могао имати мотив за убиство пок. Премијера. Члан Јединице за специјалне операције нисам, члан Земунског клана нисам, или старе неке земунске банде. Што се тиче Хага, не знам, можда тужилац мисли што сам радио у обезбеђењу председника Милутиновића па тако нешто, ако може тај део да им значи нешто, али између осталог ја сам и обезбеђивао Хашке оптуженике. Не видим разлог зашто бих ја имао неки такав разлог. Ја се политиком никада нисам бавио, нити ме је занимала. Ничију интерну дисциплину нисам морао да поштујем, нисам члан ниједне криминалне организације. Пошто ме ниједним путем други нису могли повезати са мотивом за убиством сетили су се новца. Додуше тужилац у оптужници не спомиње али ја морам да се дотакнем тога. Ко ради било коју врсту посла па и злодела без унапред узетог новца. Стан се не купује без унапред бар аванса. Ни адвокати неће да бране без новца, па и у банци кад узимате кредит оставља се провизија или хипотека. Јесам ли ја једина будала на свету која се упушта у такву врсту договора како кажу сведоци сарадници. Да не узмем унапред новац. Када причам о новцу који су ми наводно понудили или обећали, нигде нико, па ни сведоци сарадници, ни тужилац не кажу како смо се договорили око исплате, на који начин, ко је требало да ме исплати. Ни речи једне једине. И да ли сам ја малоуман да тако приступам свему томе. Добро. Ајде хоћу, а паре да ми дате кад год хоћете. Одакле сам ја могао имати толико поверења у њих. Па ако су хтели да убију Премијера, зашто, шта ми је гарантовало да неће после тога убити и мене. Тужилац и његови сведоци сарадници кажу обећали су ми новац. Зашто ми га нису дали. Зашто, ако сам им дао информацију зашто ми нису дали новац. Зато што им нисам ни дао информацију, нису ме ни питали да им ја дајем информације, нити су ми нешто давали. Сигурно да је ово истина. Једна и једина. Као што су лагали да сам припадник обезбеђења пок. Премијера, тако лажу и ово. Ја нисам имао трауме у детињству, нити сам интелектуално ограничен. Нисам социјални ни друштвени проблем да бих овако слепо и глупо ушао у било какву причу, а не кривично дело. Ја и пок. Вукојевић Зоран никада нисмо били превише блиски. То може да каже било ко, ко је познавао нас двојицу. Никада нисмо делили тајне. Знао сам да је знао да ме оговара код заједничких пријатеља, али ја се на то нисам обазирао,

јер пок. Вукојевић Зоран је био вечити комплексаш. Увек је имао комплекс неуспелог полицајца. Завидео је свакоме ко је барем лествицу отишао даље од њега. Ја сам знао, волео сам да га пред колегама задиркујем. Довољно му је било махнути рецимо службеном БИА да би запенио. Пошто је он био стално суспендован, излазио је, улазио у ту службу, знам да му је било криво када сам прешао у БИА. Тада је хиљаду глупости изговорио на мене код неких колега па и код мог кума који је исто полицајац. Али нисам знао да ме толико мрзи, да може толико лажи да изговори на мој рачун. Ја ту његову болест нисам озбиљно схватао. Када ја не желим да га мрзим због свега правдам га да је морао да ме се сети, да он извуче своју сопствену кожу, ако је уопште имао икакве везе са овим, ја сам њега увек доживљавао као полицајца и никако другачије. Шта ради и како ради није ме занимало, јер му никада на крају крајева нисам веровао. Да је пок. Вукојевић Зоран којим случајем дошао код мене и питао ме као што је рекао да ја дајем информације и поменуо било шта тако, ја бих помислио да ме нешто намешта или да нешто пакује. Да је то нешто што је, био сам стално под тим проверама и посматрању обзиром где сам радио и шта сам радио и истог момента бих га пријавио. Питам вас како да пок. Вукојевић Зоран са мном није био у било каквом другом послу или у неком кривичном делу ако је мислио да сам човек подложен криминалу. Како то да он има толико поверење у мене. Како то да такав један пок. Душан Спасојевић чули смо овде какав је био, тако олако даје поверење непровереном човеку. Тако олако не иде се на пиће са непознатим, а да не причам о томе да мене пок. Вукојевић Зоран по њиховим лажним изјавама упознаје са сасвим непознатим човеком. Ја из момента то све прихватам и мислим када ме упознаје са Миленковићем. Ниједан конкретан доказ, ниједну чињеницу, чињенични доказ на овом суду није изнет против мене осим изјаве сведока сарадника који причају научену причу и лажи. Ниједан чињенични доказ који би указао на мене да сам учествовао у овом кривичном делу. Имам утисак да сам изабран да сносим сву одговорност и БИА, и МУП-а, и ДБ-а, и логичности и нелогичности и истине и неистине. Ја ћу сада да направим кратак осврт на све оно што су говорили сведоци сарадници и сведоци да покажем, да укажем нелогичности њихових исказа.

Председник већа: Је ли има неко воде овде да стави?

Опт. Бранислав Безаревић: У оптужници на страни 8 пише да је окривљеног Безаревића кога је сведок сарадник пок. Вукојевић Зоран довео у везу са сведоком сарадником Дејаном Миленковићем, да прикупља информације о кретању Премијера које је преносио Миленковићу и оптуженом Милошу Симићу. Као што сам рекао за Миленковића да га никада нисам видео, док није дошао овде први пут у

судницу, Милоша Симовића никада нисам видео. Сведок сарадник пок. Вукојевић Зоран у својим неистинитим изјавама мене је оптужио да сам давао информације о кретању пок. Премијера иако зна да ја никада нисам се срео ни видео нити познавао Дејана Миленковића. Он у првом свом том делу изјаве која је научена и која је по шаблону, он мене оптужује да би касније када сте почели да му постављате питања председник већа, чланови већа, адвокати, тужилац и оптужени, а то је све на страни 80, 81 од 13. и 14. он каже да није имао сазнања о кретању чланова групе до 12. марта. Знао је да су у штековима, али не и њихово кретање. Шта раде, шта планирају, то није знао. Конкретне радње које ће предузети у циљу извршења није знао, није га интересовало. У вези припремних радњи извршења атентата пок. Вукојевић могао је да пита Душана Спасојевића, али у чему није учествовао није га ни интересовало. О самом плану извршења атентата не зна ништа, није питао, није учествовао, не зна. Што се тиче неке организације банде, групе, он није био укључен, само је радио у обезбеђењу, гледао породицу пок. Душана Спасојевића јер је он то пок. Душан искључиво само то тражио од њега. Ако му се не дај Боже нешто деси, да буде ухапшен неко мора да гледа породицу. А то је пок. Вукојевић Зоран. Овде очигледно да пок. Вукојевић Зоран није учествовао у атентату на пок. Премијера и да нема никаквих сазнања о припремним радњама атентата осим оног првог дела који је научен као песмица да би мене оптужио. Па се поставља питање ако пок. Вукојевић Зоран није учествовао у убиству пок. Премијера и нема никаквих сазнања, ништа не зна, како може да оптужи некога у овом случају мене. Када је било додатно саслушање 6.4.2005. године на страни 22, на питање тада оптуженог Миленковића да ли је сведок учествовао са мном у неком кривичном делу, Вукојевић одговара не. А када га је питао оптужени Улемек да ли је сведок Вукојевић учествовао у тим припремама атентата на пок. Премијера одговорио је не. Ако сведок сарадник Вукојевић није учествовао у припремама атентата на пок. Премијера и ако није учествовао у ниједном кривичном делу са Дејаном Миленковићем, онда очигледно да није ни мене могао да доведе у везу са сведоком сарадником Дејаном Миленковићем, нити било са којим другим лицем. И све што је испричао, а везано за мене је једна велика неистина. Није тачно. На питање оптуженог Милорада Улемека 6.4.2005. године на страни 9 и 10, ту има и питање председника судског већа, везано за ову причу око тих наводних припрема, како је сведок рекао, а везано за атентат на пок. Премијера, питање Улемека, ако може сведок да се изјасни када он први пут закључује, сазнаје да група пок. Душана Спасојевића спрема атентат на Премијера, да ли је то у кући Милоша Симовића, када је са Душаном разговарао, да ли је то на састанку на који је сведок рекао да је водио Миленковића са Безаревићем, мада смо овде чули од Безаревића једну другачију причу, или је то чуо од Кума, када је

носио чист веш код Института мајка и дете, значи када он први пут сазнаје да се спрема то што се спрема. Пошто је сведок ту био мало контрадикторан. Вукојевић одговара први пут сам сазнао када сам видео, дошао сам ја, Багзи до надвожњака МУП-а и ту је дошао Шкене, Душан и Кум и тада су они отишли на Копаоник. Ја сам чуо да иду на Копаоник. Ја и Багзи и Миша Симовић смо се вратили за Земун. Они су мене оставили у Шилеровој. Њих двојица су отишли негде даље. Да би после пар дана код Пане ишао сам неким послом, код њега је свратио пошто је ту био неки његов пријатељ зубар, који је рекао да је видео Нина, Нинослава Константиновића како иде иза Ћинђића, како их гледа. Није буквално рекао да их прати, али да их гледа. Тада сам ја схватио од прилике да хоће да га убију. На додатно питање председника већа на основу чега изводите тај закључак, да ли је то на основу тога што говорите да су се бавили убиством пок. Душан и Миле Луковић заједно са својом групом за коју сте рекли да постоји, па на основу те чињенице, окривљени Нинослав Константиновић пратио пок. Премијера на Копаонику, ви изводите закључак на основу тога. Он каже, Вукојевић Зоран, на основу тог праћења. На основу Душановог понашања, на основу свега што се дешавало у то доба. А на питање судије Нате Месаровић одакле њему податак од Нина или од вас, каже, не, нисте разумели ја сам дошао код Пане кући. Причали смо у вези легализације објекта у Шилеровој. Ту је био тај зубар и он је рекао онако у причи да је видео Нина на Копаонику када је био Ћинђић да иде за њим и телефонира. Они су отишли са колима. То је једино што знам у вези тога. Тада нисам знао да они планирају да изврше атентат и било шта у вези тога. Ако у оптужници пише да је Нинослав Константиновић 16.-ог пратио колону пок. Премијера и Вукојевић Зоран када је испратио њих наводно на Копаоник, и после једно пар дана он схвата, сам закључује то би значило да је он схватио 17.-ог сам. А да га нико није питао да пита мене. Да би он у наставку односно на страни 30 и 31, рекао у својој изјави да би мене Душан позвао један дан на мобилни телефон, да ме пита да се пита Бранко да ли би дао информацију о кретању Премијера. Па после иде, недуго после тога, ја сам звао Бранка. После једно пар дана ми смо се нашли и наводно ту су ми дали први пут мобилни телефон. И опет недуго затим исто смо се нашли на том месту и ја сам, а то је све значи једно 2 – 3 дана пре оног покушаја атентата код хале Лимес. Сутрадан, што се тиче тих догађаја није знао шта ће да ураде него тај дан значи пред Лимес. Багзи ме је назвао и он је отишао, куповао некакве акумулаторе. Е, па по овој измишљеној причи ја не знам када су они могли да се виде то са мном. Ако пок. Вукојевић сазнаје један дан сам закључује, схвата, ако не виђа после те наводне како каже 2 – 3 дана пре ми је дао информацију, да сам ја дао њима информацију, то може да буде само 19. или 18. а покојни Вукојевић каже да ме сутрадан не виђа, да не зна, он каже сутрадан што се тиче тих

догађаја није знао шта ће да буде, а дан пред Лимес он виђа Дејана Миленковића. Он сутрадан мене не виђа после те наводне информације, и не виђа ме ни дан пред Лимес. Што значи остаје тај 18. један датум, јер њега је управо председник већа питао када су они мене први контакт који је везан за моје учешће у праћењу пок. Премијера, он каже то је значи од прилике пар дана пре Лимеса. То је први контакт са њим. Значи можда једно 5 дана. То сам управо хтео да објасним ако је покушај, тај догађај код хале Лимес био 21., ако пок. Вукојевић каже да ме није видео ни 20., ни 19., ако сам закључује 17., остаје тај један дан. Ко је знао да пок. Премијер тада путује за Бања Луку. Нико. Ми смо чули овде обезбеђење да су они знали. И у Кораћевој комисији од када постоји та депеша. Све ове чињенице доказују да ја нисам могао да будем са њима у контакту уопште, да нисам се састајао са њима, да је то све једна измишљена прича, али ту причу подржава Дејан Миленковић Багзи који жели да је појача иако зна да се никада нисмо срели ни упознали. Први пут сам га видео када је дошао у судницу, када је био оптужени. Још док је био оптужен имао је увид у изјаве свих сведока и тачно је знао када се шта знало. Ту мислим на изјаве обезбеђења пок. Премијера као и увид у преглед мојих сведока и на које околности их предлажем. У тим предлозима није било сведока за 20. Ја за тај дан нисам предлагао сведоке из разлога што ме тај дан нико није ни теретио и када сте му ви рекли да прича о Лимесу, прва реч која му је била дан пре него што је пок. Премијер Зоран Ђинђић кренуо за Бања Луку, мене је назвао Бранислав Безаревић. То је толико провидно било да је он једва чекао то да каже, јер је једино то остало, јер је прочитао шта се знало и када се знало, када би пок. Премијер путовао. А када га је адвокат Жељко Грбовић питао да ли је тог дана био присутан Вукојевић, како да не, седели смо заједно у том кафићу. А пок. Вукојевић управо је рекао да дан пред Лимес је куповао акумулаторе, где је био, кога је видео и шта је видео, мене уопште није видео. Што се тиче неистините изјаве Миленковића да се видео дан пред Лимес са мном, то није тачно. Ја сам тај дан 20. био у Бајиној Башти да верим своју девојку Љубинку Јелисавчић. Нисам био у Београду. О свему томе сведочио је отац моје веренице Милан Јелисавчић, 19.2. Да тај дан нисам био на послу, да сам био у Бајиној Башти, да сам отишао да верим девојку говорио је и сведок Малобабић Милан, одговарајући на питања судије Радмиле Драгичевић-Дичић на страни 30 и 31 од 19.2. Све ове чињенице говоре да они не говоре истину, да лаже и Дејан Миленковић и Багзи. Тужилац у завршној речи каже, помињао је реченицу Вукојевић Зоран када је дошао кући да сам га ја звао после Лимеса да му кажем да пратња Премијера Ђинђића није имала ни прописну звучну, ни светлосну сигнализацију, да он то јави некоме, коме треба. А обезбеђење пок. Премијера које је давало изјаву у Градском СУП-у су рекли и на главном претресу да нису хтели да потпишу изјаве зато што у полицији нису

хтели да напишу то да су они имали звучну и светлосну сигнализацију. И поред тога ако је слушан телефон пок. Вукојевић Зорана, ако је полиција имала такав податак, да сам ја разговарао са пок. Вукојевић Зораном и да сам му тако нешто рекао, па никада му ништа тако нисам рекао. Што мене нису позвали једноставно и питали ме зашто ја то Вукојевићу причам и говорим, јер управо Миле Новаковић и Родољуб Миловић у својим изјавама на страни 25 Миле Новаковић, а Родољуб Миловић на страни 19, они у својим изјавама тврде да су месец, два дана сви били у штековима, што се тиче Земунског клана, и неухватљиви, сем пок. Вукојевић Зорана који се кретао по Земуну, а да није имао разлога да се крије. И да је био у Шилеровој и да осим његовог телефона ниједан више нису нигде успели да ухвате. Па они очигледно су знали кретање Вукојевић Зорана. И још нам тачно кажу да је био, да се по Земуну кретао и да је био у Шилеровој. Значи да су пок. Вукојевић знали би да је долазио до тог атељеа где они спомињу да су се виђали са мном. Видели би да је у друштву са Миленковићем да долазе, ако је, али није долазио. Значи такав сусрет никада није ни био. Све би они то знали. Када је Миленковић изашао из притвора, пошто је био, како то сам овде чуо, четири дана после тога је расписана потерница. Они кажу Миленковић и Вукојевић да су се тада видели и опет Родољуб Миловић и Миле Новаковић кажу да је покушавано да се дође до других учесника који су се са Багзијем дружили, комуницирали тзв. земунски клан. Да су слушали много телефона, а чак је и покојни Вукојевић у суочењу рекао мени да је његов телефоном био на мерама, па као можемо да проверимо да видимо шта сам ја тражио. Па ја немам ништа против. Па ја да тражим Миленковића да се видимо. Шта ја имам са Миленковићем да се видим. После тога Лимеса или пре уопште, да сам ја тражио. Да Миленковић нам после исприча овде причу како је се видео самном и да ме питао шта се дешава горе. Где горе? И да сам му ја рекао како је Милорад Улемек прескочио ограду, ишамарао покојног Премијера, обезбеђење се разбежало, а на питање Слободана Миливојевића када сам му ја то причао, он каже, два, три дана пре Лимеса. Па, шта ћу ја онда Милораду Улемеку да дајем информације о Дејану Миленковићу, ако већ имају могућност да прескоче ограду. Па, не разумем, да је то стварно тако било не разумем пуковник МУП-а је био Србије тада и да су му такву једну информацију кренули да прича један Безаревић. Прво је требао мене да ишамара, али они то измишљају, јер не знају шта друго да кажу. Једноставно не познају ме и онда оно што да измисле или оно што се десило што је било, они кажу рекао је Безаревић. Рекао је Бранко, а то Бранко или Безаревић, Миленковић је могао само да почита из оптужнице и да чује ово што су причали остали сведоци. Е, сада када кажу да су ме питали тај дан када смо се ми видели, а то се све дешава један 18, ја не видим који би други дан могао да буде, да сам се ја са њима видео, два, три дана пре Лимеса, два дана Вукојевић ништа не зна

шта се дешава, све се дешава у једном дану 40, 50 разговора и они сада ту као да су мене питали и понудили ми неки новац. Они причају да би мене повезали са атентатом. Специјални тужилац је хтео. А, када кажем Специјални тужилац, не мислим на покојног Милана Радовановића, него на господина Пријића, па он је управо хтео када су му рекли полицајци који су му били у просторији зашто дечко нећеш новац. А, да су ми полицајци нудили, нудили су ми. Било је прво 50, па после 80.000, то је истина. И само да је дозволио тада да се саслушам пред истражним судијом све бих ово испричао истражном судији, тада бих већ све испричао шта се дешавало, али очигледно је тада било. Немојга саслушавати, испричаће све. Па, што ја не бих рекао истражном судији у старту да нисам радио код Ђинђића у обезбеђењу. Што му не бих рекао, где сам радио и где сам био тај дан. Што му не бих испричао да сам био на Ререби. А, то знају у полицији, то они све знају. Малобабић Милан у једној реченици каже када је одговарао на ваше питање за 12. март, то морам да кажем већ сам то рекао, то је на страни 27, то сам већ рекао у марту месеци, што значи да га је неко питао, не верујем да је причао тамо са неким, да га је неко питао, јер сам ја управо у полицији, прва моја прича је била Малобабић Милан, Ненад Мирковић, упутио их на њих, па ако они кажу да сам радио, па шта да радим, радио сам. Али, нисам радио. Они су управо инсистирали на томе да сам ја радио. И сада када је новац у питању, на питање Специјалног тужиоца на страни 64 од 24.11. да ли је Вукојевић Вук био човек од посебног поверења Душана Спасојевића. Дејан Миленковић каже, да, али што се тиче обезбеђења породице, ко ће да уђе у Шилерову улицу и ко улази и ко излази, кога ће онда да пусти. Што се тиче тога, имао је Душан поверења у њега. Јесте, али што се тиче криминала и ово, није са њим разговарао. Е, сада ово, ја тако, пише у транскрипту, да ли овог или овом, нека буде ово како пише. На питање Специјалног тужиоца, да ли је обећан новац или каква награда након евентуалног успеха атентата, Миленковић пита нама, тужилац га пита свима. Не, нисмо разговарали уопште о томе, нити је икада спомињано да ће неко од нас да добије новац за убиство покојног Премијера. Значи да тог сусрета никада није ни било. Ако, нико није спомињао новац. Душан Спасојевић, није значи спомињао Дејану Миленковићу-Багзију да пита Безаревића да му понуди 50.000 еура, како он кажу. Значи ни Дејан Миленковић није мени изговорио то. Таман да смо се срели, није то изговорио, али нисмо се видели, нисмо се срели, тог сусрета никада није било. То је управо што они лажу, што покушавају на све начине да ме оптуже за оно у чему нисам учествовао, нити имам икаквог сазнања, а на питање судије Милимира Лукића на страни 33 од 24-ог, како долази до разговора везано за његову улогу у убиству Премијера, на чију иницијативу и како је све то дошло, Миленковић каже, значи то долази на иницијативу покојног Вукојевић Зорана. Он је пренео поруку Душану Спасојевићу да слободно може са

Бранком да разговора о томе да је спреман да уради то. Ако, покојни Душан Спасојевић није разговарао о криминалу са овим Душаном, Душан Спасојевић и Зоран Вукојевић нису разговарали о криминалу и о овоме, како може да дође на иницијативу Вукојевића да пита Душана Спасојевића, ето Бранко хоће да учествује. Покојни Вукојевић ништа не зна. Он је први пут сам закључио шта се дешава. И сада одједном долазимо до тога да он Вукојевићу, на Вукојевићеву иницијативу то долази. Ово је још један доказ да они не говоре истину, да лажу и да се никада нисам виђао са њима и да све су измислили и да је то све једна научена прича, измишљена да би мене у овај круг увукли. Ја не знам да ли су ови људи, ово дело урадили. Покојни Вукојевић Зоран и Миленковић спомињу депешу, да сам ја наводно прочитао депешу и њима дао податке о кретању покојног Премијера. Вукојевић Зоран каже да сам ја пронашао службену депешу о томе и тако јавио, а то је значи било све два, три дана пре Лимеса. А, депеша постоји од 20.02. у 21:23. Миленковић каже да је он прочитао за мене то је на страни 12, да је он прочитао депешу тамо која је стигла, тачније која је послата на аеродром, да покојни Премијер сутра креће за Бања Луку. У извештају Кораћеве комисије не види се да је депеша никада није стигла у БИА, а да БИА, није слала депешу аеродрому, да та депеша постоји од 21:23, Миленковић каже да смо се нешто видели поподне, али опет се враћам на то да сам ја био у Бајиној Башти тај дан и да нисам био присутан у Београду. Малобабић Милан 19.2., на страни 18 је рекао да радници нису били у могућности а између осталих и Безаревић, да зна за податке депеше и остало што би било везано за кретање покојног Премијера. То се види да је покојни Вукојевић и Миленковић да су покушали, да ту депешу, Миленковић да подржи неку причу ту која није истинита. Вукојевић исто кога је већ научио, та депеша није постојала, чак и ево мој адвокат је «Блиц» данас донео да се та, када је завршну реч давао, значи када су и новинари знали за то путовање, тако да једино ако нисам и ја дао новинарима ту информацију, да покојни Премијер треба да путује за Бања Луку, ал нисам. На питање судије Милимира Лукића на страни 33, а везано за мене, после тог првог нашег сусрета, након тога колико сте се Ви још разговора обавили везано за убиство покојног Премијера? И Багзи ту објашњава да је обавио доста разговора, сваки дан смо се чули, налазили се поново у том кафићу, па смо се опет нашли у том кафићу, да смо разговарали, али телефонских разговора било је, каже 40 – 50. Није сигуран. Па, не знам којих 40 – 50 разговора, кад смо се виђали, он је покушао једноставно Вукојевић Зорана да из тога свега склони а да он остане сам, али Вукојевић Зоран каже, да је сваки пут био с нама, да сваки пут смо се виђали и остао је тај један дан. Понављам, Вукојевић Зоран каже, да ме је видео сутрадан, ни Багзија ни мене ни дан пре «Лимеса». Пар дана после су ми дали, ја не знам уопште који дан, они као да имају мало вишка дана, али кад је схватио, схватио је

после Копаоника. Тако да уопште није могло да дође до тог нашег сусрета. На питање Ненада Вукасовића, колико сам ја њему дао директну информацију о кретању Премијера у интервалу Копаоник до Хале «Лимес», да ли је јавио било какву информацију Премијера из своје резиденције, он сад ту прича да сам ту дао информацију, када је кренуо покојни Премијер за Бања Луку а пре тог разговора, ја и он смо водили, говорио је могућност кретања покојног Премијера да иде на Бањицу у болницу, пошто је повредио ногу. Значи, ако буде неких покрета да ће да јави, ако Премијер излази негде, да сам раније питао када смо се упознали тада. Тачније када смо почели да причамо о покојном Премијеру, да је покојни Премијер ишао негде да обиђе Ватрогасну бригаду. Да је он имао неку сморту, е то ми је лично говорио. После тога ми је рекао да ће ми јавити, ако Премијер изађе, кад се вратио са Копаоника. Па, колико сам ја схватио Дејана Миленковића, он је претио код Бубањ потока колону Премијера. Тачније, он је каже пропратио после тога супругу покојног Премијера, Ружицу Ћинђић, која каже, свратила на Ауто-команду, куповала воће и каже да су пратили колону Премијера. А, Милан Веруовић у својој изјави каже, пошто је у колони била и госпођа Ружица Ћинђић са децом, везом смо се договорили да они наставе пут ка кући а да ми кренемо одмах на Бањицу. Дошли смо на Бањицу, одмах значи са ауто-пута смо отишли на Бањицу у болницу. Ако је Дејан Миленковић, како је причао овде пратио, праћена та колона, морао је да види да је Премијер отишао у болницу а и то је могао да прочита, ево овде из изјаве Милана Веруовића. Јер, Милан Веруовић је то на страни 9 од 20.4., баш говорио а Миленковић на 75 страни од 23.11., када објашњава, када су испратили колону покојног Премијера према граду. А, пошто су одмах отишли, ја не знам што би питао, што би му Безаревић говорио да је покојни Премијер отишао у болницу на Бањицу. Таквог сусрета прво никад није било, али је жалосно што он то спомиње и што не зна неке ствари, да зна где сам радио и шта сам радио. Он је то једноставно прочитао. Он прича о Ватрогасној бригади која је била 10 дана пре, ето тог 21. рецимо. Сигурно је значи било пре 10 дана. Ја сам, ако ћемо баш онако, 17. фебруара радио у једном делу обезбеђења госпође Карле Дел Понте, која је била прво у Министарству иностраних послова, после је отишла у зграду Владе. Па, они несретници да су разговарали самном, ал стварно да је то било неког разговора, па то би био другарски разговор, па да су ме питали шта радиш? Шта си радио данас? Па ја би му рекао, па ево био сам данас, Карла Дел Понте била. Значи, да је то било другарско, па да он мене пита, да ли ће да иђа ил неће да изађе и он сад прича о Ватрогасној бригади, коју је он прочитао у изјави Веруовића, о болници коју је прочитао, на крају крајева и пратио. Ја сам био у једном делу обезбеђења, то зна Ненад Мирковић иначе који ме упутио на тај задатак, тако да те њихове приче уопште, не знам како им то само долази. Они

само оно што прочитају. Само што прочитају, што су прочитали у изјавама и што знају. Мене да је питао и то тужилац, ја би то њима свима испричао. Све где сам био и где сам радио. Ја немам чега да се кријем и да се бојим. Значи, ако сам 17. био, па био сам, ту сам био, није никакав проблем у делу обезбеђења. Значи госпође Карле Дел Понте. Ја сам то иначе, ако се сећате када ме је председник већа Марко Кљајевић питао, а то је био «земунски клан», ја сам то реко, али нисам реко тај дан да сам био, ал сам прокоментарисао. Значи, тај дан, шта сам радио иначе у служби, али не у обезбеђењу покјног Премијера, него само госпође Карле Дел Понте као што сам рекао. Значи, после тога је отишла у зграду Владе. Па да смо се и видели 18., могао сам му рећи, ето био је јуче, ал не може зато што се нисмо видели. Он само може да прича оно што је чуо у изјавама и што је прочитао и шта је већ радио, ко га је већ учио. А то важи исто за Вукојевић Зорана, ето били смо, да кажемо другари, ја и Вукојевић, колеге, па да ме је он питао могао сам да кажем опет, значи да је разговор био уопште вођен тих дана између нас. Не говорим уопште да су ме питали за убиство покојног Премијера и дал ће Премијер да изађе, ил неће да изађе. Него уопште говорим. Ето, да смо само сели да причамо покојни Вукојевић и ја, ја би му можда рекао кроз причу, шта радиш, ево то и радим а не овако ме оптужују Вукојевић Зоран лаже, овај га подржава, ма. На питање председника већа на страни 110 од 23.11., око аутомобила, марке и типа да сам њима наводно дао ту цедуљицу и Ви га питате: Дал сте у том тренутку када сте започели скретање, знали ко је у возилу иза Вас прво у колони? Миленковић је не знам ту нешто причао и ја сад овај део, само сам издвојио. Значи, ми смо чак мислили, добро он је причао значи о тим аутомобилима, које сам ја наводно њему дао, што није тачно. Али овај део он каже, ми смо чак мислили, такву смо информацију имали, да прво возило ће увек да иде «Ауди» са антенама, јер је тако нама Бранко рекао и да то возило прво иде на 500 – 600 метара. Од прилике то возило служи као обезбеђивање мина да се деактивирају, тако нешто, ал нам уопште није играо улогу у ком возилу ће покојни Премијер да буде, јер знало се које је од њих блинда. Ја сад говорим само, ја кажем да ово уопште није тачно, али овај део 500 – 600 метара, да то возило «Ауди» иде прво 500 – 600 метара, прво у колони. То се знало још 16.2., јер сведок сарадник Миладин Сувајцић у својој изјави објашњава своју улогу када је покојни Премијер се враћао са Копаоника и кад је он отишао код оне пумпе «Маг» и где је требао да сачека ту колону да прође и да јави, а наводно му је рекао Милош Симовић, да ће највероватније један «Ауди» да иде испред тог «Мерцедеса» неких 500 – 600 метара. Е, ова чињеница говори да Миленковић не говори истину, да лаже, да ме оптужује лажно, кад се за тај «Ауди» знало да иде први 500 – 600 метара још 16.2., а на питање адвоката Жељка Грбовића на 119 страни, 27.11., дал сам ја био укључен у то, када се покојни Премијер враћао са Копаоника, Миленковић

одговара: Не, Бранко није био укључен у то када се покојни Премијер враћао са Копаоника. Бранко није био укључен у то, али они знају да тај «Ауди» иде први и тако оптужише и Бранка. Све вам ово говори о неистинама Миленковића и на шта је све он спреман. Међутим, шеф обезбеђења Милан Веруовић одговарајући на питање председника већа, Специјалног тужиоца и адвоката, он каже, да то што је возило Премијера напред, да је то био метод рада, како су они радили. Онда каже, када су кренули из Резиденције, тог 21., да је прво возило било «BMW», друго «BMW» а треће «Ауди», где су се касније променили, па је рекао да је, ни једном није рекао да «Ауди» треба да иде први у колони, или могућност да тај «Ауди» треба да иде први у колони. Такође и Миладин Веруовић је о томе причао и на питање судије Нате Месаревић на страни 87 од 5.4.. «Да ли је онда било потребно да се то возило креће испред колоне», мислећи на «Ауди». Он каже: «Не, довољно је да буде одређено радијусу који омогућава безбедно покривање. Иначе и Миладин Веруовић и овај, Милан Веруовић су тог критичног дана били ту. И ни једног тренутка они не говоре да тај «Ауди» треба да иде први, тако да ни ја као што нисам радио у обезбеђењу покојног Премијера, такве ствари нисам могао да знам, како они функционишу и шта раде и како раде. Надаље, после изласка, овог Миленковића из притвора, то би, ако је и 3-4 дана био, значи да је 4. расписана та потерница. Ја тада тражим наводно да се видим са Миленковићем, што није тачно. Опет сам реко, ако су слушали телефон, ако су Вукојевићев, ако су све то имали, требали су да ме позову, да питају, ал нису ни могли, како могу, кад нисам ни звао, јер то није истина. Ја иначе Милоша Симовића не познајем. Никад га у животу нисам видео, нити сам икада ја са њим некада разговарао о било чему, ни да сам га срео негде. Они су ме повезали са њим, и ту је остало тако нешто, дао Бранко информације, давао Бранко информације Милошу Симовићу, а ни једну информацију конкретно да су они рекли дао је Бранко, Милошу Симовићу. Ни једну. И тужилац је сад остао, то пише у оптужници да сам давао податке о кретању Премијера, као и критичног дана. Коју? Ја не знам коју сам дао, али да је дошао Багзи и реко је да је Милош Симовић долазио, рекао је да је у контакту са Бранком, да му је Бранко рекао да покојни Премијер, значи сигурно ће ићи у Владу, само није сигуран када, дал за дан, два, три, пет, ал он мора да иде на посао и тада се кренуло, од прилике да се тражи нека локација, близу Владе одакле Премијер може да се убије, јер је покојни Душан Спасојевић рекао да се договорио са оптуженим Звезданом Јовановићем и Милорадом Улемеком и тако даље. Он набраја, дан, два, три, пет, онај четврти изостави, вероватно мислим, зато што је прочитао лепо тамо, да 11. Премијер није био у Влади, па због тога. А на Ваше питање, председника већа, како се дошло до те бабе, тог стана, он каже: Па, не знам сасвим случајно се дошло тамо, тражили су место пошто вам

кажем да је Бранко рекао да ће Премијер сигурно да иде у Владу и онда се није ишло нигде широко, само тај круг око Владе. А на питање Слободана Миливојевића, када он сазнаје да је Звездан Јовановић са Милетом Луковићем био на Фрушкој Гори, он каже: «После изласка из Централног затвора». Е, сад ако погледамо да неке наводне изјаве оптужених када је се, пошто ја нећу да их цитирам јер сматрам да су узете исто, ко што је и ова моја полицијска узета, када је то договорено, који дан, где је договорено, када је договорено, када Милош Симовић говори, морам споменути, извињавам се, али оптуженом Крсмановићу о томе, када? Каже: «Спасојевић наређује да се купи тај «Пасат» и остало. Када Милош Симовић наређује Миладину Сувајцићу да купи тај камион, односно «Пасат» а Миладин Сувајцић каже, да је дана 21. на дневнику ујутру видео шта се десило. Нису се јављали цео дан и тек увече Миша га је назвао и рекао, сад да ти не причам пуно у вези тога, видимо се ујутру. И тако је било. Ујутру су се нашли и онда му је испричао. Значи, тај дан ми је, када ми је све испричао, рекао да му је Спасојевић наложио да тај се «Пасат» купи и остало. Оптужени Душан Крсмановић у својој изјави каже, да је после тих дана, Симовић и Нинослав почели да траже ту локацију, и да су од прилике нашли. Ако је то тако, Миленковић је био у притвору тада, никако није могао Безаревић да буде у контакту, као што он тврди да ме је повезао са оптуженим Милошем Симовићем. Он је у то време био у притвору. Јер ако погледате када се «Пасат» купује, када, да он сазнаје тек после за ту Фрушку Гору, да он сазнаје, да није присутан јер је иначе нон-стоп присутан са Душаном Спасојевићем, да није присутан када се наређује да се купи тај «Пасат», да није присуствовао нигде у тим ситуацијама. Чак сте га Ви три пута питали, када је Звездан Јовановић отишао, када је отишао, на крају једва је одговорио. Дејан Миленковић «Багзи» учествује у наводном покушају атентата, код Савезне Скупштине. Каже, да је било организовано боље, тада смо се баш организовали. И он ту описује ко је какву улогу имао. Ко је какву улогу имао и он каже да је био тај дан са Симовићем.

Председник већа: Само мало. Молим техничку службу да нам убаци мало кисеоника. Изволте, наставите.

Опт. Бранислав Безаревић: И он каже да је тај дан учествовао у том наводном покушају атентата. И поред тога што учествује у том покушају атентата код Савезне Скупштине, што је заједно са Милошем Симовићем, што је сваку вече са покојним Душаном Спасојевићем и објашњава, како је Милош Симовић наводно долазио и објашњава шта се радило, шта се нашло тај дан. Ни «Б» од Бранка нема. Заједно је са Милошем Симовићем. Имам утисак када их слушам, да они све једни другима причају. Да се све зна. Ал, овде Бранка нема. Значи, да Бранко

није учествовао, нит је давао ни једну информацију оптуженом Милошу Симовићу нити Дејану Миленковићу «Багзију», ни Вукојевић Зорану. Он је само у оном делу који је шаблонски научен, онај почетак, они тада знају да оптуже а после кад почну да размишљају, тешко и да знају да размишљају, али онда они све изоставе, јер немају за шта, не знају. Критичног дана да сам давао информације Миладину Сувајцићу, овај Милошу Симовићу. Миладин Сувајцић се налази са оптуженим Милошем Симовићем, 3 дана је он заједно самном. Никад он није чуо, значи 10., 11., 12. То је објашњавао 15.4. на страни 16, 17. Он никада није чуо да је Милош Симовић њему реко имамо информацију, реко Бранко, звао ме Бранко, да је чуо да овај разговара са Бранком. Значи ни једног тренутка он то није чуо. Он препричава неке разговоре између оптужених, сад мене то не занима уопште, али ни једног тренутка он није чуо такву могућност да требају да добију информацију од Бранка. Значи ја кажем Бранка, зато што Милош Симовић дође и каже, реко Бранко. Значи не знам како другачије. И у та три дана, ни једну информацију Милош Симовић није добио, а Милош Симовић је иначе Миладину Сувајцићу је препричавао шта се десило и у ономе што он није учествовао, он му је причао, ето чисто. Ал, мене сад занима како му није то испричао за тог Бранка који треба да им да информацију и ни један разговор није чуо, нити је чуо да прича он са њим, да би нам овде могао да изнесе. Ја нисам знао да је то 10.3. било, то код Савезне Скупштине, то сам сазнао у току завршне речи. Па, сад кад будем око секретарице, да је Премијер 10. био по њеној изјави и у Хитној помоћи и у згради Владе, па ево сад значи и ово да је био ту. Нигде Бранка нема да им даје такве неке информације, нити да је Бранко дао. Не да је дао, није се чуло име, они су ту сваки дан заједно наводно. Овај обавештава га сваки дан, вече Милош Симовић покојног Душана Спасојевића а Багзи је тај који све слуша, упија али нигде ништа о томе. Једноставно, рекао Бранко. А, погледајте само, рекао Бранко за «Ауди», знало се. Реко Бранко да Премијер иде у болницу, знало се. Реко Бранко да ће Премијер да иде у Владу на посао, па добро, на крају крајева где ће, него ће да иде на посао. Све те неке ствари које су мање – више значи опште познате ајде, мислим човек је повредио ногу, где ће него у болницу. Па што је Дејан Миленковић иначе укључен у то праћење, рецимо после Бубањ потока, да Премијер иде у болницу, па наравно ако је отишао у болницу, видео га је, то праћење. И на крају да подсетим, на изјаву сведока Малобабић Милана од 19.2. на страни 27, када је објаснио, када ми је дао ауто, када сам отишао ван седишта агенције, када ме је позвао да се вратим назад у седиште агенције. Ја желим да кажем овом већу да сам тог 12. марта око 10 часова отишао у Клинички центар, тачније Онколошки институт, где сам мајци заказао преглед за 24. март, где ме је видела медицинска сестра Биљана Јакшић с којом сам разговарао, баш у вези тога прегледа. После тога сам отишао у ресторан «Звездара

театар» где сам седео са власником ресторана Марјаном Меденицом. Све док ме Малобабић није позвао на телефон. Кад ме позвао, дошао сам на посао, кад сам ушао у «Ванредном стању» било је много људи, чуо сам наводно рањен Премијер, то је прва информација коју сам ја чуо. Сведок Биљана Станков, секретарица покојног Премијера одговарајући на питање председника већа судије Милимира Лукића и адвоката Александра Ђорђевића, је рекла да покојни Премијер због повреде ноге није долазио сваки дан на посао. Да 11. покојни Премијер није долазио на посао а 10. јесте. То је оно управо што сам малопре Вам објаснио за 10. да је био на послу. Да и био у Хитној помоћи и да се 11. увече са покојним Премијером договорила телефонским путем за 12. март када ће доћи у Владу. Да је покојни Премијер 12. марта требао да иде у «Хајат» на неки састанак, али је то одложено 11., јер је проблем био да хода и болела га је нога, као догађај од Хале «Лимес» па на овамо надаље да су и Веруовић и Бјелић рекли да ће њих двојица долазити и око распореда, око доласка покојног Премијера и почињање радног дана Премијера, да ће они увек долазити око пола 9 – 9. Као што видите и овде, ово што сам 11., значи да је она знала да ће тек, телефонским путем кад се договорила да покојни Премијер долази на посао и то каже увече. Милан Веруовић, шеф обезбеђења покојног Премијера, на питање адвоката Рајка Даниловића, председника већа и адвоката Ненада Вукосавића је рекао, да му је 12. марта возач Александар Бјелић рекао да треба да иду по Премијера у Ужичку улицу у Резиденцију. Да је Бјелићу то рекла секретарица, да нико то није знао осим Бјелића, секретарице и њега, када иду за Премијера. Да тог дана сазнаје када треба да иде по покојног Премијера. Ако су њих троје само знали, шта да кажем. Када из исказа сведока Данила Копривице, Влајка Вујадиновића, Зорана Трајковића, Копривица је шеф обезбеђења, овај Влајко Вујадиновић је био помоћник шефа смене се види да ни они нису знали када покојни Премијер треба да дође у зграду Владе и да ли уопште долази, као што ни критичног дана 12. марта нису знали да покојни Премијер треба да дође у зграду Владе. Вујадиновић је објаснио да је срео неког Николића, па да је ушао, па да су звали секретарицу и да је тек сазнао, то је било 10-ак минута. Данило Копривица је причао о томе да преко станице су му јавили његови из спољашњег обезбеђења. Сведок Малобабић Милан, на питање судије Милимира Лукића на страни 27, да ли је БИА, да ли је Вама познато као државни орган примала неке информације о кретању Премијера, да ли је то Вама било доступно, мислим сада у том огранку где Ви радите и Безаревић. Малобабић је одговорио: «Људи којима је поверено било обезбеђење Премијера радили су то на један затворен начин, тако да чак ни преко тог дежурног оперативног центра где сам ја био некада шеф одсека није било најава, него се значи комуницирало преко руководиоца Управе тада, начелника Одељења за обезбеђење, Владимир Вукосављевић је обавештавао начелника Управе а најчешће је

то било лично. А у извештају Кораћеве комисије пише: Да припадници непосредног обезбеђења Председника Владе комуницирали су са ДОЦ-ом, Шесте управе, али од 1.12.2002. године контакти су остварени све ређе а од 21.2.2003. године у потпуности су изостали, тако да сви ови искази говоре у прилог томе да ја, Бранислав Безаревић нисам могао да знам кретање покојног Премијера, да када покојни Премијер треба да дође у зграду Владе ил било где да иде, јер једино су знали секретарица покојног Премијера, Милан Веруовић и возач Александар Бјелић и да није тачна тврдња тужиоца и сведока сарадника да сам ја давао податке о кретању покојног Премијера. За 4 године у Централном затвору преживео сам пуно породичних проблема, као и смрт мајке која је већа казна од било које коју може да изрекне суд. Изгубио сам смисао за живот. Савршено разумем породицу покојног Премијера, зато ми се стално намеће једно питање као човеку, ко је стварно дао дојаву о кретању Премијера. Ко? Ја знам да нисам, зато се надам да ће постојати они којима је стало до истине, да ће овом суду бити важна истина и да ће се потрудити да дођу до ње, јер све ово везано за мене је лаж. Ја више немам ништа да кажем.

Председник већа: Добро. Можете да се вратите на оптуженичку клупу.

Опт. Бранислав Безаревић: Хвала.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ПРЕКИДА СЕ главни претрес ради одмора и одређује пауза у трајању од 30 минута. Нек се припреми Жељко Тојага.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 13 САТИ И 51 МИНУТ

Председник већа: Претрес настављамо изношењем завршних речи. Молим да изађе оптужени Жељко Тојага да изнесе своју завршну реч.

Опт. Жељко Тојага: Добар дан поштована председавајућа, поштовано веће. Ја ћу се у овој завршној ријечи потрудити да се осврнем на све што је изведено као доказ, овде на суду а што је везано за моје име и на све што се дешавало у преткривичном поступку када је везано за моје име. Још би додао да стојим иза свега онога што су изјавили моји адвокати, да се потпуно слажем с њима, осим једне мале исправке да се није радило о препознавању, суочењу са Крсмановић Душаном, већ

о препознавању. Свима је овде познато из моје изјаве и свједочења Новаковић Миле да сам 2.4.2003. године позван од стране УБПОК-а преко команде Јединице за специјалне операције да се јавим на информативни разговор. На томе разговору упознат сам да је 21.2.2003. године, да постоји сумња да је извршен покушај на данас покојнога Премијера Др Зорана Ђинђића. Том приликом сам упознат да постоји сумња, да је као средство извршења кориштено оружје или требало бит кориштено оружје типа «Зоља» или ручни бацач ракета М-80 64мм. Разлог мог позивања није како је представио господин тужиоц у завршној ријечи да је неко указао на мене, то ћу образложит после, него је то, што сам у то време словио за најпрецизнијег са том врском оружја у Јединици за специјалне операције, вјероватно и шире, што ја волим рећи доктор за «Зољу» што сам био а са чим су били упознати врх МУП-а, врх БИЕ, УБПОК, један дио Војске, један дио Владе. А били су упознати на тај начин што су присуствовали показним вјежбама Јединице за специјалне операције гдје сам ја гађао чаршаф или мету између двојице припадника Јединице за специјалне операције. Као доказ ових мојих ријечи, да је само то разлог што сам позван је решење о мом притварању од 2.4.2003. године које је написано у 21 час. По том решењу, лишен сам слободе с обзиром да постоје основи сумње да угрожавам безбедност других грађана и безбедност Републике. Да је било ко указао на Жељка Тојагу, као могућег починиоца атентата на пок. Премијера, у ствари покушај атентата, тада би у изреци решења било да сам осумњичен за покушај убиства пок. Премијера. Разлог зашто у тој изреци стоји да угрожавам безбедност других грађана и безбедност Републике, је тај што ми је тај исти дан, а о чему постоји писани доказ од стране УБПОК-а из стана одузета зоља или прецизно, да прецизно речем, цев ручног бацача ракета за којег сте овде чули и од мене и од једног сведока да је то једнократно оружје и да после испалења није оружје, не може се користити као оружје, да може служити само као украс, успомена или трофеј, што у то време УБПОК ти инспектори нити су знали, а мени нису желели веровати. Надаље, тај исти дан у просторијама УБПОК-а предложен сам и одведен сам пошто сам негирао било какво сазнање о покушају атентата, вођен сам на полиграфско тестирање које је вршио да нагласим, што сам после сазнао, један од наших најбољих полиграфиста. Мислим да је психолог по звању. Испитивао ме је на околности самог сазнања за покушај и припрему за атентат на Премијера, о врсти оружја које би требало или је по њиховим сазнањима било коришћено 21.2.2003. године, и о времену где сам се налазио у то време. То полиграфско тестирање је показало негативно. Негативно на тај начин што је показао да Жељко Тојага говори истину када говори истину, када говори да није имао никаква сазнања о покушају атентата на пок. Премијера или уопште о припреми атентата, нити о лицима за која је постојала сумња да су извршили такво

дело. Ја сам, то вам је познато свима овде, предложио тај тест, да се уврсти као доказ овде у суду, из разлога да се провери истинитост речи из моје изјаве и ових данашњих мојих речи. Господин тужилац се противио томе, па овај доказ није кориштен. Надаље, после тог тестирања вођен је разговор са мном у трајању како видимо из овог решења до 21,00 час. У том разговору вршено је испитивање мене од стране више инспектора УБПОК-а на исте околности. Уопште на околности од 12.3.2003. године па уназад. Значи од самог дана извршења убиства данас пок. Премијера. Ја сам у потпуности сарађивао са инспекторима, одговорио сам на све иједно једино питање било везано за мене, било везано за Јединицу, за било какво моје сазнање. Објаснио сам да сам се у то време пошто је њих највише интересовало време половине фебруара, налазио на Копаонику са одређеном групом људи. Тада сам говорио пошто нисам знао прецизан број, 70 – 80 припадника. Позивао сам се на њих. Упутио сам инспекторе УБПОК-а на списак припадника који су у то време боравили на Копаонику, а који се налазио у команди Јединице за специјалне операције коју је у то време преузела Жандармерија на Сењаку. Што значи на једно три до пет минута од просторија УБПОК-а. Тај списак да ли је узет да ли није, не знам. Углавном ниједна једина особа није преслушана у циљу провере моје изјаве. Надаље, 4.4.2003. године у просторијама УБПОК-а показује ми се изјава потписана од стране Крсмановић Душана која ми је представљена као изјава Крсмановић Душана, у којој се прецизно наводи, прецизно, значи не цитирам, не од прилике, али то је прецизно то, може се проверити пошто је та изјава у списима, да је Крсмановић Душан боравећи у стану десетка, да су у тај стан док је он боравио унутра дошли по његовој изјави, по тој изјави, власник стана Опарушић, зољаш, кога у тој изјави он именује са дечко, а не како је господин тужилац у својој завршној речи у циљу обмане и вас и јавности, навео Тојага зољаш. Он ни у једном делу те изјаве не постоји име Тојага, пардон, презиме Тојага, име Жељко, или надимак Жмиги. Надаље, у тој изјави је наведено да Крсмановић тога истог зољаша или тога дечка вози на Чукаричку падину. И у загради тог решења је наведено да та особа станује на Чукаричкој падини и да је најбољи зољаш. Пошто је то та констатација да та особа станује на Чукаричкој падини, и да је најбољи зољаш, у загради, а не у реченици Крсмановић Душана, ја данас тврдим овде пошто сам радио некада као оперативни радник, сачињавао сам изјаве, да је то констатација те особе која је правила ту изјаву, која је куцала, а са циљем да приближи ту особу, тога безименог зољаша, у ствари није безимени, има име и презиме и надимак дечко, да га приближи Жељку Тојаги, тј. мени. Сетимо се да је Миле Новаковић сведок, а у том времену о којем причам, инспектор који је разговарао са Крсмановић Душаном, изјавио овде на суду да су у просторијама УБПОК-а имали албум са фотографијама припадника Јединице за

специјалне операције. Да су те фотографије показивали по његовим речима учиниоцима кривичних дела, у ствари онима који би могли указати на починиоце кривичних дела ако се те особе налазе у Јединици за специјалне операције. Пошто је то његова изјава, пошто је он разговарао са Крсмановић Душаном у то време када су имали тај албум, пошто сам ја већ позван као могући зољаш, то нам говори да је Крсмановић Душану показана фотографија између осталог и Жељка Тојаге тј. мене. И да Крсмановић Душан у тој фотографији није препознао особу коју је видео у стану како га називају штек десетка, и који је возио на Чукаричку падину. Да говорим сада истину је то да је супротно од тога, да је Крсмановић Душан на тој фотографији указао, на тој фотографији мојој указао да је то лице које је дошло у штек десетку и да је то лице возио на Чукарицу, тада би у тој изјави стајало да му је показана фотографија, да је на тој фотографији препознао лице са броја 11, 15, 17, неважно већ, пошто сам, ви госпођо председавајућа, знате имао после већ једно препознавање овде поводом другог случаја, па сам имао прилику и видети ту изјаву, пошто сам тада исто радио као оперативни радник, та моја фотографија би била приложена уз изјаву Крсмановић Душана. Надаље, тај исти дан, да би отклонио сваку сумњу са себе и да би на најлакши начин доказао да ја Жељко Тојага Жмиги нисам тај дечко и тај зољаш, ја тражим, инсистирам на препознавању да се обави између мене и Крсмановић Душана. Конкретно мислим да се ради, да се говорило у ствари на овом суду, ја сам тог човека предложио и као сведока, између осталог инспектору Софтићу. Од њега сам то тражио. Између осталог било је ту рецимо неких 5 – 6 инспектора. То препознавање мени је одбијено са разлогом пошто ја нећу да признам дело које ми желе прикачити. То је био увјет да се изврши препознавање. Пошто ја тај увјет сматрам најблаже речено болесним, да ја признам нешто, па да ми се онда допусти препознавање, ја тај дан крећем у свима познати мој протест или штајк, дајем реч инспекторима док ми се не омогући препознавање, да ћу јести у Централном затвору само хлеб, да ћу одбијати сву осталу храну. Да моја реч није реч Дејана Миленковића Багзија, навешћу после и зашто то говорим, је то што ја и дан данас једем само хлеб. Пошто сам се удебљао неких 20 кила од оног времена када сам јео један хлеб, једем данас два хлеба, ето мало сам реч прекршио. Надаље, тај исти дан или наредни дан, са ове дистанце времена ја то не могу сигурно рећи, а да одмах кажем, да немам ниједну своју изјаву, могао сам је добити од суда далеко од тога, али нисам тражио пошто ми не треба, причам из онога што се сећам, показује ми се изјава друга непотписана, изјава за коју ми је речено од стране Милета Новаковића да је то изјава Звездана Јовановића. Господин тужилац је цитирао један део, али само један део на жалост, сведочења Милета Новаковића где он негира да се куне да ми није дао изјаву Звездана Јовановића. Али господин тужилац случајно, под наводницима, је

заборавио да надаље у том суочењу, ја говорим Миле Новаковићу, господину инспектору, цитирам: окривљени Жељко Тојага: Изјаву није проблем написати, није она потписана. На шта ми господин сведок Миле Новаковић одговара, цитирам: То је друго. Што аутоматски мења оно што је господин тужилац у својој завршној речи половично цитирао. Надаље, ја опет тада сведоку Милету Новаковићу говорим да ли је то могуће. Сведок Миле Новаковић ми одговара цитирам: Не. Нисам то урадио. Могуће али ја то нисам. Онда му ја говорим лично ви, он говори добро. Што аутоматски мења оно што је господин тужилац хтео представити. Надаље, у тој изјави непотписаној, мени је остало највише у сећању, ја не могу рећи да је то идентична изјава данашње изјаве која се налази овде у суду, то не могу тврдити, пошто је до мере ни ову ни ону нисам прочитао, али могу тврдити да је у тој изјави наведено колико се сећам да Жељко Тојага Жмиги борави сакривен у стану десетци. Ја мислим колико се сећам да сам ја то причао и овде на суду у својој изјави у ниједном делу те изјаве се не спомиње Копаоник. Да бих ја тада објаснио инспекторима да се ја у то време налазим по други пут објаснио, пардон, да се налазим на Копаонику, да ако се дешава нешто у Београду, да би било нормално да Жељко Тојага сиђе са Копаоника и да изврши то дело. Пошто сам изгледа ја био добар учитељ, а они ученици, два дана након тога или три, опет не могу прецизирати, појављује се Звездана Јовановића изјава које је потписана. Која се данас налази овде у списима. У тој изјави је наведено између осталог, да Јовановић Звездан лично Жељка Тојагу доводи, да ли 14. или 15. за Београд у циљу извршења кривичног дела. Ја пошто сам упознат, не могу рећи када је то било, да ли сам упознат са том изјавом тек по давању своје изјаве, не могу рећи, али већ када причам о њој, пошто сам упознат са тим, ја тражим, инсистирам, молим, да се преслуша све иједан једини припадник који је боравио на Копаонику. Тада сам говорио да се ради о 50 до 70 људи, одока. Захваљујући, није ту, господину Срђи Поповићу, који је приложио списак овом суду, ради се о 81 припаднику са мном, без тада команданта Јединице, његових двојице помоћника и двојице припадника из ОЗЛО-а. Што значи ради се о 86 особа. Између осталог, да напоменем, да напоменем и то, да ниједно једино лице није преслушано. Ниједно једино лице од 86 особа, из разлога што могу данас слободно да тврдим, да никоме у то време није требала истина. Требао им је Жељко Тојага зољаш. Особа која ће извршити атентат на Премијера сада пок. др. Зорана Ђинђића. Све ово што говорим, то се може проверити кроз списе, кроз моју изјаву, кроз остале изјаве, тако да не лупам ништа из главе. Надаље, тај исти дан везано за исту ту изјаву, ја тражим да се преслуша тада један од стубова «Сабље», генерал командант Жандармерије генерал Радосављевић Горан, из разлога што је генерал Радосављевић Горан лично са Жељком Тојагом био у ствари Жељко Тојага га је довео до једног кафића на састанак са тадашњим

командантом потпуковником Душаном Маричићем, са тадашњим двојицом помоћника команданта потпуковником Лечић Веселином и овде оптуженим тада мајором Звезданом Јовановићем, да се позове баш из тог разлога што се наводи да је исти Звездан Јовановић у то време у Београду када је имао састанак са генералом Радосављевићем. На моју жалост, генерал Радосављевић никада није преслушан. Ако је преслушан суду бар колико ја знам никада није представљена таква изјава или нешто што би говорило да је он преслушан као сведок. Надаље, тада престаје сваки разговор са мном, значи више се не одводим на разговоре, баш из разлога тога што тражим између осталог и суочење са Звезданом Јовановићем, и препознавање са Крсмановић Душаном. Вероватно у нади да ћу због тог мог протеста хлебом да ћу липсати у оној самици у којој се и данас налазим, што се хвала Богу није десило, да би 19.4. ако се преварим датум, немојте ми замерити, можда и 23.4.2003. године, та изјава постоји и овде, био позван у просторије УБПОК-а када сам информисан од стране инспектора који је потписник те моје изјаве преко кога се могу проверити опет моје речи и могле су се проверити, да се у УБПОК-у у канцеларији начелника господина Боре Бањца налазе истражни судија и тужилац. Да се чека адвокат којег су ми они одредили по службеној дужности. Да будем искрен, нисам се ни противио томе. Чак сам говорио да ми не треба адвокат пошто нисам сматрао да човеку чија се реч може проверити да му треба уопште адвокат и да га било ко, било када заступа. Поручено ми је преко тог истог инспектора који је отишао по доласку адвоката по истражног судију и тужиоца да се узме моја изјава, поручено ми је, поучен сам, пардон, поучен сам о праву да се браним ћутањем. Ја сам се захвалио на том праву. Пошто нисам ћутао од првог дана немам обичај у животу да ћутим, ја сам затражио да дам изјаву. Питао ме је инспектор какву изјаву желиш да дајеш. Желим да дам оно што ви знате, што сте чули, што сам већ пред вама икс пута поновио. Тај исти инспектор опет је отишао у просторију по истражног судију и тужиоца, опет ми је поручено преко њега од стране истражног судије и тужиоца, ја да се одмах оградим, ја уопште не знам да ли су они тамо били, или је то прича била само за мене, тако да ја не могу упрети прстом у било кога, али ми је опет поручено да се браним ћутањем. Сада више није била поука, бар је ја не сматрам, него наговор. Ја пошто сам по обичају причљив, ја нисам желео да се браним ћутањем. Тај инспектор излази трећи пут, враћа се и вели да му је поручено да ја дајем тај дан изјаву само у присуству службеног лица. Потписан је, не знам ко је потписник те изјаве. Углавном то је тај инспектор. Тај инспектор је откуцао у неком најкраћем могућем тексту оно све што сам ја до тада причао. Нормално иза чега ја стојим. Пошто је наглас диктирао, ја нисам имао примедбу. Потписао сам тај текст. Потписао га тај адвокат, да кажем неутрални адвокат. Зашто неутрални, то ћу после рећи. И враћам се опет у просторије Централног затвора. Након тога

уручује ми се прецизно 22.4. у 18.00 часова друго решење о мом задржавању значи тек после 20 дана, под сумњом да је Жељко Тојага особа за коју постоји сумња да је учествовала у покушају атентата код хале Лимес. То је једина изјава да напоменем та моја изјава, је једина, једина изјава од свих тада осумњичених сада оптужених, која није нашла никада пут у јавност. Из којег разлога је моја изјава проглашена тајном, ја не знам, али пут у јавност није нашла. Надаље, наредних месец и који дан, остављају ме на хлађењу под наводницима хлађењу, у самици Централног затвора у којој и даље једем само хлеб и воду. Ниједан разговор није обављен са мном у то време. Није ми дозвољена посета, није ми дозвољена штампа, вероватно из разлога да се на неки начин ја психички или физички сломим. Господин тужилац је споменуо у својој завршној речи да сам ја изјавио да ја имам страх од Хага. Ја немам ту изјаву, али ја могу рећи по свом сећању, да је мени тада прећено или ћеш признати, или ћеш завршити у Хагу. Две самице до мене је био господин Франко Симатовић који је завршио у Хагу пре тога, само из разлога што му нису могли прикрити ниједно кривично дело код нас. Тако да ја могу рећи да сам ја сретан што ми је прикрпљено шта ми је прикрпљено. И још, пошто је господин тужилац нагласио да ја као не волим Хаг, ја и данас изјављујем да га не волим. Не волим га из тог разлога што је ово институција, суд, ту је веће, ту је господин тужилац, ту су адвокати, ако је било ко направио било које кривично дело па макар и у рату, нека му се суди по закону. Има код нас узад. То је што се тиче Хага. А никаквог разлога никаквога лично ја немам да се бојим Хага по ономе што сам ја радио у своме животу. Никаквог разлога. Надаље, тек 25.5. те исте 2003. године неко се сетио да је Жељко Тојага још жив, да постоји, узгред да напоменем да је прекинута акција «Сабља», значи да је завршено ванредно стање, и тада су дошли код мене истражни судија и сада покојни, ја говорим на жалост покојни, рећи ћу и зашто, господин тужилац Милан Радовановић. Кажем на жалост покојни јер је Милан Радовановић особа која је овде у овом суду потврдила моје речи по питању препознавања Крсмановића, што господин Пријић верујем никада не би направио. Надаље, тог 25.5.2003. године по доласку истражног судије, по доласку сада покојног тужиоца, на жалост опет говорим, тада други пут видим адвоката. Тада је адвокат био већ Зоран Николић. Да споменем то зашто га видим тек други пут адвоката. Први пут сам видео адвоката на дан давања прве изјаве, тог 19.4., а други пут на дан давања те изјаве 25.5., што је доказ мислим да је доказ, да су адвокати, извињавам се адвокатима, али то је тако, у то време служили само да дају својим потписом правни легитимитет изјаве, а не да поуче, да одбране и да ми на било који начин помогну као тада осумњиченом. Ја тада пред истражним судијом и тужиоцем у присуству адвоката и особе која је била писар или писарка, не могу се сетити, дајем исцрпну изјаву која

има овде у списима. Изјаву где одговарам на све иједно једино постављено питање. Ниједно једино питање код мене не постоји на које нећу одговорити, на које не могу одговорити, на које не желим одговорити. Тада се опет позивам на све иједну једину особу, која је боравила на Копаонику у време док је боравио Жељко Тојага. Молим истражног судију и господина тужиоца да се провере све иједан једини мој навод, јер моји су наводи проверљиви. Ја не издвајам од тих колико смо после видели, 81 плус оних 6, 86 особа, ни једну једину не издвајам да кажем е ову нећу да ми позовете, ову позовите из разлога што би са тих 86 особа, пардон себе не убрајам ту, Звездана Јовановића не убрајам, и једна особа је у међувремену погинула са 83 особе могли направити комплет да је назове реконструкцију кретања Жељка Тојаге у време боравка на Копаонику. Али такву реконструкцију не као кад су послје две године дошли овдје свједоци па кад су рекли па виђао сам га сваки дан. Не би рекао виђао сам га сваки дан, него виђао сам га дана тога и тога, у то и то време ту и ту, био је с том и том особом, након тога опет сам га видио ту и ту. Па се позове та особа па би се тако реконструкција направила комплет кретања Жељка Тојаге, не у дан, не у сат него у минут. Тако да се данас господину тужиоцу не би дало за право да може рећи "Стево Вукша је изјавио да га је виђао али не може рећи сваки дан", па нормално да не може рећи. Послије ћу навести и зашто је нормално. Јер ја нисам позвао Стеву Вукшу из тога, међу осталог и остале предложио да дођу у овај суд и да кажу све што Жељко Тојага каже то је истина ми стојимо иза тога, него да се покушају сјетити након две године да ли су и када су видели Жељка Тојагу. Да су исте те особе саслушане у време кад је закон присиљавао и приморавао исте инспекторе, истога господина тужиоца, господина судију, истражног судију пардон, да се изврше те радње данас не би долазило до овакве завршне ријечи господина тужиоца. Надаље, тада тога дана у давању те изјаве сазнајем да је Крсмановић Душан дао другу изјаву 40 дана или 41 чак дан након оне прве изјаве. Да је неким магичним случајем нестао "зољаш", нестао "дечко", нестали из онога времена гдје је како сам чуо од адв. Крсмановић Душана, а да то постоји и у списима докторски налаз о повредама Крсмановић Душана како је господин тужиоц у завршној речи рекао гдје су га повредили припадници Специјалне јединице приликом хапшења. Пошто сам ја припадник био Јединице специјалне за хапшење, мислим учествовао, тај исти специјалац који хапси удара лице, то је истина, али само једном у случају да му нашошењем тога бола онемогући то лице да га на тај начин и болом и страхом онемогући да то лице потегне оружије. Али се још није десило, ја мислим да се није у свијету десило, да специјална јединица или припадник специјалне јединице сазува ухапшено лице и да га пендреком туче по табанима. Што је и господин Миле Новаковић у свиједочењу овдје на суду изјави господину адв. Делибашићу: "Ако Ви говорите да

постоји такав налаз да су Крсмановић Душану нанешене повреде по табанима да не може да хода то значи да му је неко те повреде нанио у полицији". Сам он говори цитирам га не од ријечи до ријечи, може се провијерити у његовој изјави, сам он наводи "Ја не вијерујем да су специјалци имали времена да пендрече Душана Крсмановића по табанима". Зашто сад спомињем? Спомињем из разлога што у то време пендречења Душан Крсмановић спомиње "зољаша" даје му име "дечко", даје му надимак "дечко", презиме "дечко". Душан Крсмановић не зна у то време да је та особа боравила на Копаонику, да је силазила са Копаоника, не зна да је то особа која гађа чаршаф, што је као што сам давно свима рекао овдије својствено само мени. Након 40 дана, како ми је представљено тада од истражног судије и тужиоца сада покојног нажалост Милана Радовановића у изјави Крсмановића Душана пише цитирам "Возио сам Жељка Тојагу "Жмигија"", послије 40 дана, значи послије 40 дана. Како је моје име нашло се у изјави Крсмановић Душана то зна господин тужиоц, господин истражни судија и сам Бог, нико други. И да је, и да је извршено препознавање између мене и Крсмановића, Крсмановић ни у једном моменту не би могао знати, може рећи то је Жељко Тојага или то није, или то је не пардон извињавам се лапсус, то је "зољаш" или то није "зољаш". Значи то може рећи, али не може рећи то је Жељко Тојага и то није Жељко Тојага пошто му не зна име и презиме. Мислим да то најбоље говори на који начин се да кажем трговало са мојим именом и ја се позивам данас и пред Вама и пред вијећем, пред господином тужиоцем, пред адвокатима за ту изјаву као најбољи доказ на који начин се трговало, шуровало и покушавало у главити моје име у лик тога некога "зољаша". Ја тада тражим, опет захтјевам, објашњавам им да и даље једем тај хлеб, да ми вриједи та мога ријеч, да се преслушају сви свједоци, да се провјере сви наводи из моје изјаве и да се изврши препознавање између мене и те особе Крсмановића Душана. Чак постоји писмени доказ тога код господина тужиоца који је представљен од стране, послат од стране тада адвоката Зорана Николића. Ја ћу се сад захвалити овом приликом сада покојом Милану Радовановићу, тада тужиоцу који је овдије на исте ове моје ријечи изјавио да је истина да је тражено, да је договорено препознавање, али да препознавање није извршено из разлога што је тужилаштво сматрало, по неким информацијама што су добијали са стране, да Крсмановић Душан није рекао не може да препозна особу, него уопште да комуницира. То има у, мислим ево на клупи ми је то ако ми ко не вјерује, значи да Крсмановић Душан није способан да комуницира. Ја ћу сад упитати све у овоме суду, ако Крсмановић Душан није био у то вријеме способан да комуницира на који начин је да комуницира на тај начин да би упро прстом у то лице које позна или не позна. Ко је то психичко стање код човјека? А у исто време даје пет дана изјаву кад се враћа у своју прошлост, не у оно јуче или ово данас,

него у своју прошлост од неких 5 или 10 година шта се дешавало и на који се начин дешавало. То ћу опет поновити се да је то најбољи доказ да тада никоме није требала истина, да се бјежало од истине, да им је требао Жељко Тојага "Жмиги" особа која се налази овдје данас пред овим вијећем. Да кажем да је то једина, није једина пардон, пардон није једина, једина је била она из полиције изјава, то је друга изјава из тога времена која никада није нашла пут у јавност. Све су изјаве нашле пут у јавност, чак су нашле изјаве пут у јавност заштићених свједока и њихове изјаве су дошле до новинара, дошле до јавности. Изјава Жељка Тојаге никада није нашла пут у јавност у циљу, то је моја тврдња, по мом мишљењу, сакривања истине и представљања једног припадника Јединице за специјалне операције као убицу. Надаље, у осмом мјесецу те исте 2003. године подиже се оптужница против мислим да је тада било око 40 лица ако не и јаче, ја у предвиђеном року, не ја него адвокат који ме је тада заступао, адв. Зоран Николић којеме се и данас захваљујем изјављује, не изјављује него улаже жалбу на подизање оптужнице, на саму оптужницу. Улаже жалбу на тај начин указујући на све оно што ми није допуштено што ја сада овдје говорим и молећи господина тужиоца, између осталог и господина тужиоца Пријића који заступа тужилаштво, тада је био председник тужилаштва или како се већ зове да се провјере наводи изјаве Жељка Тојаге између осталог прилаже, мислим да се радио о 14 лица са именом и презименом која би се требала преслушати. Међу тих 14 лица налази се и Горан Рдосављевић. Зашто нон-стоп потенцирам тога Горана Рдосављевића господина тада још команданта Жандармерије генерала? Потенцирам из тога разлога што да је преслушан Горан Рдосављевић, господин тужиоц у својој завршној ријечи не би могао рећи "Горан Рдосављевић је његов земљак, Горан Рдосављевић је особа која се с њим дружи и која је из Јединице". Горан Рдосављевић никада није био мој пријатељ, није био мој земљак, никада се нисам дружио с њим, евентуално какви службени сусрети. И ријеч Горана Рдосављевића би имала много већу тежину и од моје ријечи и од ријечи сведока које је господин тужиоц ниподиштава, а позивајући се уједно на ријеч једног великог човјека Дејана Миленковића "Багзија", али о томе ћу послије. Надаље, та да на поменем, да је та моја жалба одбачена, да ни један навод моје жалбе у том предкривичном поступку није провјерен за чим ја данас жалим из разлога да су провјерени моји наводи то би било непосредно, опет понављам непосредно послије Копаоника и било би сјећање сви свјетока свјеже, сјећање које се не би односило на "па видио сам га, па видио сам га сваки дан", него би се односило на одређено време, на одређен тренутак, час и имало би сасвим друго значење. Ем да још и то кажем да је овдје од господина тужиоца и од господина Срђе Поповића негодовано на двојицу или тројицу свједока која су од стране оптужених предложени тек у поступку, у завршном поступку

тужилаштва из разлога зашто те особе нису биле предложене прије, зашто се нису јавиле прије ако је то истина. Ја ћу сад поставити свима питање, ако су већ тога мишљења и господин тужиоц, и господин Срђа Поповић. Зашто нико није преслушао предложене особе ако је толико њима стало до истине? Истина је била у крајњем, крајњем ћошку негдје. Требао је кривац, а кривца су нашли у мени ради моје, и данас говорим врлине од које хоће да ми направе ману. Надаље, суђење почиње у 12-том мјесецу 2003. године. На овој отпуженичкој клупи налази се четрдесет и која особа, мене сте тада видели како сам изгледао, пошто сам у то време јео само један хлеб, опет понављам да данас једем два. Нисам у потпуности одржао своју ријеч. Тада ја психички и физички да кажем у ног-дауну изнервиран одгађањем суђења излазим овдје пред судско вијеће тражећи да ми се дозволи да дам изјаву без обзира на осталих четрдесет људи, на редосљед, да се провјере све и један навод моје изјаве што ми је и омогућено кад је раздвојен поступак, мислим да се радило о другом мјесецу кад ја давам изјаву пред овим судом. Изјаву пред овим судом, судија госпођа Дичић није присуствовала, ја сам дао па да кажем исцрпно, бар ја тако сматрам ја не знам како други сматрају. Одговорио сам на све и једно једино питано питање. Није било тога питања на које ја нисам желио, нисам хтио или сам половично одговорио, на све и једно једино питање. Позвао сам се опет на све и једно једину особу не издвајајући ни Мику ни Перу са Копаоника, уједно указујући, као што сам радио у предкривичном поступку, на оне људе најближе, али уједно се позивајући на све и једног јединог свједока. Уједно тада је господин Зоран Николић приложио списак припадника, тада припадника, који су боравили на Копаонику који је био предложен господину тужиоцу. Да напоменем да ни један једини оптужени који је дао изјаву пре мене није ме оптужио или указао на Жељка Тојагу као починиоца било којег кривичног дјела. Двојица оптужених Звјездан Јовановић и Крсмановић Душан наставили су се бранити ћутањем, ја сам тражио препознавање суочењем, уствари препознавање лажем нисам могао тражити пошто смо се већ видјели. Након тога господин тада адвокат Крсмановић Душана, мислим да се презива Тодоровић са надимком "Шера" изјавио је овдје пред судом, што има у транскрипту, што има у списима, да је Крсмановић Душану нуђено минимална казна од стране тужилаштва да каже да не да изјаву, него да каже "Моја изјава је тачна." Ништа друго. Ја сам тада исто имао примједбу господину тужиоцу зашто му није речено ако је већ некеме стало до истине "Крсмановићу испричај истину, реци, а не потврди изјаву". Надаље, кад сам се већ доватио и те изјаве пошто се он брани ћутањем адвокат Крсмановић Душана господин Делибашић је у деветом мјесецу или септембру мјесецу 2006.године изјавио овдје на суду као браниоц Крсмановића Душана и особа која га заступа да изјава Крсмановић Душана није тачна, да не стоје иза ње, што је исто изјавио

господин адвокат Вукасовић за изјаву Звјездана Јовановића. Надаље, да ли пре тога или после тога предао се Улемек Милорад изјавио овдје на суду како је наведено по оптужници исто да Тојага Жељко, колико је њему познато никада није учествовао ни у једном кривичном дијелу и да му он никада није наредио да изврши такво кривично дијело. Онда креће доказни поступак после тих наших изјава. Доказни поступак креће 13. априла, 13., 14. априла овдје у суду појављује се свједок сарадник Зоран Вукојевић. Зоран Вукојевић изјављује да никада није чуо да је Жељко Тојага "Жмиги" учествовао у било којем кривичном дијелу па ни у покушају атентата на пок.Премијера. Зоран Вукојевић изјављује да је чуо за Жељка Тојагу, да је чуо за "Жмиги" надимак, да је чуо да та особа гађа мету или чаршаф изјеђу двојице припадника Јединице за специјалне, али да напоменем да Зоран Вукојевић то није чуо од било кога ван Јединице за специјалне операције. Није чуо од Душана Спасојевића или од било кога другог. Чуо је од припадника Јединице за специјалне операције који је у то време чувао Душана Спасојевића. Кад кажем да је чуо од Душана Спасојевића да не би и ту испало неке грешке напоменућу један дио свједочења Родољуба Миловића, гдје Родољуб Миловић тада свједок изјављује да је код Душана, код министра полиције Душана Михајловића у канцеларији на једном састанку инспектора или кога већ мислим да се ради о 2002. години, мислим немојте ме ватати за ријеч у има у његовом свједочењу, питао шта припадници Јединице за специјалне операције раде у обезбеђењу Душана Спасојевића. Надаље тај исти инспектор Родољуб Миловић свједок овдје на суду изјављује да никада није добио одговор на то питање. То говорим из тога разлога да кажем да је МУП, да је држава плаћала тога припадника Јединице за специјалне операције који је радио у обезбеђењу Спасојевића и који је рекао Вукојевић Слободану за Жељка Тојагу. Значи не ради се о ником да га назовем криминалном лицу. Надаље 15-ог или 16-ог априла свједочи, да ли сам нешто погријешо? Добро, ја се извињавам ако нешто кажем што мислите да није истина ја Вас молим да ме опоменете.

Председник већа: Наставите.

Опт. Жељко Тојага: Надаље, 15-ог или 16-ог априла као свједок овдје на суду појављује се Миладин Сувајцић као у својству свједока сарадника. Миладин Сувајцић најприје је почео нешто да кажем мрсити "А чуо сам нешто, па нисам чуо" и на крају изјављује децидно "Никада нисам чуо да је Жељко Тојага учествовао у покушају атентата на пок.Премијера др. Зорана Ђинђића". Надаље говори да је чуо од истих тих припадника Јединице који су радили у обезбеђењу да Жељко Тојага убацује, мени мало смешно, зољу кроз димњак. Пошто зоља пуца, пошто ракета зоље иде праволинијски, не знам на који начин то овај. Надаље,

цитираћу, цитираћу прецизно неке ријечи "Ја знам на кога Ви циљате, Ви циљате на Жељка Тојагу "Жмигија", али ја то не могу рећи". То су ријечи Миладина Сувајџића које постоје овдје у списима и код мене у самици, а који је изјавио кад је тражио статус сведока сарадника. Ја знам на кога Ви циљате. Ви циљате на Жељка Тојагу "Жмигија", али ја то не могу рећи". Ја бих сад навео ако имам право на то изјаву из полиције која је избачена из списка од Сувајџић Миладина.

Председник већа: Не можете то користити, издвојили смо из списка.

Опт. Жељко Тојага: Добро, добро питао сам. Надаљем, 19. априла појављује се наредни свједок, свједок Љубиша Буха "Чуме". Љубиша Буха "Чуме" о њему немам шта рећи, никад није чуо за Жељка Тојагу, за зољу, за покушај атентата, атентат или било шта друго. Тако да нећу причати о њему. Надаље, 20. априла као свједок овдје у суду појављује се оштећени Милан Веруловић, па да не набрајам имена, има 2, 4, 6, 8, 9 имена сво до 23. априла, лица која су обезбеђивала Премијера Србије др. Зорана Ђинђића сада нажалост покојнога. Лица, један дио тих лица изјављује овдје на суду да је 21. фебруара био у пратњи Премијера Ђинђића на путу од резиденције према Аеродрому. Да су ауто-путем по изласку на ауто-пут возили са левом траком крајњом, мислим ако се не варам исправите ме, да је једно возило било у средњој траци. Да су испред Хале "Лимес" или насупрот на цести уочили мали камиончић који се по њиховој изјави кретао по јединима средњом траком, по једнима једним дијелом је захваћао прву жуту траку. Да су у тренутку приласка томе камиончићу, да напоменем да су возили под ротацијама, да су у тренутку приласка томе камиончићу запазили или уочили како већ да кажем, нагло скретање тога камиончића у леву траку, крајњу леву траку. Да су тада само спретношћу возача избјегли судар. Прва два возила да су наставила пут према Аеродрому, треће возило са двојцом припадника обезбеђења, не могу навести имена њихова, устављају тај камиончић, скрећу га у жуту траку или прате га у жуту траку, устављају га, легитимишу особу, ради се о Дејану Миленковићу "Багзију". Легитимишу га помоћу, ако се не варам, ако се не варам исправите ме, помоћу возачке дозволе и то његове возачке дозволе на његово име са његовом сликом. Тада наводе да су Дејана Миленковића "Багзија" предали саобраћајној полицији. Сви, али сви накнадно тврде "Ми смо били сигурни да се ради о покушају убиства на пок. Премијера". А Дејан Миленковић "Багзи" се предаје саобраћајној полицији, а не криминалистичкој полицији, не БИА, и не УБПОК-у. Толико о вјеровању у то вријеме шта се

дешава, ако се дешава. Надаље, редају се сведоци, не извињавам се још ћу се вратити један моменат. Баш мислим да сам ја питао да ли је то обезбеђење које је било тај дан са Премијером на путу према "Лимесу" или поред "Лимеса" да ли су очили било гдје било кога. Њихова изјава да нигдје нису уочили како се наводи нека паркирана возила, да нигдје нису уочили ни једно једино лице, поготово не са оружијем, а пошто се спомиње у оптужници зоље и аутоматске мислим и на то. Ништа сумњиво они нису уочили. И да завршим с њима пошто даље њихов исказ не тиче се мог имена. Надаље се ређају сведоци све до 3. новембра. 3. новембра појављују се на мој предлог, а позвани од вас судског вијећа Славиша Станојевић и Милан Николић. Да напоменем одма да је Славиша Станојевић из Србије, да није мој земљак. Да је Славиша Станојевић изјвио, по његовим ријечима, да је у фебруару мјесецу 2003. године радио као припадник Јединице за специјалне операције. Да је у фебруару мјесецу од 21. до, грешка моја, од 11. фебруара до 21. фебруара био на Кобаонику са својим тимом и са још једним одређеним бројем припадника. Тај исти Славиша Станојевић напомиње да му је познато када је Жељко Тојага дошао на Кобаоник, да му је познато гдје се Жељко Тојага смејстио, да се са Жељком Тојагом дружио свакодневно. Надаље, Славиша Станојевић наводи да је 20-ти на 21-ви, да 20-ти на 21-ви са Жељком Тојагом, између осталог он набраја још припадника али ја издвајам себе боравио у кафићу "Андреја". Славиша Станојевић надаље наводи да је из кафића "Андреја" кенуо око седам, седам и двадесет, кад је задњи пут видео Жељка Тојагу, по његовој изјави да је Жељко Тојага остао тада са "Ђокицом". "Ђокица" је његов надимак за Ђорђа Иванића. Надаље он наводи да не зна кад сам отишао, с ким сам отишао, али да нисам био у аутобусу у којем је он отишао. Наредни свједок тога истога дана 3. новембра је Милан Николић. Милан Николић исто да напоменем је није мој земљак, него је особа из Србије, земља господина тужиоца и господина Срђе Поповића. Милана Николића је цитирао господин тужиоц у једном дијелу гдје Милан Николић изјављује да му није познато с ким и када је Жељко Тојага отишао. Али га је господин тужиоц заборавио цитирати у дијелу гдје Милан Николић наводи да је Жељка Тојагу видео у раним јутарњим часовима доле у "Конацима", то су његове ријечи. Да је Милан Николић преслушан од стране господина тужиоца непосредно након Кобаоника кад сам ја предложио да се преслушају све особе онда не би рекао "Видио сам га у јутарњим часовима доле у "Конацима"", него би рекао видио сам га у 6, 7, 8 или већ колико је сати било. Наредни сведоци који су позвани 4. новембра то су Ђорђе Иванић и Жељко Игњатовић. Ђорђе

Иванић је како је нагласио господин тужиоц мој земљак из Грачаца. Ђорђе Иванић је особа по његовој изјави која је у то вријеме радила у Јединици за специјалне операције на пословима ОЗЛ-а или обезбеђења објеката и личности по његовој изјави он изјављује да је 16.-ог у 13 часова, да 16-ог у 13 часова дошао на Копаоник када се сусрео са једним припадником обезбеђења пок.Премијера који је обезбеђивао, да ли ако се не варам возила. Да му је тај припадник, ради се о Срђану Бабићу помогао да Иванић Ђорђе нађе паркинг за своје мјесто како је он рекао платио је тамо неком мејштанину или већ коме шта ја знам, особи која је задужена за то 600 динара да му се ископа то мјесто у снегу где би он паркирао своје возило. Надаље, исти Иванић Ђорђе наводи да је 16-ог по завршетку скијања, сви знамо да жичаре у фебруару а по изјави одређених свједока раде до 16 часова или четири сата, да је Ђорђе Иванић по повратку Жељка Тојаге са скијања видио Жељка Тојагу да се смјестио у собу са помоћником комаданта са другим припадником обезбеђења и са Жељком Тојагом у исту собу. Надаље, Иванић Ђорђе наводи да би он сигурно знао да је Жељко Тојага напуштао Копаоник пошто смо се дружили, како господин тужиоц каже земљаци смо, што је и нормално да се дружимо пошто смо спавали заједно у соби. Даље наводи Иванић Ђорђе да је 20-ти на 21-ви кренуо са Жељком Тојагом по кафићима. Између осталих он набраја, ако се не варам да смо изашли око 17 часова 20-ог или 19 часова, да смо били у ски-школи, да смо били не могу се сјетити имена кафића, у ресторану гдје смо срели помоћника комаданта и пок.Павковића, да смо након тога иза помоћи завршили у кафићу "Андреја" гдје смо између осталих затекли по његовим ријечима Игора Миљивојевића, Нинића Предрага, Славишу Станојевића и "Јетија". "Јети" је надимак за особу Предрага Јованкића. Надаље, Иванић Ђорђе наводи да смо тога 21.02.2003. године око 7,30 или 8, а не како је господин тужилац навео у завршној ријечи 7 - 7,30, не знам зашто ће му тог пола сата, кренули за Београд. Да смо у Београд дошли по његовом сјећању између 12 и један, није се могао опредјелити када. Ја сам изјавио овдје на суду да сам позвао тада, а био је томе присутан Иванић Ђорђе и моја супруга, свога надлежног старјешину, значи неких 5 до 10 минута по доласку са Копаоника. Што су знали и инспектори УБПОК-а и што се могло провјерити кроз листинг телефона мога претпостављеног и листинг да ли тада мога телефона или телефона моје супруге. Ја вјерујем да је то провјерено, али да то из одређеног разлога никад суду није достављено. Наредни свједок је Жељко Игњатовић, да на поменем да је Жељко Игњатовић исто из Србије земља господина Срђе Поповића и господина Пријића не мој земљак.

Председник већа: Немојте тако говорити, они сви имају својство сведока, а немојте нам причати ко је одакле.

Опт. Жељко Тојага: Понижен сам, ја сам понижен на тај начин у завршној ријечи и господина тужиоца и господина Срђе Поповића "то су његови земљаци". Ја не знам да ли они имају какву аверзију или мржњу према људима из Крајине кад тако могу рећи. А у исто вријеме да напоменем, нећу више то спомињати али да напоменем, да се господин тужиоц позива на мога земљака Шару Ненада. То је исто мој земљак, исто из Книна, исто мој добар друг с којим сам се редовно дружио, али се на његове ријечи позива и нигдје није рекао то је земљак Жељка Тјаге, него су ово земљаци Жељка Тојаге, а то није. И чисто из тога разлога нећу се понављати, извињавам се суду. Надаље, Жељко Игњатовић изјављује да му је познато кад је Жељко Тојага дошао у горе, да му је познато кад је Жељко Тојага дошао на Копаоник, да се виђао са Жељка Тојагом. Мислим да се чак ради да је, мислим да је рекао да смо пили чак и неко вино код њега у соби кувано. Да ли је то он рекао или неко други не, не могу сигурно рећи. Да ме је виђао свакодневно, да смо били донекле добри, да ме је видио 21-ог око пола осам задњи пут. Да му није познато да сам ја тај дан сишао са Копаоника, јесам ли, или нисам, с ким сам сишао углавном по његовој тврдњи нисам био у аутобусу. Надаље, наредни свједок је Слободан Едгарац. Слободан Едгарац је позван у овај суд као мој први претпостављени, особа која није позвана и рецимо да није на неки начин везана за Копаоник и за мој боравак на Копаонику. Он је позван из тога разлога што је тада у то вријеме на мојим леђима био самар оптужнице за оружије. Да сам ја набавио некакво оружије и из тога разлога је предложен и позван Слободан Едгарац. Али пошто је био мој први претпостављени да кажем Слободан Едгарац овде пред судом изјављује да је лично он се налазио на Копаонику у првој смјени, мислим да је он споменуо од 1-ог до 10-ог или од 1-ог до 11-ог. Да је другу смјену преузео оперативни радник, он га не именује, ја сазнајем име тог оперативца. Само да напоменем зашто кажем "сазнао", јер је то оперативац који је буквално пред расформисање Јединице дошао у Јединицу, ради се о Арсенијевић да ли Саши или Славиши или тако нешто, није важно. Надаље пошто је то лице са подручја Косова тај оперативац, а у реону Бујановца по изјави Едгарца Слободана десило се убиство шефа детешмана БИЕ да ли Селвера Фазлију, ако се не варам то му је име, или је у том периоду у дан – два била и погибија једног припадника Жандармерије који је са возилом налетео на мину, па је из тога разлога пошто су се

очекивала нека дејства екстремиста у подручју Бујановца. Арсенијевић пошто је познавалац шиптарског језика повучен је са Кобаоника у тај реон. Умјесто њега за другу смјену одређен је Жељко Тојага. То је све што је познато господину Едгарцу. Да не причам ријечи хвале које је он упутио овдје мени као војнику, као особи, као човјеку, то нећу пошто не би било у реду с моје стране и ако би било лијепо у ономе одговору да одговориим на тај начин господину тужиоцу какав је и ко је био Жељко Тојага за оно у завршној ријечи блаћење мог имена. Надаље, наредни свиједок је Предраг Јованкић. Предраг Јованкић је особа како сам рекао који је Иванић Ђорђе назвао "Јети". Предраг Јованкић изјављује да је смјештен са мном на истом спрату. Да ме виђа свакодневно, да се сјећа поготово мене са скијања из разлога како је навео да Жељко Тојага екстремно скија. Даље је навео да се интензивно дружимо и да се налази са Жељком Тојагом 20-ти на 21-ви ноћу у кафићу "Андреја" гдје је остао до 7 часова када иде паковати опрему, ски-опрему за раздужење и када иде паковати своју сопствену опрему за полазак за Београд пошто је тај дан била смјена. Предраг Јованкић исто наводи да му није познато да сам отишао тај дан, ским сам отишао и како сам отишао, али наводи кад ме задњи пут видио. У или око 7 часова ујутру. Надаље, наредни свједок је Предраг, још да споменем што се тиче Предрага Јованкића његове ријечи, а рећи ћу послѣје зашто, каже "Обичај је Јединице или припадника Јединице да се задњи дан терена опустимо". Навешћу послѣје зашто то говори.

Председник већа: Само да констатујем да је пуномоћник ошт. породице др. Зорана Ђинђића у паузи напустио главни претрес. Наставите.

Опт. Жељко Тојага: Је ли то бојкотовање мене?

Председник већа: Не, не. Не знам није се јавио председнику већа. Можете наставити.

Опт. Жељко Тојага: Надаље, наредни свиједок који се појављује овдје на суду 5. новембра је Небојша Миловановић. Небојша Миловановић на питање судије тада предсједника вјећа Кљајевић Марка када је боравио на Кобаонику изјављује од 11. марта до 21. марта. Онда неко из вијећа или од адвоката пита истога Миловановића где је био у фебруару. Тада се Миловановић извињава, говори да је пуно времена прошло као и што је прошло двије године, исправља се, одговара на питање да му је познато да је Жељко Тојага био смјештен у "Конацима". И то је задње питање

које је постављено од било кога Небојши Миловановић. Ни једно једино питање од тужилаштва није постављено Небојши Миловановићу да ли му је познато када је Жељко Тојага отишао, да ли му је познато да ли је напуштао Копаоник, с ким је отишао. Сва наредна питања Небојши Миловановићу била су усмјерена на протест Јединице за специјалне операције и на Хаг. Ја колико знам, а и вјерујем и по овој оптужници читам да ја нисам оптужен за протест Јединице за специјалне операције нити за Хаг, нити сам предложио Небојшу Миловановића ради тога овдје. Надаље, следећи свједок је Предраг Нинић 8. новембра. Његов један дио цитираћу. Цитираћу из разлога што је господин тужиоц у својој завршној ријечи цитирао: "Е сад да ли је силазио или не, не може се изјаснити". Нормално да се не може јер ја нисам предложио Предрага Нинића да он каже да децидно тврди овдје "Жељко Тојага није силазио са Копаоника. 24 сата ја и Жељко Тојага смо били везани са лисицама за руку и он није силазио." Не може то рећи. Мени није требао потврђивач на суду, него особа која ће рећи да ли ме је видела и кад ме је видела и гдје ме је видела. Али господин тужиоц није цитирао истог Предрага Нинића његову изјаву "Виђам "Жмигија" сваки дан па макар једном 100%" под наводницима то је господин тужилац заборавио. Зашто? Па да би се искривила истина. Јер ме прати то искривљење истине од 2.04.2003. године. Надаље исти Предраг Нинић наводи да је пио цијелу ноћ од 20-ог на 21.02. као што су рекли и остали свједоци да је он био у друштву са Жељком Тојагом. Он значи зна да Жељко Тојага да је тога 21-ог био на Копаонику у јутарњим часовима. А да ли је Жељко Тојага одлазио у току 24 сата напуштао па нормално да то не може рећи са 100% сигурношћу. Па није везан говорим опет лисицама за моју руку. Нити је позван овдије да каже све што каже Жељко Тојага то је истина. Цитираћу још један дио Предрага Нинића. Цитираћу га опет из разлога што је господин тужиоц изјавио по нашим изјавама, уствари по изјавама ових свједока, и по изјави мене као оптуженог да смо ми у најмању руку да се види наш карактер с тим што смо ми пијанчили горе, што смо били по тој изјави некаква руља пијана. Господин судија Кљајевић Марко пита Предрага Нинића да опише, мислим да се ради пошто нисам овјде записао заборавио сам, о датуму 18., 17.или 18., "Хоћете ли ми рећи један ваш дан примера ради 18-ти.". Цитирам: " Устајање у 7, сређивање личне хигијене, доручак у 8, пресвлачење у ски-опрему, у 9 сви испред "Конака" прозивка. Ко је повређен не иде. Сијање до 13 - 14 па пауза за ручак. Опет скијање док раде жице. То значи до 4 часа. После собе и распремање до вечере". То само показује да нисмо горе били нека распојасана банда, пијана банда, алкохоличари, да

смо поштовали стриктно сатницу, а за то сам и навео ријечи Предрага Јованкића кад каже обичај је да се задњи дан терена, али било којег терена то је код нас био такав обичај опустимо. По овоме се види да је у 9 часова сви испред "Конака" прозивка. Да је у 9 се морало видети и констатовати у случају да било којега припадника нема. Таква је прозивка била и увече и у тих 9. Надаље он наводи ко је повређен не иде на скијање. Особа која је повређена, значи која је из разлога повреде на скијању прехладе, пијанствене, не може да скија та остаје пожарни пошто сви знамо да смо у то време били припадници Јединице за специјалне операције, да смо у то време сви имали оружије. Ни један припадник за специјалне операције нигде није ишао без свога личног наоружања. И та особа која је повређена остајала је у ходнику са свим кључевима од свих соба, буквално стражарила да не би ко узео или украо који комад оружија од кога. Надаље, наредни свиједок је свједок Никола Шепа, појавио се на суду 8. новембра. Никола Шепа изјављује да је 2003. године у фебруару радио као припадник Јединице за специјалне операције у Одељењу у ОЗЛ-у, Одељењу за заштиту лица и објеката. Никола Шепа надаље наводи да је на Копаоник дошао заједно са тада командантом Јединице за специјалне операције потпуковником Маричић Душаном, да је дошао заједно са тада помоћником за специјалне операције, помоћником за безбедност у Јединици, потпуковником Лечић Веселином и са Жељком Тојагом. Надаље, Никола Шепа наводи да је смјештен у исту собу са помоћником за безбедност и са Жељком Тојагом, а накнадно по доласку Иванић Ђорђа да је Иванић Ђорђе смјештен у ту собу. Наводи да је 20-ти на 21-ви напустио кафић "Андреју" где је био између осталих и Жељко Тојага око 5 или 6 часова кад је отшао у своју собу. И што је најважније од свега Никола Шепа наводи да је остао у или на Копаонику до 22-га, он се не враћа 21-ога. Зашта сам сад напоменуо да је то најважније од свега? Сјетићете се сви овдје свједочења које нема везе са мном, свједочења Бошка Јовића. Када Бошко Јовић говори да је у соби гдје је спавао Жељко Тојага видео особу која борта и да он мисли да је то Жељко Тојага. Што му тада на моју жалост нико из ове суднице није указао или да му је показао да је Жељко Тојага у то време био у Београду да би се суочили ја и Бошко Јовић. Срећом, кажем срећом што је Никола Шепа нагласио, што се може проверити у његовом исказу, да ја 22.-ог тек сишао са Копаоника, Што значи да у време доласка Бошка Јовића Никола Шепа био у тој соби. Пошто је напустио кафић како он вели око 5 – 6, зна се ко борта у тој соби. Толико. То чисто говорим да не би ко послуже рекао ето Бошко Јовић лаже из тога разлога што није могао видети Жељка Тојагу.

Ја се чудим да нико то у овоме суду то није примјетио и да му нико није предочио мој исказ. Ја сам примјетио истога момента, али ме није занимало. Надаље, наредни свједок је Стево Вукша. Стево Вукша је свједочио исто 8. новембра. Стево Вукша је особа коју је господин тужиоц цитирао. Стево Вукша каже: "Не могу рећи да је Жељко Тојага, не могу сигурно тврдити да је Жељко Тојага био сваки дан". Не може тврдити, али сваки дан сигурно. Ја Стеву Вукшу опет понављам нисам позвао да Стево Вукша каже ја сам њега видио кад ме није видио. Да Стево Вукша потврђује моје ријечи. Стево Вукша говори надаље да је смјештен спрат изнад мене, значи по силаску Жељка Тојаге из хотела не пролазим поред Стеве Вукше. Стево Вукша је особа која наводи, може се провјерити у његовој изјави, да не иде у кафиће. Стево Вуша је породичан човјек који кад је пијо пијо је у својој соби, значи да ме није морао видјети. Али да је господин тужиоц и сви истражни органи чија је то дужност била непосредно после давања моје изјаве да су саслушали Стеву Вукшу онда су могли чути стриктно дане кад је Стево Вукша видио Жељка Тојагу. Али опет понављам није им требала у то вријеме истина требао им је Жељко Тојага кривац. Надаље, 10.11. долази као свједок Веселин Лечић. Веселин Лечић у то време по његовој изјави ради као потпуковник, помоћник комаданта за безбедност у ЈСО-у. Веселин Лечић наводи да је заједно са комадантом са Жељком Тојагом и са Шепа Николом отишао на Копаоник да се смјестио у собу са по његовим ријечима Шепа Николом и Жељком Тојагом тек накнадно да је у ту собу дошао Иванић Ђорђе. Веселин Лечић наводи да је било којим случајем из било које потребе Жељко Тојага имао потребу да силази са Копаоника или да је хтио, или да је имао какву обавезу да силази морао се мени јавити, под број један. А под број два Веселин Лечић наводи пошто је скијао са Жељком Тојагом, пошто је спавао у истој соби са Жељком Тојагом да би он знао да је Жељко Тојага напустио копаоник, што је сасвим нормално. Надаље наредни свједок појављује се Игор Миливојевић којега опет господин тужиоц у једном дијелу цитира, али цитира га на моју жалост што се може провјерити из завршне ријечи господина тужиоца. Цитира га на моју жалост искривљено. Господин тужиоц у томе цитату наводи да је Игор Миливојевић изјавио да се не сјећа да је Жељко Тојага био на Копаонику, да би накнадно рекао на моје питање па да ли сам ја био рекао па био си. Игор Миливојевић на питање судије Кљајевић Марка да ли је боравио на Копаонику Игор Миливојевић, на питање судије Кљајевића Марка, да ли је боравио на Копаонику 2003. године. Игор Миливојевић стриктно одговара не. Ту се прекидају свака питања по питању боравка на Копаонику. Напокон добијам ријеч,

ја као окривљени, постављам питање Игору Миливојевићу да ли се сјећа мјесеца и године када је погинуо његов шеф тима? Значи, наводим га на неки догађај који се мора памтити, који лично знам и вјерујем и шок био. Игор Миливојевић говори да не цитирам га сад, ово стриктно његовим ријечима, 25. фебруара 2003. године. Наредна питања постављам Игору Миливојевићу, да ли сте пре погибије свога шефа тима били гдје на терену. Он говори, да био сам на Копаонику. Кад сте били, био сам од како рече 10. или 11.2. до 21.2. Тек онда ја питам Игору Миливојевића, да ли сам ја био на Копаонику, он говори, па био си. Ја се враћам на клупу оптуженичку, господин судија Марко Кљајевић, пита каква је то разлика, зашто изјављује нешто што је малопре изјавио да није, да је боравио на том Копаонику, Игор Миливојевић изјављује да је први пут на суду, да је трема и да је прошло времена. На питање судије, да ли виђа Жељка Тојагу на Копаонику, говори да, добри смо пријатељи, свакодневно се дружимо и ту престају свака питања Игору Миливојевићу. Ни једно једино питање од стране тужилаштва који ме оптужује да сам у то време био у Београду, не поставља се Игору Миливојевићу да ли је Жељко Тојага силазио са Копаоника, да ли је тога 21., како су рекли остали сведоци био с вама у кафићу «Андреа», нико га не поставља то питање. Сва питања су даље везана за Игору Миливојевића за протест Јединице за специјалне операције и за Хаг.

Председник већа: Само да Вас нешто, прво да Вам кажем не морате све да испричате сваки исказ сведока, јер то имамо сви у списима. Можете закључке неке поводом њихових исказа.

Опт. Жељко Тојага: Ево, задњи сведок.

Председник већа: И само да ми кажете оријентационо још колико мислите да ће трајати Ваша завршна реч да знамо да ли да останемо мало дуже или да то одложимо за понедељак.

Опт. Жељко Тојага: Па, ја не могу то рећи. Имам још образложити Миленковића и имам још образложити задњих, рецимо неких 2 месеца суђења. Дешавања, мога тражења.

Председник већа: Колико? Хоће то да траје више од пола сата, сат?

Опт. Жељко Тојага: Па, ја не вјерујем преко сат времена да ће бити.

Председник већа: Добро. Ајде да наставимо.

Опт. Жељко Тојага: Задњи сведок, пошто видим да је свима досадно. Задњи свједок је Далибор Марјановић. Далибор Марјановић, одмах да кажем да није везан за дан овога Копаоника, него је везан за дан 12. марта 2003. године, на сам дан убиства покојног Премијера, пошто сам ја изјавио да сам тај дан био са Далибором Марјановићем из тога разлога је Далибор Марјановић и позван у овај суд. Изјава Далибора Марјановића, потврђује моју изјаву, само да укратко кажем да смо били у СИВ-у, да смо узели неки новац који смо узели и да смо дошли код мене у стан, да сам тада позван од стране команде да се хитно вратим. По доласку у команду да смо чули да је пуцано пред зградом Владе. То је било то, што се тиче тих сведока. Да завршим. Надаље, даља дешавања су хапшење Миленковић Дејана. Хапшење Миленковић Дејана да напоменем у неуспјелој предаји. Сви знате, сви сте сведоци да је до дана хапшења Миленковић Дејана, да сам ја свако рочиште, али свако рочиште тражио одбрану са слободе. Тај дан кад сам чуо да је ухапшен Дејан Миленковић «Багзи», ја престајем тражит одбрану са слободе. Престајем из разлога што је ухапшен мој кључ, кључ од затвора. Да га назовем «кец у рукаву, или цокер». и ако на крају испаде мој «цокеј». Дејан Миленковић «Багзи» после дужег времена појављује се овдје на суду, добија прилику да да изјаву, он тражи законом предвиђени рок, одређује му се тај законом предвиђени рок, достављају му се све изјаве, свих оптужених, достављају му се између осталог и изјаве свих свједока и изјаве ових сведока које сам ја малопре прочитао.

Председник већа: Достављају му се транскрипти, где су они саслушани.

Опт. Жељко Тојага: Транскрипти, пардон, извињавам се, свједочења.

Председник већа: Изволте.

Опт. Жељко Тојага: Дејан Миленковић «Багзи» након тог предвиђеног рока, излази овде на суд да да, како смо сви очекивали своју изјаву, Дејан Миленковић «Багзи» изјављује да оптужница није тачна, да су помешане бабе и жабе, да нема крокодила које ће он довести на ову клупу. Ја их ни дан данас не виђам. Надаље, он не жели дати своју изјаву, по његовој изјави тражи да разговара са Специјалним тужиоцем, господином Јованом Пријићем да би тражио статус сведока сарадника. Након тога Дејан Миленковић «Багзи» добија ту прилику, 5 дана даје изјаву иза затворених врата, испред вјећа судскога и тужиоца. После тих 5 дана враћа се на оптуженичку клупу. Тада мени изјављује на

клучи да је изјавио да ме не позна, на основу чега сам ја имао и суочење с њим, да је изјавио да никад нисам учествовао, бар њему да није познато и да је скинуо зло са мене. Дејану Миленковићу «Багзију» након тога се одбија статус свједока сарадника. Ја мислим да је то разлог, ја вјерујем да је то разлог, нисам упознат с тим списима, то хвала Богу има вјеће, зна господин тужиоц. Даље, Дејан Миленковић «Багзи» после одбијања статуса ставља се на да кажем својим жаргоном «на лед». Долази у Централни затвор и даје му се неко време да размишља како може проћи од стране других затвореника као особа која је тражила статус сведока сарадника, а сви знамо колко су ти људи популарни по затворима. Након тога Дејан Миленковић «Багзи» по његовој изјави допуњава свој говор за статус, или не знам како да га назовем, изјаву за статус, али не мјења него допуњава. После одређеног времена добија статус и 23. добија прилику да изађе овде на суд, али 21.11. те исте године излази 2 дана пре његовог свједочења Ревизија «92» у којој је наведено да ће Дејан Миленковић «Багзи» да закопа, тим речима пише Жељка Тојагу «Жмигија», тако да ме хвала Богу припремио на своје ријечи, како је Ревизија «92» дошла до тога да ће он мене закопа, не знам. Дејан Миленковић «Багзи» излази овдје на суд 23.11.2006. године, на питање Вас госпођо председнице, одговара да позна Жељка Тојагу, да га је видио 16. након повратка Премијера са Копаоника. И у другом наврату видио ме је само код Хале «Лимес» 20. у припреми покушаја атентата. Само у та два наврата. Након тога 24. Дејан Миленковић «Багзи» одговара господину тужиоцу, или госпођи судији Дичић, нисам сигуран, не стојим иза те ријечи коме је одговорио то, да је видио опет у два наврата, у 4 наврата. Први наврат је, тај исти 16., после доласка Премијера са Копаоника. Други наврат је у стану 10 одакле по његовом наврату излазимо ван и срећемо се код «Лимеса», тога 20. у покушају припреме, да би се опет сви заједно вратили у тај стан, у четири наврата. Зашто је Дејан Миленковић «Багзи» 4 године памтио тај један догађај а у 2 дана није га могао поновити исто, не знам. Надаље, долази викенд, после викенда опет дан свједочења Дејана Миленковића «Багзија» када адвокат, господин Крсто Бобот поставља питање Дејану Миленковићу «Багзију» исто, баш из тога што се налази разлика у транскриптима. Дејан Миленковић «Багзи», адвокату господину Крсти Боботу одговара, да видио сам Жељка Тојагу у 2 наврата, први пут после доласка Премијера са Копаоника и други пут у стану 10. Господин Бобот пита Миленковић Дејана, и нигде га више нисте видели него у та два стана, није га тим мојим ријечима питао, али је на то се односило, јер ово би било како се каже каприциозно. Дејан Миленковић «Багзи» одговара, не, нигдје, само та два наврата, обадва пута у том истом стану. Долази 28., четврти дан свједочења Дејана Миленковића «Багзија», ја тражим пошто је већ уваћен 3 пута у разлици а стара је, стара је цака, да се постави што више питања да би се што лакше до истине дошло, као што је овдје

господину Симићу постављено 20 пута исто питање и он је 20 пута на исто питање исто одговорио, док Дејан Миленковић «Багзи», четврти пут на моје питање, оћете објаснити молим Вас, када ме видите и гдје, одговара ја сам то већ рекао. Ја га опет молим, ја Вас молим ако можете поновити. Он говори, видим Вас 16. у два наврата. 16. пре доласка Премијера са Копаоника и после доласка, четврта прича Дејана Миленковића «Багзија». Ви ми тада узима тијеч, ја негодујем, чак сам рекао ријечи неке које нису можда примерене за суд, Ви ми тада говорите да сам био частан војник и да ми то не приличи, ја ћу Вам и данас рећи да сам ја и частан и даље, нисам војник ал сам частан и после ове 4 године затвора, ал ме баш из тога разлога боли таква лаж, од можда га вређам ил не вређам, али нечасног човјека. Ја га тако сматрам. Надаље, опет питање које се понавља 4 пута, питање Вас као предсједнице већа Дејану Миленковићу «Багзију», да ли говорите исто што сте говорили и на нејавној сједници? Дејан Миленковић «Багзи» одговара стриктно, да. Исто питање из неког мени непознатог разлога, поставља му господин судија Милимир Лукић. Дејан Миленковић «Багзи» опет говори, да, можда нешто допуњавам али исто је. Исто питање трећи пут понавља се од господина Рајка Даниловића, Дејан Миленковић «Багзи» тада одговара, има на, то је 67 страна, ако се не варам, дно, можда сам и понио, нисам је понио, на жалост, понио сам је хвала Богу, одговара: Питајте Ви Пријића, он боље зна па ће Вам рећи. Тада ја као четврти, питам Дејана Миленковића «Багзија», да ли сте, алудирам на изјаву коју је дао иза затворених врата 5 дана, да ли сте било када, било гдје изјавили да не познате Жељка Тојагу? Нисам понео. Дејан Миленковић одговара, не, ја не знам коме би то могао рећи, ја то никад нигдје нисам рекао. Ја данас тврдим овдје, пред овим судом а што се може проверити и надам се да ће то суд провјерити, не из разлога доказа, него из разлога провјере, пошто се Дејану Миленковићу опраштају дјела, страшна дјела, а овде је говорио под заклетвом, да ли је на нејавној сједници у првих пет дана изјавио да не позна Жељка Тојагу. Ја се надам да ће се то провјерити. Даље, пошто Дејан Миленковић «Багзи» даје неколке различите приче, могао је прочитати у изјави или изјавама или оптужници да се носе зелени комбинезони датума 16..Ја из тога разлога излазим у овој јакни тексас свјетлој јакни, коју користим да би изгледао дебљи, питам Дејана Миленковића «Багзија» ако сам већ био тога 16. у комбинезону, што сте могли прочитати у свим изјавама, у чему сам био 20.? Дејан Миленковић «Багзи» после дугог размишљања, што овдје има, хвала Богу снима се, направи неки па да не кажем «подли кез» и каже у тексас јакни. Сад замислите Жељка Тојагу у другом мјесецу, по његовим ријечима снијег је у Београду, он говори да је снијег на насипу, Жељко Тојага који хода у љетњој јакници, толко само о одговорима Дејана Миленковића «Багзија» на која не очује питање, једноставно није очекивао, изненадио сам с тим питањем. Надаље, што

се тиче тог мог драгог Дејана Миленковића «Багзија» ни једног момента Дејан Миленковић «Багзи» оvdје није изјавио да види Жељка Тојагу 21.2.2003. године на дан покушаја убиства Премијера. Наводи, наводи да је чуо преко телефона посредно да су сви, па и Жељко Тојага на насипу у 8 часова ујутру, ал га ни једном ријечју не спомиње да ме видио, чак је питан дал је видио, не, на питање адвоката Крсте Бобота, рекао је не, нисам га видио ни једном 21. Зашто Дејан Миленковић «Багзи» не види Жељка Тојагу 21.? Из разлога што је Дејан Миленковић «Багзи», како смо и сами малоприје констатовали, добио све транскрипте изјава људи који су Жељка Тојагу видели 21. на Кобаонику и који знају кад је кренуо са Кобаоника и Дејан Миленковић «Багзи» није овца да дозволи да га на тај начин ко ошиша, да му одузме статус свједока сарадника, да би се сутра могао штитити ријечи, мени је тако речено. Ја не могу тврдити, ал мени је речено, ја га нисам видио. Надаље Дејан Миленковић «Багзи», што се тиче те Хале «Лимес» изјављује за разлику од свих свједока који су чували Премијера покојног данас Др Зорана Ђинђића да је возио, рећи ћу нормално са левом траком. Зашто кажем нормално? Зато што је, није ником пресекао пут, не Премијеровој колони, него било којом, престројио се као и сваки други возач. Изјављује, да на ретровизору види колону Премијера Ђинђића, значи на своме ретровизору, на неки како се први пут изјаснио 150 – 200 метара и да је у тој колони препознао као прво возило, не возило «BMW», него блиндирано возило. По чему га је препознао? По блиндираном стаклу ил по томе што је то возило тешко. Ја вјерујем, вјерујем да сте сви оvdје возачи, па после овога суђења данашњега, кад сједнете у ваша возила, да сви погледате у ретровизор и да пробате уочити да ли иза вас, по стаклима и по тежини возила, да ли је иза вас блиндирано возило. Ја сам радио, гдје сам радио, ја сам се возио најмање 7 година у тим блиндираним возилима и ја тврдим да то не може препознати не Миленковић «Багзи», него било ко. Надаље, Дејан Миленковић «Багзи» наводи да је код себе, Дејан Миленковић «Багзи» је као прво себе представио као криминалца великог калибра. Зашто то говорим? Зато јер се бави тим пословима од 92. године, пошто му је то преокупација и посао у животу који је он сам себи определио, али Дејан Миленковић прави такву грешку коју не би направио онај задњи наркоман, којег ја сваки дан срећем у ЦЗ-у, да има код себе у џепу телефон лично свој који се може лоцирати, који се може прислушкивати и угађен. Дејан Миленковић «Багзи» не би правио такву грешку, као што је ношење документа са сликом и са свим његовим подацима, поготову из разлога што иде на извршење убиства, пресретање колоне где постоји могућност да га удари следеће возило, да му испадне тај документ, што по његовим речима сам треба изаћи из тога возила, опет постоји могућност да испадне тај документ. Ајде, да он бјежи са тим возилом, ал он излази из тога возила а носи документ са сликом. Па то онај првачић у криминалу неће направити а не Дејан Миленковић «Багзи» који говори

да се бави криминалом од 92. године. Између осталих, учествовао како вели у 7 или 9 убистава. Надаље Дејан Миленковић «Багзи» изјављује да носи 11.000 евра од «Мерцедеса» који је први дан продао а излази у стан у који се последице намерава вратити. Што не оставља те паре у стану? Надаље, Дејан Миленковић «Багзи» наводи да не носи оружје и ако зна да обезбеђење Премијера има оружје, да он излази из тог возила, да му прети опасност да ће ко из тог обезбеђења пуцати. Дејан Миленковић «Багзи» не носи «фантомку», не скрива своје лице а сам изјављује да позна поједине припаднике обезбеђења покојног Премијера и да они њега ликом познају и плус у том свом излагању из возила, како он вели, постоји могућност да га препознају, ако се нешто дешава на тој траци, значи не из те траке али из оне суседне траке, јер Дејан Миленковић «Багзи» у водама у којим је био, он није био толико непознат. Надаље, што је симптоматично код Дејана Миленковића «Багзија», да он цијело време, уз све једном суочењу овде с нама, са оптуженим изјављује: «Вјерујте ми ја говорим истину, ово је истина, ја не би лагао». То понавља као, свака друга ријеч му је таква. Ја ни једног, једног момента нисам рекао ни овде у суду ни у полицији, вјерујте ми, немојте ми вјеровати, провјерте, али Дејан Миленковић «Багзи» не оставља ни једну могућност да се провери, јер опет говорим, јер је толико паметан па не допушта да му ко ошиша тај статус који је добио. Ко је Дејан Миленковић «Багзи»? Особа за којом није расписана потерница. То значи да је из неког разлога имала леђа. Некога ко га штити, ко га чува цијело вријеме. Дејан Миленковић «Багзи» већ је учествовао «као заштићени свједок». Немојте ме криво схватити нико, Дејан Миленковић «Багзи» изјављује овде на суду да је за потребе Душана Спасојевића из страха ишао да оптужи, овога, Љубишу Буху «Чумета» да је убио особу за коју он говори, овдје тврди да Љубиша Буха није убио, иде оптужити свога бившег пријатеља из страха. Зашто Дејан Миленковић «Багзи» из истог страха а постоји, постоји из његових ријечи, кад каже «Јацо, ја или ћу бити заштићени свједок или ћу добит 40 година». Он има страх од 40 година. Опет му је водила његовог живота, страх. Зашто да не оптужи Жељка Тојагу? Шта је њему Жељко Тојага? Па Буха Љубиша је особа с којом је он радио и он га оптужује да је Буха Љубиша убио а за које убиство зна да се није десило. То је, то је наличје и лик Дејана Миленковића «Багзија» и његова ријеч. Он говори надаље да учествује у убиствима по Београду. Да ни једно убиство није личне природе. Ја вјерујем да је он познавао, пошто је из исте средине да су ти људи који убијени по његовим ријечима, да је познавао те људе, није их мрзио како он сам каже. Ја сам га питао, лично ја, да ли је био и један лични мотив да учествујеш у убиству за која говориш да си учествовао. Не. Убија их из страха, све из страха ради. Зашто Дејан Миленковић «Багзи» из страха не би потврдио оптужницу? А поготово што ја сумњам по ријечима које је мени реко, ако је изјавио да не позна

Жељка Тојагу и ако му се одбија статус свједока сарадника, зашто из страха не би реко, је Жељко Тојага. Чекај, важније је њему његова та, да је назовем, а нећу је назвати бједна кожа, али бједна кожа. Бједна му кожа ко и његов живот што је бједан од 92. године. Толико о Дејану Миленковићу «Багзију», даље нећу причитати. Само ћу рећи још једно за Дејана Миленковића «Багзија», где год је ријеч Дејана Миленковића «Багзија» истина, ту ја не желим да моја буде. Не желим да моја ријеч буде истина, тамо гдје је истина реч Дејана Миленковића «Багзија». Ја не тражим ослобађајућу пресуду, док је год Дејан Миленковић «Багзи» истина. Док Дејан Миленковић «Багзи» брани право и правду, ја не желим да будем на тој страни права и правде. Никада нисам био на страни права и правде гдје је био Дејан Миленковић «Багзи» па не желим ни данас да будем. Надаље, и превише сам рекао о њему, није вредан толико ријечи. Надаље, што се тиче доказа после Дејана Миленковића «Багзија» који су изведени, сви смо сведоци овдје у суду да су изведени све један једини стан, осим стана 10 који се веже стриктно за Жељка Тојагу. Ја тражим од вијећа да се изведе стан 10 на шта се господин тужиоц противи говорећи своју познату ријеч «неосновано и сувишно». Ријеч против које се ја не могу борити, која се понавља већ 2 године и која је јача од било којег мог доказа. Хвала Богу, вијеће изводи доказ, стан 10 у којем видимо да крим. технички преглед није остали као у осталим становима, да се знатно разликује. Све један остали стан има 20, 30 или 50 фотографија. Стан 10 у свом крим. техничком прегледу приказан је у 5 фотографија. На све једном стану види се на вратима од оне плочице са именом и презименом власника, врата стана, улаз, ходник, просторија, купатило, умиваоник, сав намештај, ентеријер, сви докази који су нађени у стану 10 се види један, можда грешим сто или кревет. Без да се види просторија на којој су послане 5 или 6 «фантомки», рукавице и ако се не варам коса са кесом, коса у кеси, ако се не варам. Ја кад сам то видио, а то се десило 2007. године, значи мјесец ипо дана пре краја суђења, ја тражим да се изврши ДНК анализа Жељка Тојаге да се успореди са том косом која је морала бити нађена у «фантомкама», која је морала нађена бити у рукавицама, мушка рука је длакава. Особа старија, од прилике јој падне 200 длака дневно, од тога 70 длака косе. То значи да ДНК трагови се морају наћи Жељка Тојаге, ако је Жељко Тојага боравио у томе стану. Поготово да се морају наћи трагови у фантомки, јер фантомка се носи, особа испод фантомке без обзира на температуру вани, па да је не знам колико минус она се зноји. Коса опада, лепи се. Човек има перут. Господин тужилац се противи томе. А није мени што се он противи, него што 4 године ме оптужује за нешто, 4 године ми се не узима ДНК узорак. 4 године. Па ја 4 године сам у Централном затвору и проматрам каквим се све кокошарима узима ДНК узорак ради откривања дела. А не узима се за шта, за пок. Премијера. За председника једне државе, не узима се. Што

је доказ да не треба истина господину тужиоцу и да не заступа истину, него заступа кривицу. Надаље, господин тужилац не одобрава ту ДНК анализу, како сам сада рекао. Али шта користи. Користи Дејана Миленковића Багзија, користи особу из времена 48. године, време кожних мантила, када је комшија у комшију упирао прстом. А ово је 2001. година, 2007. година. Из 48. године се користи овде на суду за шта, за које дело, за Премијера, за председника државе. Ја да очекујем ослобађајућу пресуду. Нити је тражим, нити је очекујем. Надаље, у изјави Крсмановић Душана наведено је како сам већ рекао да је дошао Опарушић у стан са зољашем. Ја се хватам за тог Опарушића као за сламку спаса, предлажем га суду, ја га предлажем иако господин тужилац за њега зна цело време. Господин Опарушић долази у суд, мислим да се суђење тада одржало у малој судници. Ја стајем испред њега и питам да ли ви мене познајете. Не. Да ли сте у другом месецу, фебруару били у стану такозваном десетка који је његово власништво. Не. Али исти господин Опарушић на питање Улемек Милорада одговара да је цели стан био под црним прахом и да је у фрижидеру била храна. Што значи да је у стану неко боравио. И ако има црног праха значи да су скидани отисци или папиларних линија. Ниједан једини отисак Жељка Тојаге није нађен у том стану. Али није чудо што није мој нађен. Него је чудо што није ни осталих нађен. Да ли то значи да су неке друге особе боравиле у том стану, јеле ту исту храну, носиле те исте фантомке и да се те особе сакривају од стране некога. Од стране тих истих истражних органа који су знали за те фантомке, а који се боре да Жељко Тојага не да ДНК узорак. Надаље, ја тражим или адвокат тражи у моје име, реконструкцију дешавања код хале Лимес. Зашто? Из разлога тврдње моје у мојој изјави да је по параметрима који су приказани, а који постоје и у овој ревији, да је то немогуће. Али сада поготово из још једног разлога, што Дејан Миленковић Багзи изјављује мало ћу пластичније ово објаснити, латинично слово Л, или овако ћемо га ставити боље, три траке, знамо да је свака трака три метра ширине. То је 9 метара. Имамо насип како говори Дејан Миленковић Багзи. Пошто је возило у трећој траци, више нема 9 метара. Сада има 6 метара од зољаша до возила. Свако померање зољаша уназад, брине му не дозвољава, покрива му мету. Значи да је тачна моја тврдња када ја тврдим ако је, ако је постојао зољаш, да је постојао или испред или иза, или са леве стране. Али никако није могао постојати са десне. Баш из тог разлога. Тражили смо и стручњаке за зољу, пошто знам на који начин се активира сам упаљач ручног ракетног бацача М-86, 64мм. На ту близину и да погоди и да погоди у блиндирано возило он га не пробија, не активира се упаљач при ударцу пада на под, остаје на асфалту, чека 4 до 5 секунди и активира се. Пошто зоља нема парчадно дејство, него смиравајући кумулативни млаз, не дешава се ништа. Апсолутно ништа за никога. Да је од Премијера покојног ауто није било блиндирано та могућност је

могућа. Али је било блиндирано то сви знају. То зна Дејан Миленковић Багзи. Значи ако је постојала та заседа зашто говорим да ако није било блиндирано. Зато јер би та иста ракета зоље ушла, продрла не би се активирала на том возилу, али би продрла унутра. Ако не би изашла на другу страну, остала би у том возилу и само ликвидатор на упаљачу би одрадио после тог одређеног времена. То говорим у случају по оној комбинацији Дејана Миленковића Багзија да се возило устави. Значи не да је возило у покрету, него да се возило устави. Из тог разлога су предложени вештаци. И надаље, и за крај, десило се нешто што најбоље осликава све до сада. Господин Срђа Поповић износи, суду предаје, документ који он наглашава да је документ који доказује да је Нинослав Константиновић на Копаонику боравио у том и том времену са својом супругом. Али саставни део тог документа је и шта, службена белешка у којој цивилно лице које није из ЈСО-а, које није мој пријатељ, који није мој земљак, изјављује да је Жељко Тојага у том и том времену био на Копаонику. Господин тужилац је ту изјаву као што се види 30.11.2004. године добио у тужилаштву. 30.11.2004. године. Није предао овде. Било је питање лани судије председника Кљајевић Марка, да ли сте предали све иједан једини документ који имате. Да. Ваше питање је било 2007. године исто. Господин тужилац је рекао да. И на крају ко предаје овај документ. Предаје га господин Срђа Поповић. На ваше питање одакле му, изјављује из УБПОК-а. Видимо да то није документ из УБПОК-а, него документ који се две и по године скрива у тужилаштву. А члан 17 неки дан сам чуо од адвоката члан 17 каже да између осталих и господин тужилац мора изнети и онај доказ који иде оптуженом у прилог. Мора извести тај доказ. Господин тужилац значи да је био у обавези то пише у обавези, не би требао, него обавеза, да је суду доставио овај документ, да је суд или сам господин тужилац позвао ту цивилну особу да се види када је Жељко Тојага боравио горе. Уз тај исти документ доставља и још нешто, нешто што ја тражим, што ја тражим, што ја захтевам овде од суда, молим да се затражи списак од МУП-а припадника Јединице који су боравили на Копаонику у време када сам ја боравио. Господин тужилац се противи том предлогу. И на крају Срђа Поповић у том документу вади и тај документ. Под редним бројем 116, стоји име Жељко Тојага. 81 припадник Јединице за специјалне операције се налази ту, без команданта, без двојице помоћника и без двојице из ОЗЛО-а. 81. Са њима 86. Господин тужилац крије тај доказ и неко мени прича о истини. Шта је истина. Шта је правда. Правда је сакрити 81 лице, не испитати у време када је господин тужилац добио овај документ. А полиција верујем, истражни органи да су овај документ имали пошто сам и ја упутио на њега, али још на прецизнији документ, прецизнији где не би стајало да је Жељко Тојага примио дневницу од 11. до 21. Него да је био на Копаонику од 12. или 13. до 21. А да је Арсенијевић био у та два дана. Да је Жељко Тојага примио, узео дневницу од Арсенијевића.

Па нека ме оптуже и за то. За тих 800 динара. И то је правда. Правда господина тужиоца, особе, ја сам сматрао да тужилаштво, истражног судију и МУП представљају државу, представљају закон, представљају правду, представљају истину. Ја као оптужени или осумњичени бежим од истине, бежим од правде. Али овде је разлика, ја тражим препознавање, ја тражим суочење, ја тражим преслушавање сведока и мени се то не одобрава. Ја тражим да се изведу докази, ДНК, у 21. столећу. И како да се изјасним сада овде на суду. Крив сам. Крив сам што ми није дозвољено то. Крив сам што нисам политички ангажован па да ми је неко стао иза мојих леђа, па да би рекао, ало људи, шта овај човек прича, ајмо проверити. Или што нисам парација па да потплатим некога да лобира. То је моја кривица. Исти господин тужилац задњи дан, задњи дан, повлачи ми оружје, да је Жељко Тојага набавио аутоматско пешадијско наоружање. Ја сам већ рекао малопре овде, да сам ја молио да сазнам какво је то наоружање. Али ми никада није речено. Али повлачи га из једног разлога, да би доказао или замазао очи и већу и јавности, ево ја сам доказао да је Жељко Тојага био код Лимеса. А нисам доказао оружје. Исти Дејан Миленковић Багзи изјављује овде оружје које је коришћено у убиству покојног, сада покојног Премијера Ђинђића је набавио Чедомир Јовановић уз посредство Љубише Бухе Чумета. Лично сам га ја узео и ја му брисао оружје. Ако исти закон за мене вреди, ако мене веже мртво слово за неког зољаша, па зашто онда и њега не веже када неко упре прстом у њега. Али као што је Срђа Поповић рекао, Дејан Миленковић Багзи лаже. Само не лаже у оном делу који се тиче, који потврђује оптужницу. Толико.

Председник већа: Можете се вратити на оптуженичку клупу.

Завршили смо са излагањем завршних речи оптужених.

Да ли се неко јавља за реч, да ли има неко реплику?

Констатујем да се нико више не јавља за реч.

Председник већа објављује да је **ГЛАВНИ ПРЕТРЕС У ОВОЈ КРИВИЧНО-ПРАВНОЈ СТВАРИ ЗАВРШЕН.**

С обзиром на обимност доказа и дужину ваших завршних речи и анализе које сте изнели, а које ће веће морати да цени пре него што донесе одлуку, ја као председник већа одмах изјављујем да ћу сходно одредби члана 357 ЗКП-а обавестити председника суда да се објављивање пресуде неће обавити одмах као ни у року од 72 сата како то закон предвиђа, с обзиром на то да су изведени бројни докази и да се треба заиста посветити дужна пажња и вашим завршним речима и

доказима који су изведени пред овим већем, а посебно имајући у виду и чињеницу да су чланови већа ангажовани и у суђењима у неким другим предметима. Такође се ради о притворским предметима и заиста се мора поштовати право да сви или сва лица која се налазе у притвору буду изведена пред суд у најкраћем року, па из тих разлога и не желим да скраћујем рок другим лицима која би то могла после да истичу као неки посебан приговор.

Према томе, ево ја ћу сада да се са већем договорим.

Договорили смо се и сада објављујем да ће **пресуда бити објављена јавно 23. маја 2007. године у 11,30 часова,**

- што је присутнима саопштено и има служити уместо позива.

На претрес за објављивање пресуде позвати пуномоћника породице оштећених адвоката Срђу Поповића, Рајка Даниловића и пуномоћника оштећеног Милана Веруовића и оштећеног Милана Веруовића.

Записничар

Председник већа-судија